Bilinmeyen
8. CİLT
"Görebildiklerinize de yemin ederim, göremediklerinize de."
Kuranı Kerim, Hakka Suresi 38. ayet
KARACAN

Neo-Spiritüalizmin ilkeleri

Neo-Spiritüalizm, Allah, yaradılış, ruh, ruhun evrimi, yeniden doğuş gibi konulara getirdiği ilginç ve çarpıcı açıklamalarla başlıbaşına evrensel bir felsefe olarak kabul ediliyor. Aşağıdaki yazıda 1946'da Bedri Ruhselman tarafından yayınlanan Neo-Spiritüalist ilkelerden bazılarını okuyacaksınız.

BÜTÜN YARATIKLARI var eden, yaratan Allah'tır. Yaradan, her dilde başka isimle anılmış ve herkesin değişik kavrayışına göre kimlik almıştır.

Allah'ın var ettiği mahlukat bizim idrak alanımıza girmeyecek kadar sonsuzluk içinde yayılıp gider ve bu nedenden ötürü o (yani mahlukat), bizim için ezeli ve ebedidir.

Allah'a hiçbir hüviyet izafe edilemez. Zira O, *Mutlak*'tır. Mahlukat ise nispidir. *Mutlak* kelimesinden anlayabildiğimiz anlam, hiçbir şeyle, hiçbir suretle nispeti söz konusu olmayandır. Dolayısıyla bütün hayal gücü ve anlayışı ancak kıyaslarla işleyen insanların Allah hakkında herhangi bir idrake sahip bulunmaları teorik olarak ve zorunlu olarak mümkün değildir.

Bu bakımdan düşünülünce O'na izafe edilecek bir sıfat, ne kadar yüksek tertipte, ne kadar ideal olursa olsun, O'nu ifade etmez. Ve bu hareket ancak O'na henüz çok uzakta bulunanların geri tertiplerdeki teveccühleri eseri olabilir ki, varlıklar yükseldikçe bu tertipler de yükselecek ve varlıkların *Mutlak* hakkındaki duyguları ve anlayışları o nispette kapsamlı gelişimler gösterecektir.

Böylece Neo-Spiritüalist bir görüşle Allah hakkında büyüklük, küçüklük, iyilik, fenalık, bilicilik, bilmeyicilik gibi daima zıtlarıyla kıyas edilen eksik sıfatlardan hiçbirinin söz konusu olamayacağına kani bulunuyoruz. Ve bizim O'nu takdir etmekteki bu acizimiz O'nun Mutlak Kıymeti'ni ne büyütür, ne de küçültür. Ve bundan da bize ne bir ödül, ne de bir ceza gelir. En yoğunundan itibaren bütün maddi vasıfları O'ndan sırasıyla tecrit edebilmemiz, bizim evrim derecemizle uyumlu kazançların neticelendirdiği bir zorunluk olur.

Yaradılış, bizim düşünce ve duyum kabiliyetimizin dışında kalır. *"Yoktan var olma"* sözü bizim ebediyen anlayamayacağımız anlamları içerir. Biz, yokluğu hiçbir vakit idrak edemeyiz ki, ondan var olma halini düşünüp duyabilelim!

Bu yüzden, *Allah kâinatı yoktan var etmiştir,* derken ne kadar duymadan ve düşünmeden bu sözü söylediğimizi takdir etmemiz gerekir.

Ruhtaki saklı yetenekler

Ruh, etkinlik kudretine sahip şuurlu bir varlık olmakla beraber, onda saklı olan bütün vasıflar bizim bildiğimiz ve anlayabildiğimiz şeylerden ibaret değildir. Ruhun melekeleri madde kâinatındaki maddi bağları nispetinde kararmış ve gözden kaybolmuş durumdadır.

Ruhlar madde kâinatında olgunluk elde ettikçe, yani görgü ve tecrübeleriyle maddeler üzerindeki etkinlik kudretlerini kullanabilme imkânlarını genişlettikçe kendilerinde saklı olan yüksek yetenekleri yavaş yavaş ve ilerlemiş bir şekilde gelişim zemini bulur ve o oranda maddi esirlikten kurtulur. Sözgelimi, bir bitkinin ruhunda ruhi olarak ele alabileceğimiz pek az şey gelişebilmiştir. Bu da daha çok pasif bir hayat tezahüründen ibarettir. Onda irade ve imajinasyon yetenekleri görülmüyor. Fakat hakikatte onun ruhunda diğer bütün yetenekleri gibi irade ve imajinasyon yeteneği de *gizli halde* bulunmaktadır. Nitekim daha sonraki aşamalarda hayvan halinde iradenin, insan halinde de imajinasyonun gelişmiş oldu-

"Ruhların evrimi zorunludur. Zira onların maddelere bağlılıklarının amacı, kendilerinde saklı olan, maddelerle alakalı bütün yeteneklerinin yavaş yavaş ve yükselen bir tarzda gelişimiyle etkinlik kudretlerini maddi kâinatta da serbestçe gösterecek bir duruma girmektir."

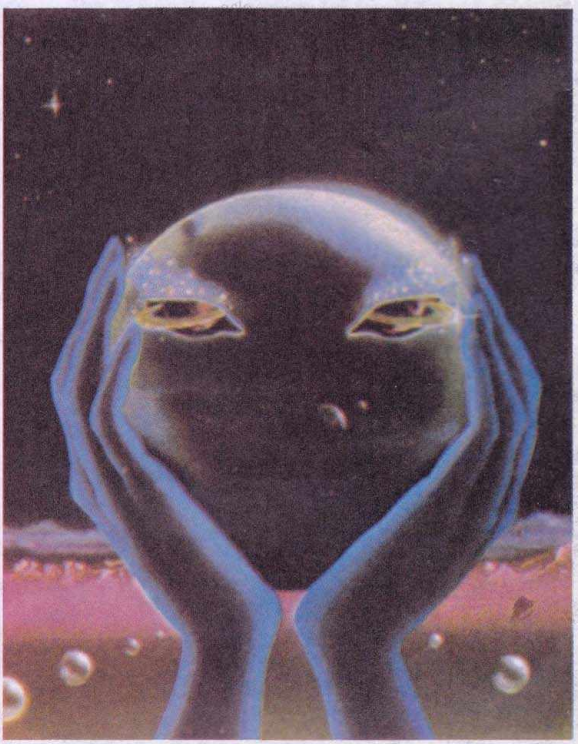

ğunu görüyoruz. Bunlar birbirinin yerini tutan, birbirine dönüşen özellikler değil, birbirine eklenen ve ruhun maddeler arasında gelişen yetenekleridir. Bütün bu yetenekler ruhun maddeler üzerinde etkinlik kudretini yayabildiği, yani görgü ve tecrübe ile daha yüksek maddi faaliyet imkânlarını elde ettiği oranda gelişmektedirler.

Fakat ruh olgunlaşması insanlık halinde son bulmadığından onun daha yüksek hallere geçişinin zorunlu bir sonucu olan, aynı zamanda gittikçe yüksek hallere geçişini zorunlu kılan bilmediğimiz yüksek tertipte nice yetenekleri daha maddi kâinatta açığa çıkmış olacaktır ki, onlar bugün insan halinde tanıdığımız varlığı yarın, birçoğumuzun ancak *"ilahi"* olarak değerlendirdikleri yüksek kudretler içinde bize tanıtacaktır.

Ruhların evrimi

Ruhların evrimi zorunludur. Zira onların maddelere bağlılıklarının amacı, kendilerinde saklı olan, maddelerle alakalı bütün yeteneklerinin yavaş yavaş ve yükselen bir tarzda gelişimiyle etkinlik kudretlerini maddi kâinatta da serbestçe göstereceği bir duruma girmektir.

Evrim, ruhların, ancak maddi kâinatla olan ilişkileri bakımından söz konusudur. Daha doğrusu evrim, tabiat kanunları gereğince ebedi olması icabeden ruh-madde ilişkilerinin gene tabiat kanunlarına her noktada uygun bir halde gelişmiş olmasıdır. Böylece, biz madde kâinatı ile olan ilişkileri dışında nasıl ruhun hiçbir varlığını, hiçbir faaliyetini idrak edemiyorsak, öylece onun ebedi akıbetlerinden de söz edemeyiz. Ve bu nedenden ötürü onun madde kâinatı dışındaki evrimi de bizce söz konusu olamaz. Şu halde ruhların evrimi demek, onların *maddelerle olan ilişkilerinin evrimi* demektir. Bunun da anlamı şudur:

Madde âlemine giriş

Ruh, madde kâinatına bilgisi ile girer, ancak bu bilgisine ve kendisinde saklı bulunan bütün yeteneklere rağmen bu kâinat üzerinde hâkimiyetini, yani etkinlik kudretini bütün olgunluğuyla göstermeye muktedir değildir. Zira o, bu faaliyeti göstermek için lüzumlu olan görgü ve tecrübeden mahrumdur. İşte o, bu görgü ve tecrübesini artırmak ve madde kâinatıyla ilgili bütün melekelerini kullanmak hususunda inceliğine bilgi sahibi olmak için bu kâinatın her türlü madde âlemlerine bağlı olarak bir müddet esirlik hayatı geçirir ve bu sırada maddi oluş hallerini tayin eden yüksek tabiat kanunlarının bütün icapları içinde ve bir süre yaşar, yoğrulur. Bu, ruhun seve seve kabul ettiği bir evrim yoludur.

Ruhlar görgü ve tecrübelerini artırmak için maddi kâinata zaruri olarak bağlanırlar. Bu hali zaruri kılan İlahi Kanunlar, daha doğrusu bu kanunların icaplarına susamış ruhun kendi oluş halidir. Şu halde ruhların maddelere bağlanması bir neden değil, sonuçtur ve bu sonuç ruhları olgunluk gayesine ulaştırıcı bir vasıtadır. İşte Neo-Spiritüalizma düşüncesi, klasik deneysel spiritüalizma yolunun izleyicilerinin birçoğundan, birçok skolastik spiritüalist felsefe düşüncesi sahiplerinden ve bilhassa eski Hindistan'dan, Budizmden kaynağını alan birçok dini ve felsefi anlayışlardan bu suretle ayrılır. Zira bu tür düşünceler, ruhun olgunluğunu maddi bağları koparmakta ararlar. Ve bunlara göre maddi bağlar bir evrim vasıtası değil, geriliğin bir nedeni sayılır. Böylelikle asıl gaye ve ruhu kurtuluşa götürecek tek yol bu bağlardan onu kurtarmaktır! Ruhun ebedi mutluluğa erişmesi sadece bu bağların koparılmış olmasıyla mümkün görülür. Böyle bir görüş ve düşünüş tarzı bir sonuç olarak doğru olmakla beraber, amaç bakımından insanı çok tehlikeli ve zararlı yollara götürebilecek kadar hatalıdır. Maddi bağlantıları neden ve ondan kurtulmayı da amaç edinen bir düşünce tarzı, ruhları doğal olarak pasif bir hayata sürükler ve bu hal onların tecrübe ve görgü hayatlarından uzaklaşmasını gerektirir. Bunun sonucu olarak evrimin asıl amacı, yani ruhun maddeler üzerindeki etkinlik kudretinin gelişimiyle, kâinatta İlahi Kanunlar'ın tatbikine ait faaliyeti edinmesi imkânı daralır. Nitekim bu düşünceler, bugün Hindistan'da ve kökenini bilerek, bilmeyerek oradan almış bazı mistik topluluklarda —birtakım anlamsız ve zararlı riyazetlerle (nefsin isteklerini kırma), hiçbir faaliyet gayesine yönelmiş olmaksızın zoraki bir surette "nefse" tatbik olunan *"sıkı mahrumiyet"* egzersizleriyle— maddeden uzaklaşmayı amaç edinerek uğraşan, ondan nefret hisleri duymaya çalışan ve sonuç olarak maddi hayatta tembel, işsiz, atıl ve pasif, zavallı bir durumda kalan birçok ruhlar hazırlamış, daha doğrusu ruhları uyuşturmak suretiyle kendileri için gerekli ve zorunlu olan faal yaşamdan uzaklaştırmıştır.

Kâinattaki dünyalar

Üç boyutlu âlemimiz sonsuz madde kâinatımızın oldukça geri bir aşamasıdır. Bununla

beraber, bu ilkel aşama bile bize bir sonsuzluk kadar uzun görünen zaman içindeki sonsuz maddi oluş imkânlarını kapsar.

Bu âlemde birçok dünyalar vardır. Ve her bir dünya henüz o dünyada görgü ve tecrübesini tamamlamamış bir ruh için bir dev kadar muazzamdır. Ve o ruh —hele oradaki ilk tecrübe aşamalarında iken— adamakıllı bir şuurla içinde bulunduğu muhiti bile idrak edecek durumda bulunmaz. Şuur, irade ve tahayyül (imajinasyon) gibi ruhun yetenekleri o dünyadaki veya ona benzer diğer dünyalardaki tecrübe ve görgünün artması oranında gelişir. İşte ruhlar maddelere İlahi Kanunlar'ın icaplarına uygun şekiller ve haller vermek kudretini kazanacak yeteneklerini geliştirecekleri ana kadar dünyalardaki tecrübe ve görgülerinin artmasına çalışırlar.

Bu hal ruhların bir dünyada veyahut dünyalar grubunda pek çok defa yaşayıp aşama aşama bir talimde bulunmaları zorunluluğunu ve lüzumunu doğurur.

Reenkarnasyonun amacı

Reenkarnasyon sürecinde izlenilen amaç, ruhların dünyadaki herhangi bir madde oluşumuna ait icaplarda bilfiil yaşadıktan sonra daha yüksek tertipteki madde icaplarında da yaşamaya kendilerini hazırlamalarıdır.

Böylece reenkarnasyon, aşama aşama ve ilerlemiş bir şekilde aşağıdan yukarı doğru zaruri olarak gerçekleşen bir ruh-madde ilişkisi halinin evrimleşmesi ile sonuçlanır. Buna göre bitkilik hali, gene kendi âleminde aşama aşama yükselerek hayvanlık haline geçmiştir. Böylece bunların herhangi bir nedenle geri dönmesine imkân olmadığı gibi bunun gereği ve anlamı da yoktur.

Şu halde bazı klasik düşünce sahiplerinin kabul ettikleri tenasüh fikri (insanın hayvan kalıbına da girebileceği düşüncesi), klasik deneysel spiritüalizma anlayışında olduğu gibi, Neo-Spiritüalizm anlayışı ile de kabul edilir gibi değildir.

Ruhların reenkarnasyonları sırasında edindikleri beden ve hayat şartları, keyfi ve rasgele arzulardan doğma bir irade ile edinilmiş veya insana zorla kabul ettirilmiş değildir. Bunlar İlahi Kanunlar'ın icaplarına uygun bir nedensellik prensibi hükmünce ve ruhların evrim dereceleri ile ve ihtiyaçları ile uyumlu olarak ya bir ruhun imkân oranında kendi takdiri ile ya da daha yüksek yardımcı ruhların tavsiyeleri ile ortaya çıkar.

Reenkarnasyon ve neden-sonuç yasası

Bir hayatın tecrübe ve görgülerindeki başarı veya başarısızlık doğrudan doğruya diğer hayatı hazırlamaz. Ancak bu başarı veya başarısızlıktan doğan sonuçlar, yani ruhun madde kâinatındaki etkinlik imkânlarını genişletecek ve büyük amaca kendisini yaklaştıracak yeteneklerinin gelişip gelişmemiş olmasıdır ki, *gelecek hayatın şartlarını hazırlayan etkenler* arasında bulunur. Bu ayrı iki fikirde ince bir görüş farkı vardır. İnsanın bir tecrübeden başarılı veya başarısız çıkmasının doğrudan doğruya neticelerini düşünmekte bir ödüllendirme ya da cezalandırma fikri vardır. Halbuki diğer bazı düşünürlerle beraber biz böyle bir şeyin kabulüne taraftar değiliz. Ancak dünya tecrübe ve görgülerinde başarılı olup olmamak, o görgü ve tecrübe hayatına girmeyi icap ettiren gayenin gerçekleşmiş ya da gerçekleşmemiş olması şeklinde sonuçlanması bakımından ikinci ve daha sonraki hayatı hazırlayıcı bir unsur olabilir. Böylece burada bir ödül ya da ceza fikri değil, bir *determinizm* (gerekircilik) fikri söz konusudur.

O halde reenkarnasyonda, determinizm kuralları geçerlidir. Büyük araştırıcı **Allan Kardec**'in Batı fikir hayatında yaymak istediği şu genel yasayı burada tekrarlarız: *"Bir hayatın sonucu gelecek hayatı hazırlar. Ve bir hayat kendisinden evvelki hayatın sonucudur."*

Ödül ve ceza yoktur

Böyle olunca bir hayatta şuurlu veya şuursuz her ruh varlığının yapmakla yükümlü olduğu kendi ihtiyaçlarına göre ortaya çıkmış birtakım işleri vardır. Burada varlıkların şuurlu veya şuursuz olması bu işlerin kıymetini, lüzumunu ve sonuçlarını ne azaltır, ne çoğaltır ve ne de ortadan kaldırır. Bitkiler, keza hayvanlar da insanlar gibi nedensellik prensibine bağlıdırlar. Ve bütün bu varlıklar, determinizm çevresi içinde birbirine bağlı hayat şartlarına tabi olarak dünyaya tekrar tekrar gele gide yükselirler.

Demek bir insan bilerek nasıl kendi cinsinden birinin çenesini yumruğu ile dağıttığı için ikinci hayatında örneğin kolsuz olarak dünyada yaşamak çaresizliğinde kalırsa, bir sütçü beygirinin de tekmesiyle bir zavallının çenesini dağıttığı için —yine örneğin— bir sonraki gelişte bir fok halinde yaşaması zorunluluğu *onun bu işteki şuursuzluğunu ortadan kaldıramaz.* Çünkü her iki halde de ceza fikri söz konusu olmadığından ve bu gelişler yalnız nedensellik prensibi ile ortaya çıkmış bulunduğundan başkalarını yumruklamak ya da tekmelemek şeklinde sonuçlanan ruh eksikliklerini tamamlamak ihtiyacından ne bu insan, ne de sütçü beygiri bağımsız kalamaz.

İnsanlık halinde beliren şuurun büyük yararı vardır. Ve bu yararı idrak edenler bahtiyar olurlar. Bu yarar, insanın geçirdiği bütün evrim planlarındaki nedensellik prensibini tanımış olmasıdır.

Daha hızlı ruhsal evrim

Nedensellik prensibini tanımış olan ruh, evrim yolundaki adımlarını önceki aşamalarda bulunanlardan daha çok çabuklaştırır. Bu devreye girdikten sonra ruhun diğer gizli yetenekleri daha fazla bir hızla ve daha güvenle gelişmeye başlar. Zira nedensellik prensibini anlamış ve kabul etmiş ruh, tabiat kanunlarına ayağını uydurmak için daha büyük gayretler, cehitler sarf eder. Ve bu cehitler, *İlahi Kanunlar'ın tatbikine memur vazifeliler* sırasına geçmek yolun-

daki onun yürüyüşünü hızlandırır. Bu da İlahi Kanunlar'ın bir icabıdır.

Demek bir insan nedensellik prensibinin anlamını ne kadar iyi kavrayabilmiş ve onun icaplarını ne kadar yerinde tatbik edebilecek bir duruma girmiş ise, o kadar yüksek bir insan haline geçer, o kadar kuvvetli bir varlık halini alır. Ve nihayet ebedi yükselişinde adımlarını o kadar fazla hızlandırmış ve kolaylaştırmış olur.

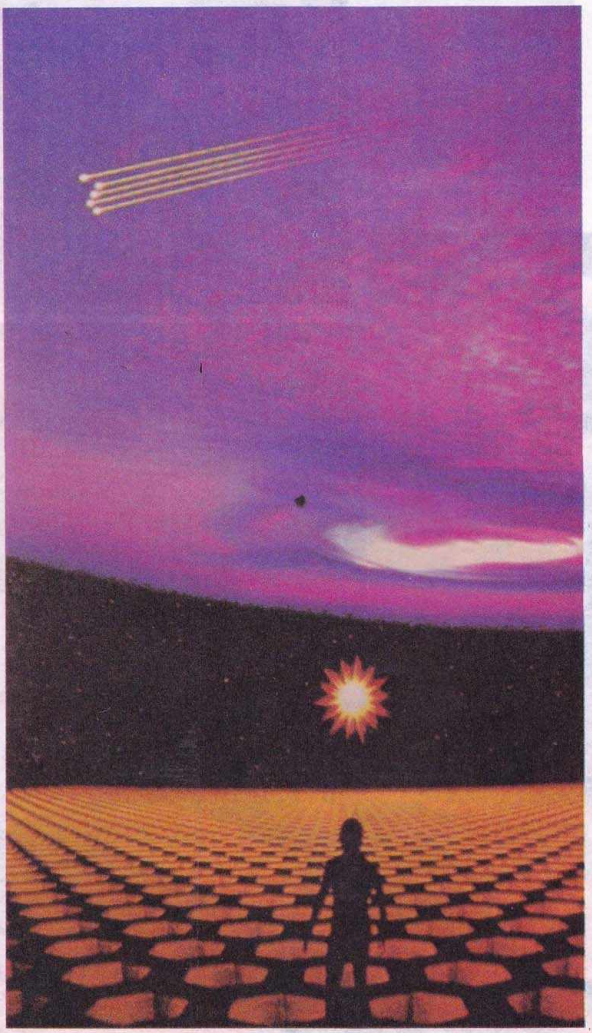

Kâinattaki dünyalar

Bunun için ruhlar maddelerin en ilkel hallerinden en evrimleşmiş hallerine kadar tertiplenmiş bütün âlemlerinde kendi ihtiyaçlarına göre bir müddet yaşarlar. Bu suretle onlar her maddi halde her maddi safhada ve her maddi icapta yoğrularak, yuvarlanarak görgü ve tecrübelerini arttırmak imkânını bulurlar.

Üç boyutlu âlemin dünyaları aynı doğal şartlara bağlı değildir. Ve bunlar birbirinden çok farklı ve belirgin değişikliklerle ayrılır. Birbirine benzeyen dünyaları bir grupta düşünmek mümkündür. Mesela, Dünya, Ay, Merih... Böyle doğal şartları birbirine uygun bir dünyalar grubunu oluşturabilirler. Halbuki Güneş, Jüpiter, Plüton... vs. gibi diğer dünyalardaki doğal şartların dünyamız grubundakilerden fazla uzaklaşmış olması onların ayrı ayrı ve ortak özelliklere sahip diğer gruplar halinde ruhlara mesken olmasını gerektirir. Ve böylece bizim sayısını tahmin ve takdirden âciz bulunduğumuz dünya grupları üç boyutlu âlemimizi doldurur.

Her grupta evrimleşen ruhlar o gruptaki dünyaların icaplarına ve zorunluluklarına uygun aynı amaca yönelik başka bir tekâmül yolu izlerler. Bir ruhun üç boyutlu kâinatta evrimleşebilmesi için, bütün bu dünya gruplarındaki evrim yollarından geçmesi şart değildir. Herhangi bir dünyalar grubu yolu ile ruhlar kendilerinde mündemiç (içerik) olan üç boyutlu âleme ait etkinlik kudretlerini evrimleştirmeye gerekli melekelerini geliştirmek imkânını bulurlar. Her yolun kendine mahsus maddi oluş hali vardır. Mesela, Dünya'mızın dahil olduğu gruptaki evrim safhaları bitkilik, hayvanlık ve insanlık yolu ile olduğu gibi Güneş'in veya Jüpiter'in veya herhangi diğer bir dünyanın dahil olduğu gruplardaki hayat şekilleri bilmediğimiz ve bambaşka tarzlarda ve o dünyaların doğal şartlarına uygun surette vukua gelir.

darkmalt - www.cizgilikitap.com

Şu halde ruhların bir dünyada tekrar tekrar doğarak onun maddeleri içine girip çıkması lüzumu vardır ki, buna yanlış olarak biz *enkarnasyon, dezenkarnasyon* ve *reenkarnasyon* yani ete girme, etten çıkma ve tekrar ete girme halleri diyoruz. Bu, yanlıştır. Çünkü ruhların dünyalarda kullanmak zorunda kaldıkları maddelerin *et* türünden olması yalnız insanlarla hayvanlara özgü bir süreçtir. Bitkilerde et yoktur, keza başka dünyalardaki varlıkların bedenleri, o dünya maddelerine uygun olduğuna göre bunların da bedenlerinin et türünden olmaması gerekir. Mesela, Güneş'teki varlıklarda olduğu gibi.

Bununla beraber, şimdiye kadar kullanılagelmiş olan bir deyimi biz değiştirmek istemedik ve yanlış olan anlamını daima göz önünde tutmak şartı ile değiştirmeye de gerek görmedik.

Telepatiyle ilginç deneyler

Duyumlardan yoksun kalma, kişi için bir tür işkence olabilir. Ancak bu tür bir durum parapsikolojide bazı başarılı telepatik deneylerin yapılmasına katkıda bulunuyor. Aşağıdaki yazı bu ilginç konuyla ilgili Ganzfeld tekniğini açıklıyor.

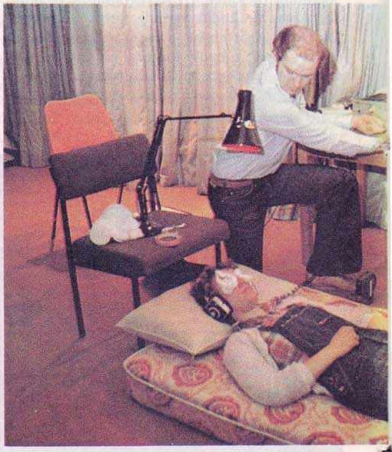

Ganzfeld deneyi boyunca deneğin üzerine kırmızı bir ışık düşürülüyor (en altta).

Dr. Sargent, ortasından ikiye ayrılmış ping-pong toplarını deneğin gözlerine yerleştirirken, Heidi Bartlet kendisini rahatlamış hissediyor (altta).

DENEK, İngiltere'deki Cambridge Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nün sessiz bir odasında yere uzanmış yatıyordu. Başının biraz üzerinde kırmızı bir ışık yanıyordu. Deneğin gözleri, ortasından ikiye ayrılmış ping-pong toplarıyla kapatılmıştı. Kulaklarına taktığı kulaklıklardan ise, bir ses yükseltici aracılığıyla elde edilen ve adına "beyaz gürültü" denilen bir ses duyuluyordu. Bu özel ses, özel bir frekanstan yayın yapıyordu.

Söz konusu kişi ne hipnoz altındaydı ne de

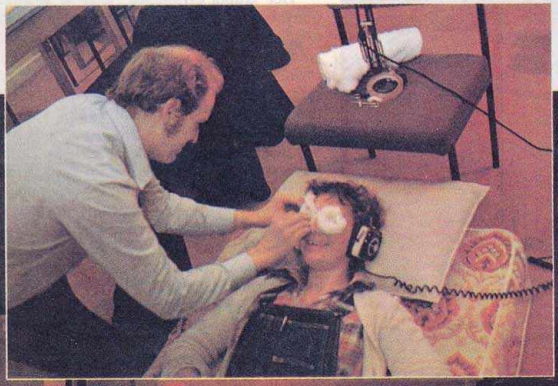

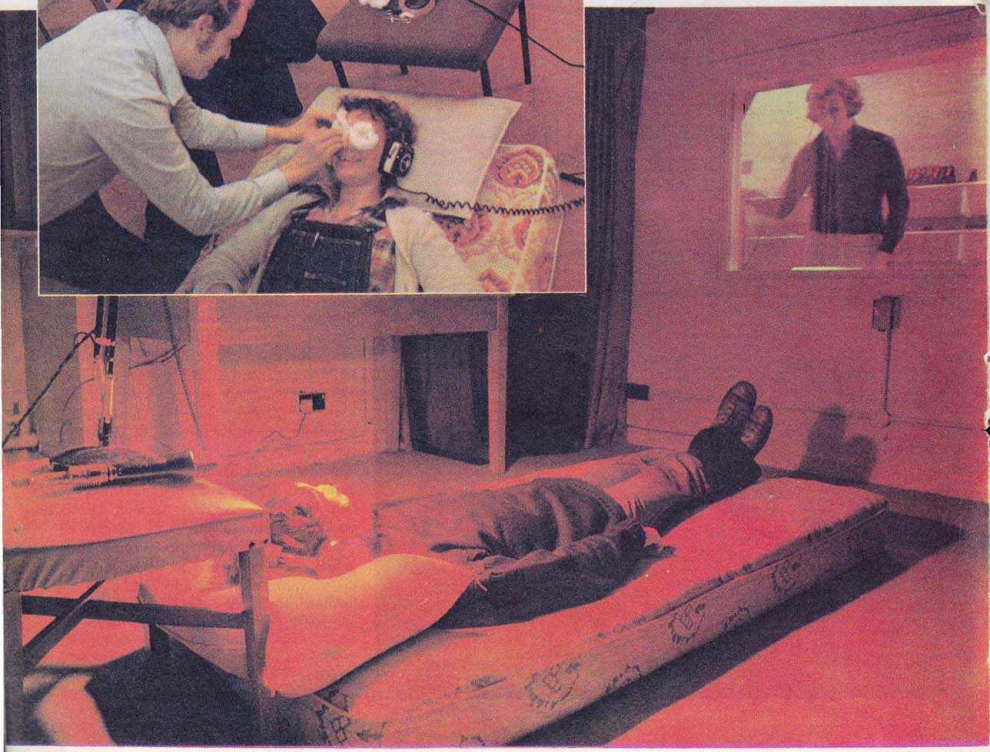

Dr. Sargent "beyaz gürültünün" derecesini ayarlıyor. Böylece deneğin bazı seslerden rahatsız olması önleniyor (üstte).

Denek, zihinsel izlenimlerini mikrofonla aktarırken, Dr. Sargent da bitişikteki kontrol odasında onları not ediyor (üstte, sağda). Deneğin aktardıkları teybe kaydedilmesine rağmen, sonraki seanslar için yazılı kayıtlar temel alınıyor.

Dr. Sargent'ın deneklerinin dört resimlik diziden hangisini hedef resim olarak seçtiklerini gösteren grafik (sağda). 1981 Kasımı'na kadar, 458 deney yapılmış ve hedef resmi deneklerden 179'u birinci, 114'ü ikinci, 93'ü üçüncü ve 72'si de dördüncü olarak değerlendirmiştir. Başarılı olan 179 denek, toplam deneyler içinde % 39.08'lik bir oranı gösteriyordu. Böyle bir oranın oluşma olasılığı ise, sadece 100.000.000'da 1'dir.

işkence görüyordu. Sadece önceden planlanmış bir telepati deneyine denek olarak katılmıştı. Denek, psikologların *Ganzfeld* adını verdikleri bir hali yaşıyordu. Ganzfeld hali, deneğin tümüyle bilinçli fakat normal işitsel ve görsel izlenimlerden yoksun bırakıldığı bir hal olarak tanımlanıyor.

Bir süre sonra üniversitenin Ganzfeld deneyleri sorumlusu Dr. **Carl Sargent**, kronometresine basarak deneyi başlattı. Deneyin başlaması ile birlikte, hemen yandaki kontrol odasında, doktorun asistanı, önündeki teybi çalıştırarak tek taraflı bir aynadan deneği gözlemlemeye başladı. Dr. Sargent ise, asistanının yanından ayrılarak koridordaki bir diğer odaya girdi. Bir masanın üzerindeki resimlerden birine gözlerini dikerek, tüm dikkatini onun üzerinde yoğunlaştırdı. Bu resim, 60 adet resim arasından rasgele seçilmişti.

Deneyde kullanılan resim, 19. yüzyılın İtalyan ressamlarından **Giuseppi Palizzi**'ye ait, sakin bir köy manzarasını yansıtan bir peyzajdı. Ön planda, sol taraftaki köy evine doğru yürüyen bir hayvan görünüyordu. Arka planda ise, büyük bir kayanın ötesinde, aşağısında bir göl bulunan ve üçgen gibi tepesiyle yassı bir piramide benzeyen büyük bir dağın yükseldiği, düz ve çorak bir arazi uzanıyordu.

Dr. Sargent'ın amacı, önündeki resmin içeriğini diğer odada bulunan deneğin zihnine *gönderebilmekti.* Tüm dikkatini resmin şekli, renkleri ve konusu üzerinde toplayan Dr. Sargent, bir yandan da ne tür mesajlar göndereceğini bir kâğıda kaydediyordu. Örneğin, düşündüklerinden biri *"tıpkı Ay yüzeyi gibi"* idi.

Mesaj alıyor ve naklediyor

Bu arada denek de tamamen gevşemiş ve sakin bir durumda, Ganzfeld Hali içerisinde kalmaya devam ediyordu. 7 dakika sonra, önceden kararlaştırıldığı gibi başucundaki mikrofondan aldığı mesajı nakletmeye çalıştı: *"Ah, evet gittiğimiz yer! Çok net. Koyu renkli bir hayvan, mavi bir zemin üzerindeki bir kayanın üzerinde duruyor. Dağ ve mavilik çok net..."* Birkaç dakika sonra da şunları ekledi: *"Şimdi görüntüler bir kayanın ayrıntılarına benziyor, çok net... ve havadan görülen bir piramit gibi... taşlar öncekinin aynısı. Everest gibi ya da başka bir şeyin zirvesi gibi... çok çıplak bir kır manzarası... ortada büyük bir su birikintisi, belki de yerde büyük bir çukur..."* Yaklaşık 21 dakika sonra da deneğin şöyle dediği duyuldu:*"Hâlâ o ıssız Ay manzarasının içindeyim."*

Deney bittikten 30 dakika sonra, Dr. Sargent'ın asistanı deneğin bulunduğu odaya girerek, gözlerindeki yarım ping-pong toplarını kaldırdı. Deneğe, içinden hedef resmin seçildiği dört resmi gösterdi. O anda deneğin hedef resmin hangisi olduğu konusunda herhangi bir fikri yoktu.

Deneğin zihni karışıyor

İlk resim, Cambridge'teki King Alanı'nda çıplak olarak bisiklete binen bir üniversite öğrencisini gösteren bir gazete küpürüydü. İkincisi, bazı Çin süslemeleriyle ve hayvanlarla ilgili bir resimdi. Üçüncüsü, Palizzi'nin resmiydi. Dördüncüsü ise, **Heath Robinson** adında bir karikatürist tarafından yapılmış, yaşlı bir çift bir kayığın içerisinde kürek çekerken gösteren bir karikatürdü.

Zihni karışan denek, ilk anda karikatürün genel görünümünün kendi gördüğü imajlara benzediğini düşündü. Çünkü, karikatürist Robinson bir Ay manzarasını çağrıştıracak gibi beyaz dalgalar çizmişti. Kayık da aşağı yukarı deneğin tanımladığı kayanın şekline benziyordu. Ancak Palizzi'nin resminde, aldığı imajları çağrıştıracak birçok unsur bulunduğunu da fark etti. Öte yandan, denek, Çin resminde de aldığı imajları çağrıştıracak birtakım unsurlar bulmuştu. Böylece önüne konulan dört resimden üçünde aldığı imajlarla ilgili bir şeyler bulmuştu. Yaptığı değerlendirmede ise, karikatür birinci, Palizzi'nin peyzajı ikinci, Çin süslemeleri üçüncü ve çıplak öğrenci de dör-

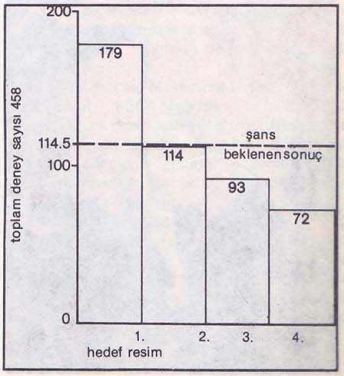

düncü sırada yer alıyordu.

Bu değerlendirmenin yapılmasından sonra Dr. Sargent, deneğin bulunduğu odaya girerek ona, kendi tuttuğu notları ve asıl resmi, yani hedef resmi gösterdi. Hedef resmin kendisine gösterilmesinden sonra denek, Palizzi'nin resmini niçin seçmediğini merak etti. Fakat öte yandan Dr. Sargent'ın notlarına baktığında, hem doktorun, hem de kendisinin aynı şekilde bir Ay manzarasını düşündüğünü görünce şaşkınlık içerisinde kaldı.

Beynin DDA'ya yönelmesi

Dr. Sargent ise deney sonunda düşüncelerini şöyle özetliyordu: *"İnsan beyni çevresindeki değişen olaylara yanıt vermek üzere programlanmıştır. Eğer görsel ve işitsel organların faaliyetleri durdurulursa, o zaman beyin derhal DDA* (duyu-dışı algılamâ) *kanalına yönelecek ve bu kanaldan yanıtlar vermeye başlayacaktır."*

Aslında bu tür bir deney kendi başına pek bir şey kanıtlamamaktadır, çünkü denek, hedef resmi deney sonunda doğru olarak saptasa bile bu, tamamıyla kendisine tanınan % 25'lik başarı şansını iyi kullanabilmesinin bir sonucu da olabilir.

412 deney ve başarılı sonuçlar

Fakat Dr. Sargent 1981 Nisan'ının sonuna kadar, 146 ayrı denekle toplam 412 deney yaptı. Bu deneylerin sonucunda sadece şans sözcüğüyle açıklanması oldukça zor olan sonuçlar elde etti. Bu deneylerde ilk tercihlerin % 37,9'u doğru çıktı. Hedef resmi ikinci, üçüncü ve dördüncü olarak değerlendirme oranları ise sırasıyla, % 25,2, % 20,4 ve % 16,5 olarak ortaya çıktı. Bir diğer deyişle, ilk tercihlerin doğruluk oranı, şansla elde edilen doğruluk oranlarından % 50 kadar yüksek olmuştu. Bu tür bir sonucun da, başarılı ve tutarlı bir tahminden başka bir şey olmadığını öne sürmek istatistiki olarak olanaksızdır.

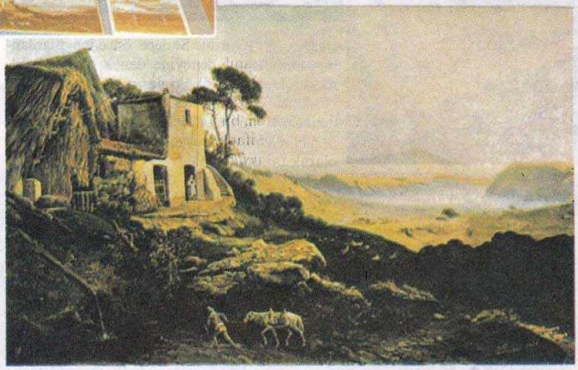

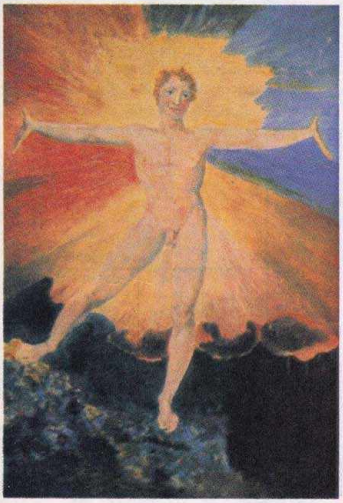

Heidi Bartlet dörtlü dizi içinden hedef resmi doğru olarak seçiyor (en üstte).

Önemli bir deneyde hedef resim olarak kullanılan İtalyan ressamı Giuseppi Plazzi'nin peyzajı (üstte). Deneyde "gönderici" olan Dr. Sargent'ın notları "tıpkı Ay yüzeyi gibi" diye başlıyordu. Deney sırasında ise, denek şöyle diyordu: "Hâlâ o ıssız Ay manzarasının içindeyim." Tesadüf mü?

William Blake'ın Sevinç Günü adlı tablosu (solda). İlk deneyde başarı gösteremeyen denek, daha sonra oldukça uzak bir mesafeden telepati ile gönderilen bu resmin görüntüsünü başarı ile almıştı.

"Telepatik alıcılık öğrenilebilir"

Dr. Sargent daha sonra yaptığı bir dizi deneyle de, daha önceki deneylerde başarılı olan deneklerin, başarısız olanlara kıyasla daha iyi tercihler yapabileceklerini gösterdi. Nitekim deneyler sonucunda önceden başarısız olanlar hemen hemen tamamıyla şansa ya da tahmine dayalı bir şekilde, % 27,3 oranında doğru tercih yaparken, önceden başarılı olanlar normal şartlarda bilme olasılığı 100.000.000.'da 6 olan, % 83 gibi yüksek bir orana ulaşmışlardı. Böylelikle, önceden başarılı olan Ganzfeld deneklerinin, diğerlerine oranla daha başarılı oldukları kanıtlanmış oluyordu. Bu bilginin ışığında Dr. Sargent'ın vardığı sonuç ise şöyleydi: *"Telepatik alıcılık öğrenilebilir."*

İlginç bir deney

Yukarıda sözü edilen deneyde ilk tercihini doğru olarak yapamayan deneklerden biri, tercihini düzeltip düzeltmeyeceğini merak ediyordu. Bu nedenle denek ve Dr. Sargent, bir gece saat 11.45'te, Dr.Sargent'ın Cambridge'teki evinden, Londra'da oturan deneğe *göndereceği* bir resimle bu sorunun yanıtını aramaya karar verdiler. Denek, bu *gönderme* süresince karartılmış yatak odasında gözleri kapalı ve olabildiğince tüm dış uyaranlardan soyutlanmış bir şekilde yatağında yatacaktı.

Deney gecesi Dr. Sargent 35 dakika süreyle mesajı gönderdi. Deney sona erdiğinde de denek, *"arkasındaki parlak ışıklı bir yere yaslanmış olan bir şeyin"* net bir görüntüsünü algılamıştı. Hedef resim ise İngiliz ressam **William Blake**'in **Sevinç Günü** adlı tablosuydu. Tabloda beyaz ışıklar saçan bir kayaya yaslanmış bir insan figürü görülüyordu.

Alen küçük bir ayrıntıyı yakalıyor

Bazı başarılı denekler ise, hedef resimleri inanılmaz bir şekilde tüm ayrıntılarıyla doğru olarak tanımlıyorlardı. Dr. Sargent ile düzenli olarak çalışan deneklerden biri olan **Hugh Ashton,** bir deney sırasında izlenimlerini şu cümleyle ifade ediyordu: *"Bir itfaiye istasyonu ve itfaiyecileri düşünmeyi sürdürüyorum. Hedef resmin konusu ise, bir itfaiye istasyonunda eğitim çalışması yapan itfaiyeeilerdi."* Ashton, hedef resmi doğru olarak tanımlamakla kalmayıp, resimdeki itfaiyecilerden birinin yüzünün fotoğrafı çeken kişiye dönük olduğunu da saptamıştı. İşin ilginç yanı, Dr. Sargent mesajı gönderirken bu küçük ayrıntının farkına varmamıştı. Bu tür olaylar, göndericinin, görüntüyü gerçekten telepati yoluyla mı gönderdiği, yoksa alıcının yani deneğin, göntüyü gönderenin izlenimlerinden kendi zihni aracılığıyla mı aldığı sorusunu gündeme getiriyordu.

Önceden bilme olayları da oluyor

Bu arada Ganzfeld çalışmaları sırasında bazı beklenmedik önceden bilme olayları da yaşanıyordu. Böyle bir olay Hollandalı bir gazetecinin başından geçti. Gazeteci, deneyden bir gece önce bir rüya görmüştü. Rüyasında ertesi gün kendisine *gönderilecek* olan resmin sürrealist ressam **Magritte**'ye ait olacağını görmüştü. Ertesi gün deneyde küçük bir farkla denek gönderilen resmi doğru olarak bilmişti. Resim Magritte'ye değil, **Salvador Dali**'ye aitti, fakat sürrealistti. Küçük bir farkla, çünkü Dr. Sargent'ın seçtiği resimler arasında tek sürrealist çalışma bu resimdi.

Ganzfeld'i geliştiren kişi

Ganzfeld araştırmalarının asıl kaynağı ise Amerikalı parapsikolog **Charles Honorton** idi. Honorton, New York'taki Maimonides Tıp Merkezi'nde rüyada telepati ile ilgili deneyler yapıyordu. Bu deneyler sonucunda, geçen yüzyılda, kendiliğinden oluşan birçok telepati olayının, iyileşme dönemi ya da uyku hali gibi

Cambridge'teki Ganzfeld deneylerinin birinde denek olarak yer alan Dr.Kit Pedler (en üstte).

Ganzfeld'in önemini ilk olarak keşfeden Amerikalı parapsikolog Charles Honorton (üstte).

oldukça gevşemiş kişilerde oluştuğunu fark ederek şu soruyu ortaya atıyordu: *"İnsanları biktırıncaya kadar oturtup, onlardan DDA yoluyla Zener Kartları'nı tahmin etmelerini istemek yerine, gerçek yaşamda oluşmuş telepatik olayların ardında uzanan koşulları yeniden yaratmak mümkün müdür?"*

Bu esastan yola çıkan Honorton, nitekim, rüya gören bir kişiye görüntü aktarımı için yaptığı girişimlerde oldukça başarılı olmuştu. Fakat bu sadece bir başlangıçtı. Önünde ise uzun ve karanlık bir yol uzanıyordu. Honorton'a göre Ganzfeld sistemi, rüya halinin bir benzeriydi. Ve ancak bu tür bir sistem ile kişinin psişik yeteneklerinin gelişmesi beklenebilirdi.

Parapsikolojiye katkısı büyük

Ganzfeld araştırması, parapsikolojide 1970 ortalarındaki metal bükme olaylarından sonra ortaya çıkan en ümit verici alanlardan biridir. Ümit verici olmasının en azından iki nedeni vardır: Birincisi, oldukça tutarlı ve deneyi tekrar tekrar yapma olasılığının yüksek olması, ikincisi ise, deneğin bilinçli ya da bilinçsiz olarak hile yapma şansını tek kelime olanaksız bırakan bir hile geçirmez yapıya sahip olmasıdır. Aynı zamanda, Ganzfel sistemi, her bilim dalı için geçerli standartlar içinde, herhangi bir yerde başarıyla tekrarlanabilme özelliği ile de parapsikolojik hipotezin doğrulanmasının da açık bir öğreğidir.

Metal bükme olaylarının tersine, Ganzfeld çalışmaları pratik değerini kendi içerisinde taşır. Birçok denek için salt eğlendirici ve rahatlatıcı olmakla da kalmayıp, çalışmalara düzenli devam edenlerin zihinsel uyanıklıkları ve duyarlılıklarında da belirli bir artışa neden olduğu kanıtlanmıştır.

Bütün bu çalışmalar sonucunda da, aşağı yukarı yüz yıldan fazla süren parapsikolojik araştırmalar boyunca belki de ilk, uygun koşullar sağlandığında paranormal yeteneklerin sonradan geliştirilebileceği ve laboratuvarda incelenmeleri için yine sonradan oluşturabileceği kanıtlanmış oluyordu.

Goethe

Dünyanın geçmişi ve yeni devre

Ben, çok önceleri de söylediğim gibi, Alman şairi Goethe değilim. Ben, medyom bu ismi beğendiği için bu isimle anılmayı tercih ettim ve seçtim. Ruhlar âleminde isim yoktur. Ruhlar âleminde, bilgi seviyesi bahis konusudur. En son eprövümü yapıp, ruhlar âlemine intikal ettiğim zaman, henüz sizin dünyanız mevcut değildi . Böylelikle, benim madde eprövlerimin çok başka galaksilerde geçtiğini tahmin edebileceksiniz. Ben bu durumda olduğum gibi, benden çok önceleri ruhlar âlemine intikal etmiş çok yüksek seviyedeki ruhlar da pek tabii ki mevcuttur. Bunlardan çok daha yüksekleri de mevcuttur. Mazi sonsuzdur. Maziye bir hudut çizilemez. Benim çok üst planımda, peygamberlerin varlığını hissediyorum.

Dünyanız birçok devirler geçirdi. Bazılarının zannettikleri gibi, yüksek bir uygarlık seviyesine ulaştıktan sonra, tüm dünya halkları ve insanları olarak bir felakete uğramış olup sıfırdan, yeni baştan başlamış değilsiniz. Bir bölgenin İlahi Plan icabı felakete uğraması, bütün dünyaya teşmil edilemez (genelleştirilemez). Dünya devamlı bir tekâmül içinde olmuştur. Hiçbir zaman gerileme, tüm olarak dünyayı sarmış değildir. Bütün dünyanın geçmiş devirlerini henüz bilmiyorsunuz. Bir bölgedeki arızi yavaşlama, fikirlerin başka bölgelere akması sonucu vuku bulmuştur. Harpler, tabii afetler, bu fikir ve bilgi akımını ve yer değiştirmesini sağlayan faktörlerdendir. Niçin böyle olmuştur? Bunu bilemeyiz. Bu husus, yüce Tanrı'nın hikmetidir, sırrıdır. Her şeyi bilen, her şeyi yapan yüce Yaratıcı, daimi bir tekâmül prensibini vazetmiştir. Gerileme yoktur. Daima ilerlemek bahis konusudur. Durmak, dünya insanlarına has izafi bir terimdir. Dünya hiçbir zaman durmamış, dönmüş ve Güneş Sistemi ile, Samanyolu ile birlikte daima gitmiş, daima daha yüksek bilgi çevrelerine doğru hamle yapmıştır. Galaksinizin kaderi budur (...).

Siz şimdi Güneş Sistemi olarak —daha önceki tebliğde de bildirdiğim gibi— yeni bir devreye doğru gidiyorsunuz. Yeni tesirler altındasınız. Bizzat galaksiniz de yeni bir Galaktik Devre'ye, yeni bir burca doğru giriyor. Bunları iyice düşünmek ve iyice değerlendirmek gerekir. Yeni tesirler alacaksınız. Bu tesirlere gerek bünyeniz, gerekse bitkiler, gerekse hayvanlar, gerekse cansız diye nitelendirdiğiniz maddeler tahammül edebilecek midir? Edemeyecek midir? Bunu da düşünmek gerekir. Dünya insanını bu yola çekiniz. Alay edeceklerinden korkmayınız. İtekleyiniz. Kovalayarak itekleyiniz. Zorlayınız.

Dünyanızın büyük bir felaketin eşiğinde olduğunu evvelce de bildirmiştim. Bu bizim tarafımızdan görülüyor. Çünkü bu, yalnızca dışarıdan bir atom bombardımanı veya dış dünyalardan gelecek tesirlere uyum yapamamak ve onlarla sempatize olamamak şeklinde bir felaket olacaktır. Bunu böyle bilmeniz gerekir. Ve şayet bir bitkiye su yerine asit verirseniz, onun mahvolup gittiğini, kuruduğunu görürsünüz. Bitkiyi kesmiyorsunuz, bitkiyi törpülemiyorsunuz, bitki üzerinde herhangi bir patlayıcı madde patlatmıyorsunuz. Fakat bir tesir veriyorsunuz. Bitkiye, keza, hele yüksek voltajlı bir elektrik verdiğinizi düşünün! Bitkinin öldüğünü, bitkinin kuruduğunu görürsünüz. Dünyanız da böyle bir vetireye (sürece) doğru süratle gitmektedir. Bunu bilmeniz gerekir. Bu yüksek tesirleri, bu yüksek vibrasyonları mutlaka alacaksınız. Kaçamazsınız, bundan kaçınamazsınız. Bitkinize, yiyeceğinize, gıdalara, hayvanlara bu tesirler tamamiyle sinecektir. Ona intibak edebilen, bununla hemayar olabilen canlılar, varlık olarak mevcudiyetlerini devam ettirebileceklerdir. Bunlara sempatize olamayan, bununla uyum yapamayan varlıklar, yeryüzünden silineceklerdir. Bunu böylece bilmeniz gerekir.

İnsanları adapte etmek

Size gelen uçandaireler, uçandairelerle gelen insanlar, bunu size bildirmek istemektedirler. Fakat siz bu vetireye varmadan, galiba bunun şuuraltındaki sezgisini hissettiniz. Zaman ötesine atılışlar yapabildiniz. Bu sebepten dolayı, orada mahvolmaktansa, kendi kendimizi mahvedelim, der gibi, bir intihar gibi, daha önceden atom harbi gibi bir çılgınlığa doğru gitmektesiniz. Halbuki [yukarı'dan gelen o tesirlere] zihnen adapte olabilirsiniz. İnsan beyni, insan zihni, insan vücudu ve bütün bitkiler, canlılar kolaylıkla bunlara adapte olabilecek durumdadırlar. Siz de bu adaptasyonu rahatlıkla yapabilecek durumdasınız. Yalnız, bu adaptasyona insanları hazırlamak gerekir. Öncelikle, hazırlamak için, bütün insanlara, maneviyata bağlanmalarını telkin ediniz.

Galaksiniz yeni bir devreye girdi

Bu gelen tesirler, doğrudan doğruya fiziksel ve kimyasal tesirlerdir. Ruhlardan gelen tesirleri esasen devamlı olarak almaktasınız. Hatta size söyleyeyim, başka gezegenlerden gelen tesirleri de almaktasınız. Yeni galaksilerin tesirleri, bütün galaksinin üzerine yağmaktadır. Birçok diğer gezegenler ve Güneş Sistemleri, aynı galaksi içinde oldukları halde buna hazırdırlar ve hazırlanmaktadırlar. Fakat siz ve sizin gibi bazı gezegenler, yani sizin Güneş Sistemi dışındaki başka Güneş Sistemlerindeki bazı gezegenler henüz buna hazır değildir. İlahi İrade'ye intibak etmiş olan sizin Güneş Sistemi'nizdeki diğer gezegenler sizin halinize acıyor ve sizi bir evlat gibi himaye etmek ve korumak istiyor. Yaklaşan tehlikeyi, sizin için yaklaşan tehlikeyi —fakat onlar için mutlu olan günü— istiyorlar. Bunun için sizi ikaz

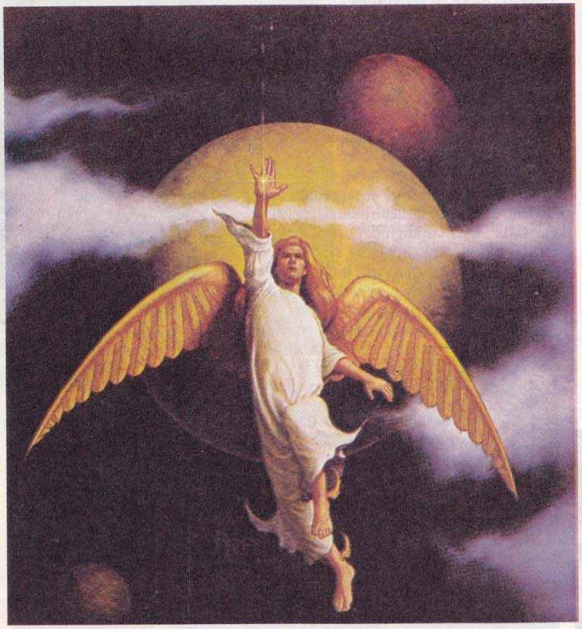

ediyorlar.

Bu bir ruhsal tesir değildir. Ruhsal tesir her zaman mevcuttur. Ruhlar âleminden gelmektedir. Başka gezegenlerden, başka galaksilerden ruhsal tesirler almaktasınız. Düşüncenin herhangi bir hızı bahis konusu olamaz. Düşüncenin bir mekânı olamaz. Gelen tesirler, doğrudan doğruya bünyenize tesir edecektir. Maddi bedeninize tesir edecek ve maddi bedeninizi tahrip edecektir, eğer alışık değilseniz...

Her şey canlıdır

Kozmik Devre'ye giriyorsunuz. Kozmik Devre ile uyum yapmanız gerekir. Kâinat bu kozmik devre içerisinde bir gelişme, bir hamle içerisindedir. Devamlı tekâmül olduğunu söylemiştim. Hiçbir zaman gerileme, durma bahis konusu olmayacağını, galaksinizin de yeni bir galaktik devreye girmek ile tekâmülün bir başka vetiresine girmek üzere olduğunu belirtmiştim. Bu yüzden, bünyeniz, yaşayan varlıklar bu vetireye intibak etmek zorundadır. Ona intibakın tek yolu, saygı dolu bir sevgi ile Tanrı'ya bağlanmaktır. Tanrı'nın bütün kullarına, bütün varlıklara saygı hissetmektir. Cansızlık diye bir şeyin bahis konusu olmayacağını, cansız olan her varlığın, her atomun bir ruh ile ilgili olduğunu önceden defalarca ve ayrıntılı olarak sizlere bildirmiştim. Bu yüzden, cansızları da buna hazırlayınız.

Nasıl hazırlayacaksınız? Dağları seyrederken, oraya sevgi dolu vibrasyonlar gönderiniz. Ağaçları seyrederken, onlara sevgi dolu vibrasyonlar gönderiniz. Taşa da, toprağa da sevgi dolu vibrasyonlar gönderiniz. Gözünüzün gördüğü, kulağınızın işittiği bütün dünyaya... Önünüze dünya haritasını alınız. Dünya haritasının her köşesine sevgi vibrasyonları gönderiniz.

Spiritüalistlerin görevi

Donmuş kafalar, spiritüalist de olsalar, belli bir seviyenin dışına çıkamamaktadır. Başka memleketlerde de muhakkak ki, donmamış, henüz karakterleşmemiş, henüz köşeleşmemiş spiritüalistler vardır. Fakat çok azdır. Diğer birçok spiritüalistler manevi âlemle temas etmekte iseler de, onlar, belli inançların takviyesi maksadını güttükleri için, bunun dışında yeni ve yüksek bilgiler alamamaktadırlar.

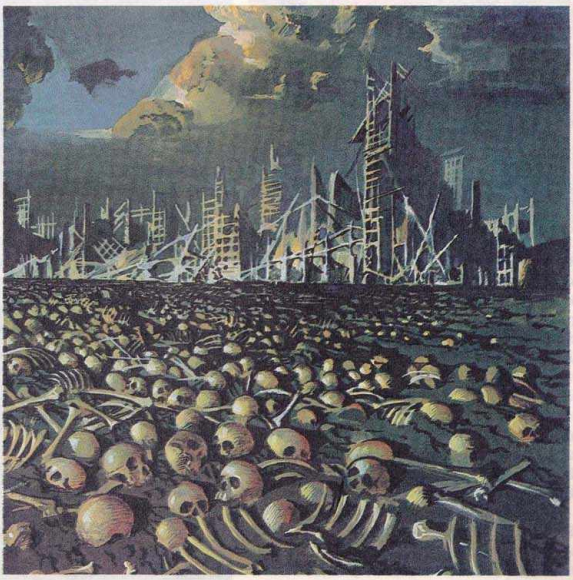

Kozmik şakacının dönüşü

"Tesadüf", "şans-şanssızlık" ya da "garip" diye nitelendirdiğimiz birçok olay, günlük yaşamda her an karşımıza çıkabiliyor. Bunların, bu tür sözcüklerle açıklanamayacağı ve akıl almaz bir şekilde planlanmış bir genel sistemin yansıması olarak ortaya çıkabilecekleri görüşü giderek yaygınlık kazanıyor.

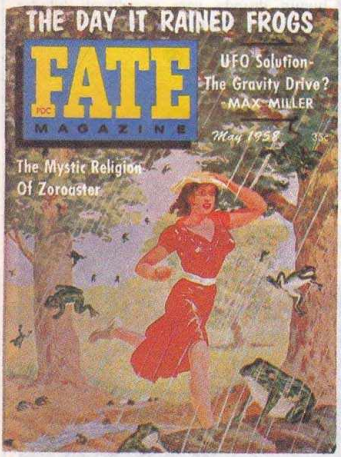

BAZILARIMIZ, ara sıra yaşamımızın bizim kontrolümüz ve algılama gücümüz dışındaki güçler tarafından düzenlendiğini hissettiği anlar yaşamışlardır. Önemsiz gibi görünen ancak gizemli anlamları olan birtakım olayların ardından böyle bir hisse kapılmak doğaldır aslında. İngiltere'nin Essex yöresinde görevli polislerden **Peter Moscardi**'nin başına gelenler buna bir örnek. 1967 yılında Moscardi, bağlı bulunduğu karakolun numarasının değişmesi üzerine, bir arkadaşına yeni numarayı verdi: 40116. Ancak farkında olmadan yanlış bir numara vermişti.

Birkaç gün sonra, nöbet arkadaşıyla birlikte bir sanayi bölgesinde devriye gezerken bir fabrika ilgisini çekti. Gece geç vakitti. Fabrikanın kapısı açıktı. İçeride bir ışık yanıyordu ama binada hiç kimse yoktu. Moscardi, içeriye göz atarken bürolardan birindeki telefonlardan biri çaldı. Moscardi telefonu açtı, karşısındaki kişi kendi arkadaşıydı ve onu arıyordu. Moscardi, konuştuğu telefonun üzerindeki numaraya baktı ve numaranın yanlışlıkla arkadaşına verdiği numara olduğunu gördü. Daha sonra, fabrika yöneticisinin kapıyı ve ışıkları açık unuttuğu ve böyle bir unutkanlığı ilk kez yaptığı belirlendi.

"Tesadüf" kavramının yetersizliği

Bu şaşırtıcı ve çoğumuzun aklına bile gelmeyen olaylarla karşılaşıldığında, günlük yaşamımızda sık sık kullandığımız *tesadüf* sözcüğü yetersiz ve anlamsız kalıyor; hiçbir şeyi açıklayamıyor. Bu şüpheli olaylarda kullandığımız diğer bir tanımlama biçimi de *iyi ya da kötü şans*tır. Ama bazen bu garip olayları açıklayamadığımızda, değneğini ortalığı biraz karıştırmak için kullanan hafif kaçık yaşlıca bir peri kılığındaki **kozmik şakacı** tarafından düzenlendiği varsayımını düşündüğümüz de olur. Kozmik şakacının hayal gücü geniş, tersliklerle dolu dünyasında birçok garip şakalar yer alır. Kanada'da kendi halinde uçan bir kaz, Derby' de bir evin penceresine çarptı, camı kırdı, içeri düştü. O sırada ev sahibi **Frankie Laine** *"Yaban kazının gözyaşları"* adlı plağını dinliyordu.

Kozmik şakacı bilime karşı

Bilimin ciddi dünyası bile zaman zaman kozmik şakacının oyunlarına hedef olabiliyor. Bunlardan biri, gökbilimcilerin **Kohoutek** kuyrukluyıldızının Dünya'ya gelmesinden önce kopardıkları gürültünün hayal kırıklığıyla sonuçlanmasıydı. 1973 yılında dünyadan geçeceği sırada yaratacağı manzaranın muhteşem olacağı, mutlaka görülmesi gerektiği günlerce önceden anlatıldı, temsili resimleri yayınlandı. Ama kuyrukluyıldızı Dünya'dan çıplak gözle görmek bile mümkün olamadı, manzara ise yoktu tabii!

Şakalar devam ediyor: 1982 yılında Yeni Zelanda hükümetine bağlı sismograf dairesi, bir deprem alarmını iptal etmek zorunda kaldı.

Garip ve anlaşılmaz doğal olaylardan biri Fate dergisinin 1958 yılındaki sayılarından birine kapak olmuştu (solda). Gökten kurbağa yağdığını gösteren bu resimde belirtilen söz konusu olay ve benzerlerinin dünyadaki bir kozmik şakacı tarafından düzenlendiği düşünülebilir mi? O zaman bu şakanın ardındaki gerçek nedir?

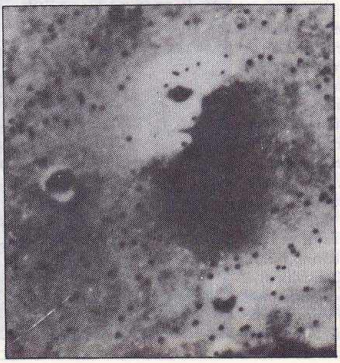

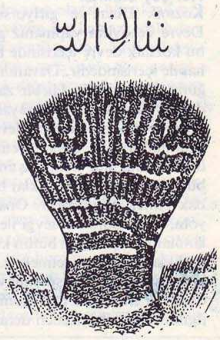

ABD'nin New Mexico eyaleti kentlerinden Santa Fe'de bulunan deve şeklindeki kaya (solda). Ve Batı Almanya'nın Köln kenti yakınlarındaki Wiehl yöresinde bulunan bir mağara da insan yüzüne benzeyen taş oyuk (altta). Bu görünen tesadüfler, üstelik doğal olarak meydana geldiklerine ilişkin bir belirti taşımadıklarından "simulacra" olarak anılırlar. Bunların benzerlerine dünyanın birçok yerinde rastlamak mümkün ve bulundukları her yerde yüzyıllardan beri genellikle tapınak olarak görülmüşlerdir.

Çünkü depremin habercisi sandıkları ilk sarsıntıların yakınlarda bulunan kanguruların bambaşka bir nedenle heyecanlanıp zıplamaya başlamaları nedeniyle yayılan titreşimden kaynaklandığı belirlendi. Bir başka örnek ise, ABD'deki üniversitelerden birinde yaşandı. Yetkililer utana sıkıla, 10 yılı aşkın süredir müzelerinde sergiledikleri dinozor iskeletinin kafasının yanlış olduğunu ve bunu fark etmediklerini açıklamak zorunda kaldılar.

Kötü şakalar

Kozmik şakacının bir de kötü şakaları var. **Stephan Piles,** bu tür olayları topladığı bir kitabında, 1978 yılında İngiliz itfaiyecilerinin genel grev sırasında yaşadıkları gülünç fakat trajik bir olayı anlatıyor: İtfaiyecilerin işini üstlenen ordu, 14 Şubat'ta yaşlı bir kadının telefonu üzerine, kedisever bir hanımın ağaçtan inemeyen sevgili kedisini kurtarmak üzere yola düşmüştü. Kediyi başarılı bir operasyonla ağaçtan indirdikten sonra çok sevinen yaşlı kadının davetini kıramayarak, evinde çay içme önerisini kabul etmişlerdi. Çaylar içildikten sonra toparlanmaya başlayan ordu kamyonlarından biri hareket etmiş ve bir süre önce ağaçtan indirilen kedi, kamyonun lastikleri altında kalıp ölmüştü.

Mars'ın yüzeyinde insan yüzünü andıran şekiller mi var (karşı sayfada en solda). 1976'da Mars'ın yakınından geçen Viking I uzay aracının çektiği bu fotoğraf, 1873 kilometre uzaklıktan çekildi. Kayanın uzunluğu ise 1,6 kilometre civarında.

Zanzibar'da çıkarılan bu balığın kuyruğunda eski Arapça ile yazılmış "Tanrı yoktur, Allah vardır" sözleri yer alıyor. Balıkçılar bu balığı yakalarlarsa, kuyruğuna duydukları saygı gereği yeniden denize atarlar (karşı sayfada solda).

"Yukarıda biri beni sevmiyor"

Bu akıl almaz olayları yaşayan kişi, bir kötü kaderin kurbanı olduğunu düşüneceği gibi, *"yukarılarda bir yerde beni sevmeyen biri var"* korkusuna da kapılabilir. Birçoğumuz özellikle bunalımlı dönemlerimizde bir çeşit paranoya yaşayıp, talihin ya da hayatın bizden yana olmadığı hissine kapılırız. Ancak bir süre sonra bu his kaybolur ve olaylar yerine oturur. Paranoid şizofren olayında ise bu korkular kontrolden çıkıyor ve kişinin sağduyusu yok oluyor.

1969 yılında yaşamını teknesinden atlayarak intihar edip sona erdiren **Donald Crowhurst,** Atlantik'in ortasında şizofren krizine tutulduktan sonra intihar etmeye karar verdi. Ölmeden kısa bir süre önce teknesinin güvertesine, insan yaşamının *"satranç ustaları"* adını verdiği kozmik şakacıların elinde olduğunu yazdı. Başkaları tarafından yönetildiği inancını taşıyan en belirgin örneklerden biri olan bu denizci, insanoğlunun sorunlarının aslında kozmik şakacıların oynadıkları oyunlar olduğu inancını taşıyordu. Güvertesine yazdığı yazı ise şöyleydi:

"Tanrı ve oğlu oyun oynuyorlar. Oynadıkları oyunun adı, maymunları Tanrı'ya dönüştürmek. Sadece eğlenceli bir oyun ve... sadece bir tek basit kuralla oynanıyor. Maymunların Tanrılar hakkında en ufak bir şey bilmelerine izin verilmiyor."

Uygarlıkları kim yönetiyor?

Delilikten çok, hayal gücüne dayanan bir başka benzer inanç ise, dünya tarihine kadar uzanıyor. Buna göre, dünya yüzüne gelmiş geçmiş hemen tüm medeniyetler, genellikle gizli olan hain, güçlü dernekler tarafından yönetiliyorlar. Bugün bu derneklerin bankerler, dini dernekler ve yasadışı topluluklar olduğunu söyleyenler bile var. Bu kuramın uzay çağı versiyonu **Erich von Däniken**'e göre uzayda seyahat eden yaratıklar. Dünyayı, gerçekleştirdikleri düzenli ziyaretlerle istedikleri gibi yönetiyorlar. **Uri Geller**'in hazırladığı **Andrija Puharich** biyografisinde ise, Puharich'in psikokinetik gücünün kaynağının, uzayın derinliklerinde bulunduğu yazılıyor. Eğer bu kuram doğruysa, kimse bu Tanrı'ya benzer makinelerin sadece çatal-bıçak takımlarımızı bir daha kullanılamayacak hale gelene kadar bükmekle yetineceğini sanmasın.

Hayali bağlantı

Amerikalı psikolog ve düşünce fotoğrafı araştırmacısı Dr. **Jule Eisenbud**'ın, *"dünyanın her*

köşesine ve hücresine saklanmış tertipler ve kurnazca düzenlenmiş eğilimler" olarak tanımladığı gizemli olaylar, günümüze kadar birçok filozof, düşünür ve bilim adamını da yakından etkilemiş. 1788-1860 yılları arasında yaşamış olan Alman felsefeci **Arthur Schopenhauer**'in bilinçsizliğin doğal yapısıyla ilgili teorileri **Freud**'u ve **Jung**'u oldukça etkilemiştir. Schopenhauer, insan yaşamını etkileyen bu açıklanması güç olaylara *hayali bağlantılar* adını veriyordu. 1850'de yazdığı bir eserinde, gerçek tesadüflerin sadece onları yaşayan insanlar arasındaki ilişkide bulunduğunu savunmuştu. Olaya katılan ve bir anlamı olduğunu fark etmeyen diğerleri için söz konusu olay, günlük yaşamın çarkı içinde kayboluyordu Schopenhauer'e göre. **H.P. Lovecraft** ise bir yazısında, *"Dünya gerçekten çok komik"* diyordu, *"Ama şakalar insanlar üzerinde oynanıyor."*

Bu ender bulunan kelebek cinsinin gövdesinde ise insan kafatasının bir silueti görülüyor. Bunun anlamı nedir (üstte).

Tesadüfler ve anlamları

Tesadüf olarak tanımlanan olayların ve bunların taşıdığı anlamlarla ilgili tartışmalar Carl

Zen Budizm rahipleri Japonya'nın Kyoto kentindeki bir tapınağın merdivenlerinde, Zen'in öğretilerinin birçoğu mantıkdışı olarak veya şaşırtmak için gülme eylemini motive etmek için düzenleniyordu. Zen'in inancını paylaşanlara göre, anlamsızlıklardan da kaynaklansa, gülmek ruhu aydınlatıyor, bilimi geliştiriyor (solda).

Amerikalı ünlü caz piyanisti Dave Brubeck (sağda). Tüm müziklerde olduğu gibi, caz da bilinç ve bilinçsizlik arasındaki ilişkiye dayanır. Tıpkı kozmik şakaların algılanma yöntemi gibi...

Gustav Jung'un ve **Paul Kammerer**'in de ilgisini çekti. Kişilerin kalıtımsal olarak kazanmış oldukları karakteristik özellikler üzerindeki çalışmalarıyla ünlü Kammerer, daha sonra araştırmalarından birinin sonuçlarından memnun olmadığı için intihara teşebbüs etmişti. **Arthur Koestler** ve Sir **Alister Hardy** adındaki araştırmacılar ise, tesadüflerin yer ve zaman içindeki etki ve tepki olağan zincirinin dışında kalan olaylar olduğunu savunuyorlardı. Bazı uzmanlar ise, Jung'un deyimiyle bu *eşzamanlılık* olaylarının, aslında ortak bilinçlerin bir biçimde organize ettiği olaylar olduğunu savunuyorlardı.

Yazılmış hikâyeler gibi

Eşzamanlı olayların hayali yapısını, gizemli bir güç tarafından yazılmış bir oyun, roman veya bir film gibi düşünürsek, yaşamın buna uyularak sürdürülen bir oyun olduğunu da kabul etmek gerekiyor. Bilimkurgu yazarı **Larry Niven**, kitaplarının birçoğunda insanları, kukla -sahiplerinin ellerinde olan ve onların yönettikleri biçimde oynayan kuklalar- olarak görmüş ve bu temayı işlediği kitaplar yazmıştı. Yaşamı bu şekilde açıklayanlar arasındaki gerçek tartışma ise kuklacının kimliği konusunda: *Tanrı, melekler, cinler, ruhlar, tertipçiler, yabancılar* ya da biz, *insanlar*. Son olasılık ise oldukça ilginç yeni varsayımlara götürüyor araştırmacıları.

Masum görünüşlü gözlemciler

1975 yılı Ekim ayında **Psychic** adlı dergide bir yazısı yayınlanan Dr. Jule Eisenbud şöyle diyor:

"Teorik olarak, masum görünüşlü bir göz-

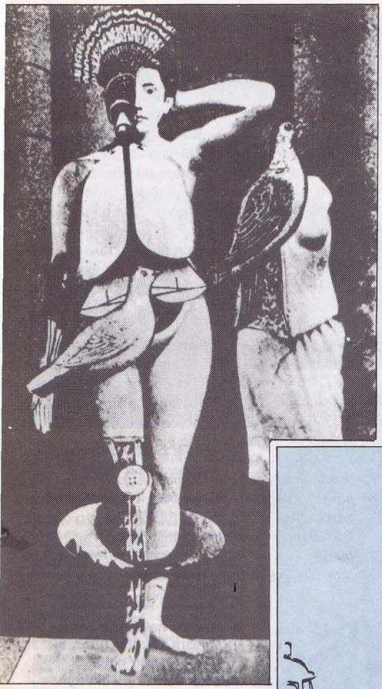

Görüntü sanatlarında Dada eğilimi anlamsız şekilleri birleştiriyor ve Zen rahiplerininkine benzer bir amaç taşıyor. 1891-1976 yılları arasında yaşayan Max Ernst'in bir fotomontaj çalışması buna en iyi örneklerden biri. Kozmik şakalarda evren, kendi kendine mi gülüyor? (solda).

Kozmik şakaların kötü tarafı Stephan Pile'ın bir kitabında yer alıyor. Bir resmi görülen bu olay, 1978'de İngiliz itfaiyecilerinin genel greve gittiği ve ordunun itfaiyenin görevini üstlendiği döneme rastlamış. Yaşlı bir kadının ağaç üzerinde kalan kedisi ordu tarafından kurtarılmış, buna çok sevinen yaşlı hanım, askerleri çaya davet etmiş. Daha sonra evden ayrılmak üzere hareket eden ordu kamyonu, biraz önce ağaçtan kurtarılan kediyi ezerek öldürmüş. (sağda).

lemcinin başarısının gerisinde başka şeyler yoktur... En fazla, bunu bilinçsiz olarak yapıyordur, açık ve belirgin bir çabası yoktur görünürde. Bir film yönetmeni ise bilinçli davranır ve bu düzeye ulaşmak için çaba harcar, yaratıcılığından yararlanır, dekorları oluşturur, insanları seçer, olayları belirler ve kimin neyi oynayacağını anlatır. Özel efektler kullanır. Oyuncular kendilerine düşen görevi paylaşınca kimse kuralların dışına çıkamaz."

Bizler kuşkusuz rüyalarımızın gerçekleşmesini bu yolla kontrol edebiliyoruz. Bu fikri gerçek yaşama uygulamaya engel oluşturan nokta Schopenhauer'e göre, "bir bireyin kaderini, diğer bir bireyin kaderine uydurmak, böylece her birinin kendi olaylarının baş kahramanı, kendisine yabancı olan bir başka oyunun ise yardımcı oyuncusu olmasını" sağlayabilmektir. Schopenhauer, *"Bu bizim gücümüzü aşan bir olay"* diyor.

Kozmik şakacının gücü

Kozmik şakacının kimliği her neyse, onun her şeyi aynı anda yapabilmek, aynı anda birkaç olayı organize edebilmek gibi nefes kesici marifetleri var. Üstelik son derece yaratıcı ve fevkalade de cüretli. Burada bilinçaltına uzanan başka bir bağlantıyı görmek mümkün. Son derece emin biçimde düzenlenmiş hareketler, muhteşem bir zamanlama, uyurgezerler, hipnoz altında olanlar, meditasyon yapanlar, azizler ve bilge kişiler, bazen de çocuklar, deliler ve sarhoşlar tarafından paylaşılan, yaşanılan karakteristik özelliklerdir. Bunlar basit, çocukça ve düzensiz akıl durumuna sahip olanlar arasında görülürler. Zen Budizm'de, oyuncu kozmik ruh en derin biçimde araştırılmış ve anlam kazanmıştır.

Yeni bir boyut

Kozmik şakacıların kökeni ne olursa olsun, bizler, onları yaratıcılık olarak kabul ediyoruz ve bu kez Zen öğrencilerine, meditasyon için verilen mantığa aykırı gibi görünen bilmeceler olarak tanımlanan *koanlar* arasına yeni bir boyut çizmek yerinde olabilir. Kozmik şakacının tıpkı koanlara benzeyen anlatılamayan ve anlaşılamayan oyunları varsayımlarımızı ve beklentilerimizi değiştiriyor, varoluşumuzun gizemine tepki göstermemizi sağlıyor. Ufoloji alanında dünyanın bir numaralı bilim adamı olarak kabul edilen gökbilimci Dr. **J. Allen Hynek,** anlaşılmaz varoluş, garip davranışlar, inanılmaz isimler ve görünmesi olanaksız uzay araçları olarak ortaya çıkan UFO sorununu, *"şok edici ve mantığa aykırı"* olarak yorumluyor. Bu, kuşkusuz koanların en belirgin tanımlarından biri.

Kozmik şakalar, belki de bizlerin ortak bilinçsizliğiyle ruhun aydınlanması ve eğlenmek için düzenlenen doğal bilmeceler. Tabii gözleri ve aklı bunları algılayabilecek kadar açık olanlar için... Bu olayları çok zarif ve ince olaylar olarak da alabiliriz. Batının en büyük Zen üstatlarından **W. C. Fields**'in söylediği gibi: *"Bu kozmik ve eski bir dünya. Buradan canlı çıkarsanız şanslısınız."*

Kim oldukları, nereden geldikleri bilinmiyor

Birdenbire "beliren" insanlar

Yüzyıllardan beri birdenbire ortaya çıkan insanlarla ilgili söylentiler hiç eksik olmamıştır. Bu insanların bilinen bir kimliği yoktur ya da geçmişleri tamamen bir giz perdesi altındadır. Aşağıdaki yazıda bu tür olayların en garip olanları inceleniyor.

BİRTAKIM İNSANLARIN kaybolması ve yokluklarının hiç hissedilmemesi, çağdaş toplumun çarpıcı bir özelliği olsa gerek. Nitekim genellikle ölü bulunan insanlara ilişkin düzinelerce öyküye rastlanmaktadır. Bu insanların bulunuşu bazen çok garip ortamlarda olmaktadır. Üzerlerinde kimliklerini belirtir bir ipucu bulunamamakta, kendilerini soran bir yakınları ya da dostları çıkmamaktadır. Ölümlerin tümü —en azından olağandışılık anlamında— gerçek bir gizemlilik havası taşımamaktadır. Ancak kimi durumlarda bunlarla öbür dünyaya göçü öylesine alışılmadık biçimde olmaktadır ki, konuyu yeni baştan ele almak zorunlu olmaktadır.

Örnek verelim: 1888 yılının Kasım ayında ABD'nin Alabama eyaletine bağlı Birmingham kentinde yaşayan iki kişi öldürüldü. Cesetleri bir korulukta bulundu. Hemen yakında üçüncü bir ceset duruyordu. "Kimliği belirlenemeyen cesedin, ölü kaldırıcının mahzeninde yattığını" bildiren **St. Louis Globe Democrat** gazetesi şöyle yazıyordu:

"Cesedi gören hiç kimse adamı sağken gördüğünü anımsamıyor. Kimliğin saptanması olanaksız gibi görünüyor. Ölen adam, görünüşe göre, zengin olmasa bile, iyi halli bir kişi olmalı. Bu bakımdan cesedin bulunduğu yerde ne aradığı bir giz olarak kalmaktadır. Cesedi gören bazı kimseler, adamın yabancı olduğu kanısındalar.

Herkes hakkında çok sağlam kayıtlar tutan bir bürokrasinin geliştiği çağımızda bile, kimliği konusunda pek az ipucu taşıyan cesetlere rastlanmaktadır. 1975 yılında Londra'nın Islington semtinde bulunan Kestrel İşhanı'ndan (solda), tanınmayan bir adam düşerek öldü. Bunun dışında 1970'li yıllar içinde herkesin birbirini azçok tanıdığı Hampshire'a bağlı Petersfield'te (sağda), Yellowham Koruluğu'nda (en sağda) ve Dorset'in Chesil Sahili'nde (sağda, üstte) de geçmişi olmayan bazı cesetler bulunmuştur.

Unclothed Man's Death From Exposure.

From Our Special Correspondent.

PETERSFIELD, Thursday.

Who is the blue-eyed man whose nude body was found in a ploughed field at East Meon, near here, six weeks ago?

That a man could wander near to the main road between Petersfield and Winchester in a nude condition until he died in a field from exposure, aggravated by minor injuries such as cuts and abrasions, is astonishing, but that his identity and everything connected with his death should remain a mystery to-day is almost unbelievable. It is a baffling mystery.

The man's nails were manicured, the palms of his hands showed that he was not engaged in manual labour, and his features and general appearance were those of someone of a superior class. But although his photograph has been circulated north, east, south and west through the United Kingdom, the police are still without a clue, and there is no record of any missing person bearing the slightest resemblance to this man, presumably of education and good standing.

THEORIES AND SPECULATION.

There are plenty of theories. The popular one, according to my information, is that the man was brought to Peak Farm in a motor-car and was turned out to stumble along the highway presumably at about midnight, and perhaps intoxicated. The railway runs near the ploughed field. Is it possible that he was thrown or fell from a train, his clothing having first been removed? There was a tear in the palm of one hand, cuts on the soles of the feet, bruises on the wrist and legs, and scratches on the arms. Dr. Stafford, who examined the body, believes that these injuries may have been caused by struggling through the hedges, falling over obstacles, etc.

The Coroner suggested at the inquest that the man may have been suffering from neurasthenia or shell shock—but his relatives would surely in that event have reported his disappearance or his clothes would have been found. As someone down here said to me: "When a tramp dies by the roadside he is generally in rags." This man certainly did not appear to be of the tramp class, and it seems incredible that he could have vanished from the world without being missed.

MYSTERIOUS MOTOR-CAR.

A police official who has been engaged on the case told me to-day that there was a trail through the coppice where the man had torn his way through. He had pushed his way through brambles that seem almost as formidable as a barbed-wire entanglement. No one but a madman would do such a thing.

It is possible, of course, that he was a soldier from one of the camps round here, and that he is posted as an absentee, but the inquiries have so far failed to support this suggestion.

I was told to-night of a shepherd who was watching his flocks in a field near to where the man was found, and he says that in the small hours of the morning he heard a motor-car stop and restart close by. The night was bitterly cold.

A cottager who lives not very far away also heard a car stop at about the same time.

ğına göre: *"iyi bir eğitime ve konuma sahip olduğu sanılan bu adamla en küçük bir benzerlik taşıyan bir kişinin kaybolduğuna ilişkin bir kayıt bulunmuyor"*du.

Üç ceset

Buna benzer kimliği belirlenemeyen cesetler hâlâ bulunuyor. 1 Aralık 1975 günü İngiltere'nin Dorchester kentinde, üç adamın ölümüyle ilgili bir resmi soruşturma açıldı. Bu adamların ilki, 1974 Mart'ında Dorset'in Chesil Sahili'ne vurmuştu. İkincisi beş ay sonra, Weymouth yakınındaki kıyıda bulunmuştu. Üçüncüsü ise, 1975 Martı'nda Dorchester yakınındaki Yellowham Koruluğu'nda bulunmuştu. Adamların hiçbirinin kimliği belirlenmedi.

Açık olan bir şey varsa, o da, adamın bu civarda hiç tanınmadığıdır. Buraya gelişi de en az ölümü kadar giz perdesi altında olmalı."

Esrarengiz ayak izleri

1920 yılında, Hampshire'a bağlı Petersfield yakınındaki sürülmüş bir arazide çıplak bir adam bulundu. Adamın çıplak ayaklarının bıraktığı izler yola kadar uzanıyor ve oradan da başka bir araziye geçiyordu. Bu arazi çevresinde adamın giysilerini bulmak için yapılan araştırmalar, hiç bir sonuç vermedi. Belirtilerin gösterdiği kadarıyla, adam bilinmeyen bir yerden ortaya çıkmıştı. Bir süre amaçsız ve belki de umutsuz bir biçimde dolandıktan sonra, soğuğa dayanamayarak ölmüştü (Adamın vücudunda çalılık ve dikenliklerin yaptığına benzer çizikler bulunuyordu). Adamcağızın bölgeyi tanımadığı, en yakındaki evden yalnızca 1,5 kilometre uzak oluşundan anlaşılıyordu. Adamın fotoğrafının her tarafa dağıtılmasına karşın, onu tanıyan çıkmadı. Londra'da çıkan **Daily News** gazetesinin yazdı-

Hiç bir iz yok

1975 yılında Londra'nın Islington semtindeki City Road'ta bulunan 17 katlı Kestrel İşhanı'ndan genç bir adam düşerek öldü. Kış ortası olmasına karşın, adamın üzerinde ceket ya da palto yoktu. Adamın kimliğini belirleyecek tek ipuçları Southampton Şirketi'nden alınmış iki otobüs bileti ve Ulusal Tasarruf Sandığı'nın Glasgow'daki merkezinin adresi yazılı bir zarftı. Ancak bu ipuçları hiçbir sonuç getirmedi.

Nereden geldi?

King's Cross emniyetine bağlı Müfettiş **Robert Gibson,** dış görünüşüyle iyi bir izlenim uyandıran bu genç adamın hiçbir arayan soranı olmaksızın kayıplara karışmasını olanaksız gördüğünü söylüyordu. Ancak **Sunday Express**'te *"Ölüme Atılan Adam"*ın öyküsünün yayınlanmasının üzerinden bir yıl geçmesine karşın, cesedin kimliği belirlenememişti. Müfettiş Gibson, şöyle diyordu: *"Bir yerlerde birilerinin bu adamı mutlaka sevmiş olması ya da*

en azından tanımış olması gerekir." Belki böyle birileri vardı. Ama bu birilerinin bulunduğu *bir yer* belki de bizim bulunduğumuz *bir yer* değildi.

Kesin açıklama getirilemiyor

Bunlar, kimliği belirlenemeyen ve gizem içinde kalan ölüm olaylarının yalnızca birkaçını oluşturmaktadır. İnsanların bir yerden başka bir yere kolayca gidebildiği ve evinden, dostlarından yüzlerce, hatta binlerce kilometre uzakta ölebildiği yüzer gezer bir toplumda yaşadığımızı söyleyerek, bu ölümlerin çoğunu açıklamak olasıdır. Ama bu kolaycı görüş, garip biçimde ortaya çıkan bu ölü adamların hepsinin durumuna kesin biçimde açıklama getirmiş olmaz.

Başka bir boyuttan mı?

Bir de dünyamıza başka bir boyuttan gelmişe benzeyen *"yabani insanlar"* olayı var (Haliyle bunların Romulus ve Romus gibi hayvanlar tarafından büyütülmüş insanlarla karıştırılmaması gerekir). Çoğu durumda bunlar geçmişleriyle ilgili bir şey anlatamamaktadırlar. Olsa olsa bu kişilerin tam bir hafıza kaybına uğradıkları söylenebilir. Nitekim, bazılarının kimliği sonradan ortaya çıkabilmektedir. Ancak kitle iletişim araçlarının ilgisi kısa sürede geçtiği ve pek seyrek olarak bu gibi olayları sonuna kadar izlediği için, çoğu durumda olayın sonucunu ve ortaya çıkan kişinin akıbetini öğrenmek güç olmaktadır.

Kaspar Hauser hâlâ açıklanamıyor

Bununla birlikte, **Kont St. Germain** (bkz. sayfa 942 ve 1113) ve "görünen insanlar"ın belki de en tanınmışı olan **Kaspar Hauser** (bkz. 945 ve 1137) gibi gerçekten ünlü kişiler de bulunmaktadır. 1828 yılında Nuremberg'te dolaşırken görülen Kaspar, geçmişi ve oraya nasıl geldiği konusunda hiçbir şey söyleyemiyordu. Ama Kaspar hafıza kaybına uğramış sıradan bir kişi değildi. Anımsayabildiği kadarıyla, küçük ve loş bir odada hapsedilmiş olarak yaşadığını ve

Yukarıda, solda "görünen insanlar"ın belki de en ünlüsü olan Kaspar Hauser görülüyor. Öyküsünün insanlar için uzun yıllar bir ilgi konusu olmasında hapis yaşantısına ilişkin anlattığı garip şeyler ve tuhaf ölümü de önemli bir rol oynadı. (Anlatılanlara göre yine kimliği meçhul bir saldırgan tarafından öldürüldü.)

Yukarıda İngiltere'nin ormanlık bölgelerinde yaşadığına inanılan yabani adamlardan biri görülüyor. Köylülerin bunları yakaladığına ilişkin çok sayıda söylenti bulunmaktaydı. Ancak, bu adamlar anlaşılır türden bir dil konuşmamaktaydı. Bu durum güç bilmeceyi daha da içinden çıkılmaz kılıyordu.

Sağda, 1817 yılında İngiltere'de bir kulübenin kapısında ortaya çıkıveren "Batı Mucizesi" ya da "Prenses Caraboo" görülüyor. Bu kız, sonradan Malayca diye nitelendirilen yabancı bir dil konuşmaktaydı. Ancak sıradan bir İngiliz kadını ortaya çıkıp annesi olduğunu öne sürdü. "Prenses Caraboo" ile ilgili gerçek hâlâ aydınlığa kavuşmamıştır. Resmin altında ise şöyle yazıyor: "Batı Mucizesi. Nereden gelmişti? Kimin nesiydi? Gökten mi inmişti? Denizden mi doğmuştu?"

kendisini tutsak eden kişinin yüzünü hiç görmediğini söylüyordu. Kaspar'ın kimin niçin tutsak olarak elinde tuttuğu şimdiye kadar bir giz olarak kalmıştır.

Çarpıcı olmakla birlikte, Kaspar'ın öyküsü, hiç de tek ve benzersiz bir olay değildir. **Prenses Caraboo**'nun öyküsü de aynı ölçüde çapraşıktır. 3 Nisan 1817 gecesi bir kız, Bristol yakınındaki bir kulübenin kapısını çalarak bilinmeyen bir dilden yiyecek istedi (Şunu da belirtelim ki, kız, bilinmeyen bir dil konuştuğuna göre, kulübe sakinlerinin yiyecek istediğinin nasıl anlayabilmiş olduğu henüz yanıtlanamamış bir sorudur). Kız sonunda **Samuel Worrel** adlı bir yöneticinin evine yerleşti. Kızın dili ve aynı ölçüde anlaşılmaz yazısı ülkenin her yanındaki dilbilimcilerin ilgisini çekti. Ancak hiçbiri söylediklerini anlayamadı. Sonunda **Manuel Eyenesso** adlı bir dilbilimci kızın **Malay** diliyle konuştuğunu söyledi. Eyenesso'nun aktardığına göre, kız, Prenses Caraboo idi ve Java'daki evinden korsanlar tarafından kaçırılmıştı. Birçok serüven yaşadıktan sonra, kaçmayı başarmış ve sonunda İngiltere'ye varmıştı.

Sahtekârlık olduğu söyleniyor

Ancak günün birinde Devon'a bağlı Witheridge köyünden **Bayan Willcocks** diye biri çıkıp geldi. Kadın, Prenses Caraboo'nun kızı Mary olduğunu söylüyordu. Mary çevirdiği dolabı itiraf edince, Bayan Willcocks'a teslim edildi. Ardından Amerika'ya gönderildi ve orada bütün gözlerden uzak bir yaşantıya girdi. Peki Manuel Eyenesso'nun anlattığı masalımsı öyküye ne diyeceğiz? Bu durumda Eyenesso'nun Mary'nin anlaşılmaz laf kalabalıklığını kendi uydurduğu bir öykü biçiminde *çeviren*

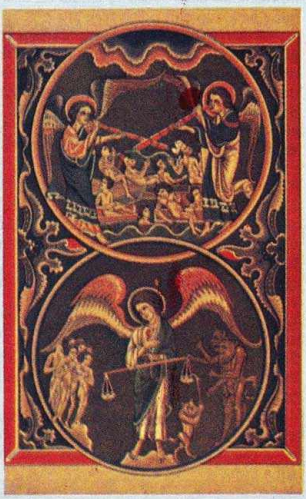

Kuşkuyla karışık

İncil'de gizemli "görünen insanlar"a ilişkin çok sayıda öykü bulunmaktadır. Bu insanlar, genellikle melek diye bilinir. Ancak her zaman kanatlı ya da altından ilahi bir parıltıyla çevrili değildirler. Yalnızca düşlerde ortaya çıkmazlar. Tersine, çoğu zaman her bakımdan bir insan görüntüsü içinde olurlar. Örneğin "günün sıcağı altında çadırının önünde" oturmakta olan **Hz. İbrahim**'in yanına gelip ona yaşlı karısı **Sarah**'ın bir çocuk doğuracağını söyleyen melekleri ele alalım (Tekvin/18). Bu üç melek, insanı andırıyor ve insan gibi davranıyorlardı. Hatta, Hz. İbrahim ile birlikte yemek yemişlerdi.

Aynı şekilde, **Hz. Lût**'un yanına gelen ve ona ailesini toplayıp Sodom'dan kaçmasını söyleyen iki melek de düpedüz insan biçimindeydiler. Kitapta kendilerinden birkaç kez "adamlar" diye söz edilmektedir (Tekvin/19). Ayrıca, yemek yedikleri, dinlendikleri ve Lût'un evinde barındıkları anlatılmaktadır. Buna karşılık bu adamlar Ova Kentleri'nin başına gelmek üzere olan tufan hakkında ayrıntılı bir bilgiye sahiptiler.

bir sahtekâr olması gerekir. Böylece ortaya bir derken, iki sahtekâr çıkmış oluyor. Acaba işin aslı öyle mi?

Bu konudaki kaynaklar önemli ölçüde farklılık göstermektedir. Bir kaynağa göre, yönetcinin karısı olan Bayan Worrel, Witheridge köyüne giderek, Bayan Willcocks'u bulmuş ve Mary diye bir kimlik oluşturmuştu. Dahası, kızın Amerika'ya gidiş masraflarını karşılayan da Bayan Worrell idi. Oraya varan Mary (ya da Prenses Caraboo), ortadan kaybolmamış, tersine Philadelphia ve öteki bazı yerlerde bilinmeyen yazısını sergilemişti.

Bu durumda birbiriyle bağdaşmayan iki öykü ve en az iki sahtekâr ile karşı karşıyayız demektir. Eğer Prenses Caraboo, gerçekten Mary Willcocks idiyse, o halde Manuel Eyenesso'nun sahtekâr olması gerekir. Çünkü Eyenesso, kızın Malay dilini konuştuğunu söylemekteydi ve bu çok uzak bir olasılık olarak görünmekteydi. Kızın Prenses Caraboo olduğunu söyleyen de yine oydu. Buna karşılık doğruyu söyleyenin Prenses Caraboo ve Eyenesso olması durumunda, Mary'nin annesi olduğunu söyleyen Bayan Willcocks'un sahtekâr olması gerekir. Bayan Worrell'in ise sahtekâr olmaktan çok, sırf kızı kocasından uzaklaştırmak için bütün bu Mary öyküsünü uydurmuş olabileceği söylenebilir. Sonuçlarak Caraboo öyküsünün değişkenliği zihinlerde ister istemez bir soru işareti bırakmaktadır.

Kent'e bağlı Chatam'daki High Street (altta). 6 Ocak 1914'te burada dolaşan şaşkın ve çıplak bir adam görüldü. Adam kendisi hakkında hiç bir şey anlatamıyordu. Sonunda deli olduğu kanısına varılan adam Medway Kliniği'ne kapatıldı ve geri kalan ömrü boyunca orada kaldı.

Işınlanan insanlar mı?

Tuhaf olaylara ilişkin söylentiler alanında büyük bir koleksiyoncu olan Amerikalı **Charles Fort**, *Lo! (Alın İşte!)* adlı kitabında, Chatham'da görülen çıplak adam konusunda şu yorumu yapmaktaydı:

"Sırf olağanüstü bir kavrayışa sahip oldukları ya da olağanüstü deneyimlerden geçtikleri için deli olarak içeri tıkılan çok sayıda insan bulunduğu konusunda ciddi kuşkularım var... Eğer dünyamıza başka yerlerden insanların ışınlanması gibi olaylar gerçekten olmuşsa, klinik, ıslahevi ve düşkünevi gibi yerlerde bulunan akıl hastaları arasında yapılacak bir soruşturma, birtakım olağanüstü astronomik açıklamalar elde edilmesini sağlayabilecektir.

Psişik UFO'lar

Bir kadın uçandaire tarafından zorla kaçırılışını anlatıyor... Fakat olayın başka tanığı yok. İnsan zihninde bu ve benzeri şekilde, sadece kişisel yönden "gerçek" olan daha kimbilir ne kadar çok benzer karşılaşmaların yer alabileceği öne sürülüyor.

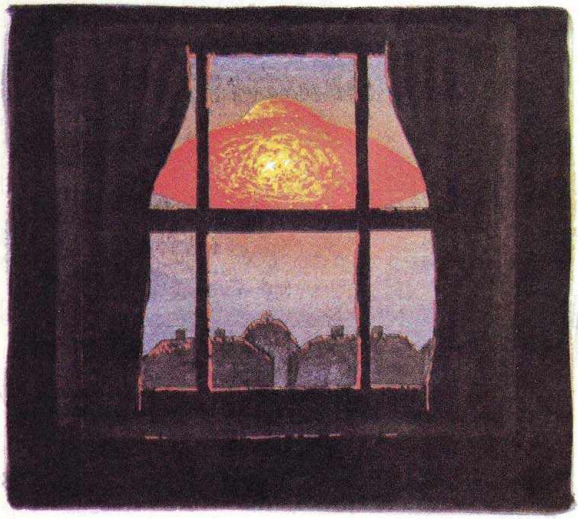

İNGİLTERE'NİN kuzeydoğusundaki Gateshead'de oturan genç çift **Carol** ve **Steve W.**, 1979 Ağustos'unda evleri aniden işgal edilince çok endişelendiler. Normal yaşantılarını altüst eden bu işgalin kahramanları fareler değil, küçük UFO'lar ve acayip yabancı yaratıklardı.

Her şey 17 Ağustos'ta başladı. Kocası gece vardiyasında çalışan Carol, o gece evde 3 yaşındaki kızı ile yalnızdı. Şiddetli diş ağrısı yüzünden uyuyamayan Carol, sabaha karşı saat 2'de mutfağa inip bir fincan çay hazırladı ve çayını yatağında yudumlamaya başladı. Perdelerin arasından kırmızı bir ışık süzüldüğünü gören Carol, heyecanla perdeyi açtı. Karşıdaki binanın çatısı üzerinde bando zili şeklinde bir cisim gördü. Şaşkınlığı son haddini bulmuştu. UFO, bir müddet rengârenk ışıklar saçarak olduğu yerde kaldı, sonra döne döne gökyüzüne doğru havalandı.

Minyatür bir UFO

Yatağına dönen Carol, bu defa az önce gördüğü cismin bir *minyatürünün* odanın içine süzülmesiyle irkildi. Cismin arkasında, parlayan noktacıklardan meydana gelmiş bir yol vardı. Carol ürperdi ve ışık kümesi üstüne doğru düşerken bir çınlama sesi duydu. Işık noktacıkları daha sonra 45 cm'lik bir disk şeklinde açık kapıdan odayı terk etti.

Mini UFO, 13 gece sonra Carol'a tekrar göründü. O gece, Carol, uyanan kızını tekrar uyutmak için odasına gitmişti. Çınlama sesini duyunca, bağırarak kocasını çağırdı. Kocası pencerenin dışındaki parlak ışığı gördü. Pencere kapalı olduğu halde, UFO, hiçbir hasar vermeden dışarı çıkmıştı.

Küçük yabancılar yatak odasında

Dört gece sonra Carol'ın kocası yine gece çalışacaktı. Evde yalnız kalamayacağını düşünen Carol, yakında oturan annesinde kalmaya karar verdi. Sabaha karşı saat 4'te mini UFO odasına girdiğinde, Carol, vızıltı, çınlama sesleri ile yine paralize olmuştu. Bu defa mini UFO'nun beraberinde 76 cm boyunda 12 tane esrarengiz, insana benzeyen yaratık da vardı. Saçları gerçekdışı gibi görünüyordu. Yaratıklardan bazıları yatağa yaklaştı. İlgiyle bakıyorlar ve mekanik sesler çıkarıyorlardı.

Ziyaretler iki aydan fazla sürdü. Uğultular evi kapladığında, köpekleri de çılgınca hareket ediyordu. Olaylar, başladığı gibi yine aniden sona erdi.

Cevap bekleyen sorular

Bu şaşırtıcı hikâyeye inanır ya da inanmayabilirsiniz. Söz konusu ailenin, neden böyle bir gerilime istekle katlandıkları ve reklam konusu olmak istememeleri için de bir neden yok. Fakat olaylar birçok soruyu beraberinde getirmektedir: Bir UFO yatak odasında nasıl görünebilir? 76 cm boyundaki bir düzine yaratık, çapı sadece 45 cm olan bir diskle nasıl gelmiş olabilir? UFO kapalı pencereden nasıl çıkabi-

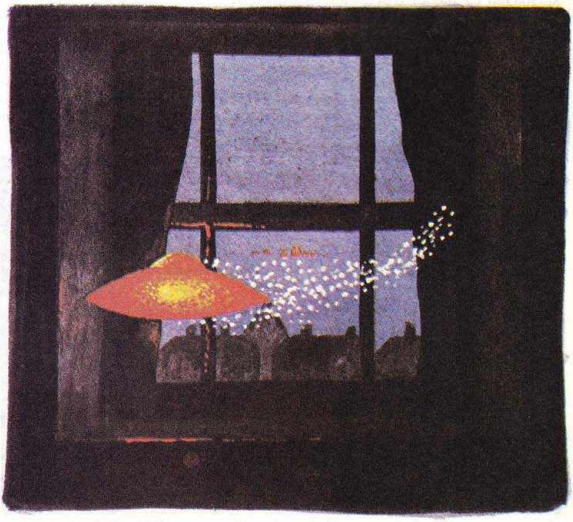

lir? En açık çözüm böyle bir cismin fiziksel olarak hiç mevcut olmadığıdır. Belki de Carol'ın gördüğü, bilinmeyen bir projektörden odaya yansıyan üç boyutlu görüntüyü andıran bir projeksiyondu.

Yeter ki şuuraltı istesin!

UFO ile karşılaşan kişilerde doğanın karşı konulmaz fizik yasaları, farkında olmadan parçalanmaktadır; katılar katı cisimlerin içinden iz bırakmadan geçemezler. Cisimler ses patlamaları yaratmaksızın, sesten daha hızlı hareket edemezler. Bütün bunlar UFO raporlarında, hayret verici düzenlilikle tarif edilmektedirler. UFO'lar, doğal çevremize projektörle verilmiş bir film gösterisi ise, o zaman bu problemlerin çoğu ortaya çıkmayacaktı. Perdesi zihnimiz olan ve bizim oyuncular olarak rol aldığımız rüyaları düşünün. Rüyaların fizik kurallarına uymaları gerekmez. Şuuraltımız hayal ettiği müddetçe her şey mümkündür.

Büyük mavi bir "disk"

27 yaşındaki **Maureen Puddy,** Avustralya'da Frankston'a yakın Mooraduc yolu yakınında, 5 Temmuz 1972'de bir UFO gördü. Maureen, hastanede yatan oğlunu ziyaretten çıktığında, arabasının üstünde süzülen çok büyük mavi bir disk gördü. Disk yirmi gün sonra, hemen hemen aynı noktada tekrar ortaya çıktı. Bu defa araba yolun kenarına kaymaya çalıştığı halde disk onun gücünü çekiyor ve onu durdurmaya çalışıyor gibiydi. Maureen *"Bütün denemelerim boşa gidecek"* diye geçirdi aklından. O anda diskten bir ses duyuldu: *"Araca anlat, panik yok. Niyetimiz zarar vermek değil."*

Saygın bir araştırmacı **Judith Magee,** durumu inceledi. Altı ay kadar sonra Bayan Puddy, Judith Magee'yi telefonla arayarak hemen görüşmek istediğini söyledi. Bir ses Bayan Puddy'ye ismiyle hitap edip Mooraduc yoluna dönmesini söylemişti. Judith Magee, araştırmacı arkadaşı **Paul Norman**'ı da alarak söylenen yere gitti. Bayan Puddy buluşma yerine gelirken arabasında altın renkli kostüm giymiş bir şeklin gerçekleştiğini söyledi. Araştırmacılar oturup Bayan Puddy ile konuşmaya başladıklarında, kadın, yaratığın döndüğünü ve arabanın farları önünde durduğunu söyledi. Araştırmacılar hiçbir şey göremiyorlardı. Bayan Puddy, yakınlarında olduğunu söylediği UFO'nun içindeki sahneyi tarif etmeye başladı. Sonraki birkaç dakika Bayan Puddy, fiziksel olarak araştırmacılarla arabada olduğu halde, bazen *arabanın içinde,* bazen de *UFO'nun içinde* olduğunu belirtir şekilde konuştu. Bayan Puddy, UFO ile gitmesinin istendiğini, fakat kendisinin buna şiddetle karşı koyduğunu iddia etti. Araştırmacılar kadının içinde süren savaşı hissettiler. Durum uzadıkça Bayan Puddy'nin gözyaşları içinde kaldığını da gördüler. Bayan Puddy bir UFO içinde olduğunu ve *bir yaratık* gördüğünü hissetmişti. Araştırmacıların tanıklığı bir şey ifade etse bile bu deneyin Bayan Puddy'nin aklı dışında hiçbir gerçek yanı yoktu.

İngiltere'nin Kuzey Galler yöresinde Oakenholtlı Sunderland ailesi. Ailenin tüm fertleri 1976-1981 yılları arasında bazı psişik deneyimler geçirdiklerini öne sürüyorlar. Ailenin üç çocuğu (özellikle fotoğrafta arkada görülen Gaynor) yabancılarla karşılaştıklarını ve başka dünyalara götürüldüklerini vurguluyorlar (altta).

Florida'da Ron Whritenour tarafından 1966'da resmi çekilen bu ayak izinin bir "yabancıya" ait olduğu öne sürülüyor. Eğer iz gerçekse dünya dışı yaratıklar fiziksel iz bırakacak kadar gerçektir ve bu yüzden hepsi zihinlerde yaratılmış olamazlar (en altta).

Diğer dünyalara gitmişler

Benzer şekilde Kuzey Galler, Oakenholt'dan **Sunderland** ailesinin hikâyesi ise karmaşık ve inanılmaz. Ailenin her bireyi (ana, baba ve beş çocuk) 1976'dan 1981'e kadar olan dönemde, en azından bir kere normal olmayan bir olaya karıştıklarını iddia etmişlerdi. Aynı olaya bazen birden fazlası şahit olmuştu. Fakat bunlar çoğunlukla yalnız yaşanılan deneyimlerdi. En önemlileri UFO'ların görülmesi olan bu olaylar arasında, hafif ruhsal feveranların ortaya çıkışı ve ilgili bozuklukların geniş bir çeşitlemesi sayılabilir. Çocuklardan üçü yabancı soyların yere indiklerini, evrendeki diğer dünyalara gerçek yolculuklar yaptıklarını ve onlarla iletişim kurduklarını iddia ediyorlardı.

Ailenin, doğrudan temas kuran, büyük kızı **Gaynor,** olayların baş kahramanıydı. Gaynor, disk şeklindeki bir UFO ile gezdirilmiş, yabancı bir kentte hayvanat bahçesini ziyaret

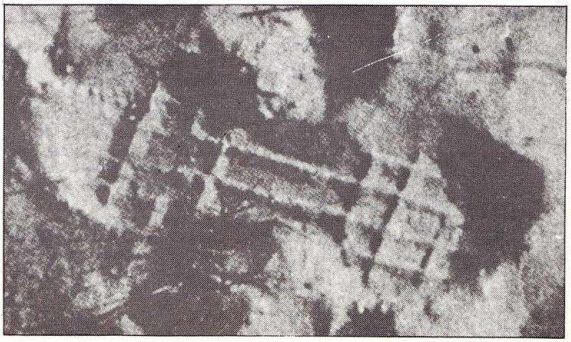

Bu şema, bilinçaltı algılama kuramını açıklıyor. Şemanın dayandırdığı fikir şöyle: Bilinçaltında bir birikme deposu bulunmaktadır, bu herkeste vardır. Depoda, her şeyin ilk örneği (ilk modeli-arşetipi) bulunur. Bunlar, ancak çevreden gelen etkilerle değişirler. Örneğin, geçmişte, cinler ve meleklerle ilgili bir birikim oluşmuştur. Yani, bunlara inanılmaktadır, oysa, bugün, bu birikim, iyi ve kötü insanlar şekline dönüşmüştür. Teoriye göre, normalüstü bir olayın oluşumu, bir şeyi dürter, ilk modeller insanlaşırlar ve deneyim kazanırlar. Burada, kişinin objektif realitesi yani önyargılı olmaması önemlidir. Bu yaklaşım yayıncı ve araştırmacı Hilary Evans'ın düşünceleriyle beraber, dikkat çekti. Bunun sonucunda, olay üç boyut kazanıyor ve günlük realite ötede kalıyordu.

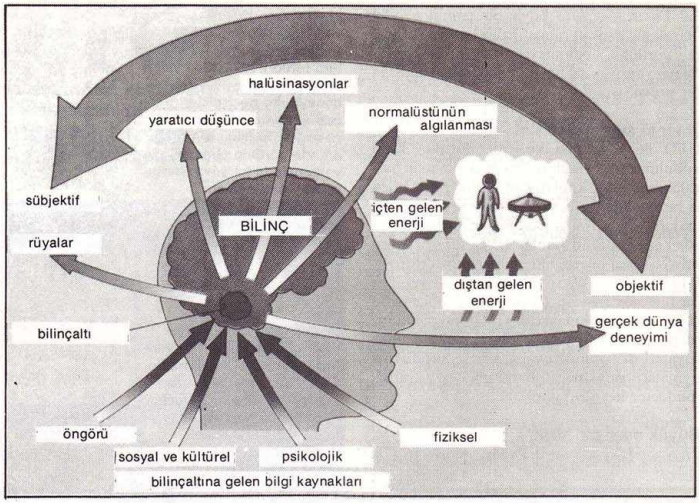

1956'da Aetherius Derneği'ni kuran George King ve eşi (üstte). George King "Gezegenlerarası Konsey"in temsilcisi olmasını isteyen sesin ruhsal değil, fiziksel olduğunu iddia etti. Ses ona diğer gezegenlerde ruhsal bakımdan gelişmiş ve insanoğlunun iyiliğini düşünen "üstatların" yaşadığını söylemişti. King, resimde "üstatlardan" gelen mesajları kaydettiği teyple görülmektedir.

etmişti. Fotoğraf filmi üzerinde normal olmayan etkiler bile oluşturmuştu. Gaynor'un daima "psişik" olduğunu söylemesi ise özellikle enteresandır. Bebekliğinden beri UFO'lar veya hayaletler gördüğünü söylemiştir. İnsan vücudunun etrafındaki yaygın ışık alanını gördüğünü iddia etmiştir. Gaynor başlangıçta bunların hep normal olduğunu varsaydı. Kendisinin farklı olduğunu düşünmesi için bir neden de yoktu. Gaynor, yabancı bir dünyaya yaptığı yolculuklardan birinde de gözlemlendi. Annesi, kızının yatakta tuhaf bir trans halinde olduğunu söyledi.

Sunderland ailesinin başından geçen yabancılarla temas olaylarının, diğer normal olmayan olaylarla da ilgisi olduğu görülmektedir. UFO temaslarının büyük bir bölümünde tanığın anlattığı olaylardan sonra da devam eden birtakım psişik olaylar da bu düşünceyi kuvvetlendirmektedir.

Dışsal mı, içsel mi?

Bu konuya ilişkin olarak iki olasılık öne sürülüyor: Ya dışsal bir şey içeriye girmeye çalışıyor (belki de "yabancılar" psişik yetenekleri olan kişileri iletişim kurmak için kolay bir kanal olarak görmektedirler), ya da içsel bir şey dışarıya çıkmaya çalışıyor.

Kaliforniya'dan **John Hodges** ve yabancılar gördüklerini söyleyen diğer kişiler de ilk olasılığa inanmamızı isteyeceklerdir. Çünkü yabancıların onlara söyledikleri budur. Örneğin **George Adamski**'ye (bkz. sayfa 1713) 1950' lerde Venüs'lü bir kadına 1964'te Pluto'dan geldikleri söylenmiş. Bugün bilim kendi anlayışına göre bu gezegenlerin gelişmiş hayat şekillerinin mekânları olamayacağını ortaya koymuştur ve modern bağlantı kuranlar yabancılar için değişik kaynaklar belirtmişlerdir. Bütün bunlar kuşkulu görünmektedir. Eğer yabancıların nereden geldikleri konusunda anlattıklarına inanılması için bir neden yoksa, yabancı olduklarına inanmamız için var mıdır? UFO gezginlerinin yıldızlararası yolculuklar yaptıkları hakkındaki bütün inançlar bu tek kaynaktan ortaya çıktığından, böyle bir açıklamanın pek mantıklı olmadığını iddia edenler de var.

Neyi isterse o olur

Normal olmayan olağanüstü olaylar arasındaki şaşırtıcı ilişkiyi bu temaslarla ilgili dahili bir kaynak açıklayabilecektir. Tüm deneyler

5 Temmuz 1952'de Avustralya'da Frankston yakınında Bayan Puddy, otomobilinin üzerinde büyük mavi bir UFO gördü (sağda). Bayan Puddy, 20 gün sonra aynı yerden geçerken, otomobili yine aynı UFO tarafından durduruldu. Zihninde hikâyesini açıklamasını isteyen ve zarar vermeyeceklerini söyleyen bir ses duydu.

görgü tanığının hayal gücü ve kişisel inançlarına uygun hazırlanmış benzer yöntemlerden ibaret olacaktır. Eğer görgü tanığı, **Zeta Reticuli**'den yabancıların gelmesini isterse, bunu başarır. Görgü tanığı hayaletlere inanmaya meyilli ise bu kez onu da başarır. Böyle bir kavram olaydan olaya çok büyük değişiklik gösteren temasların yine de temel bir model içinde kalışını açıklayacaktır.

Beyin pasif olduğu zaman

Yabancılarla temaslar, astral yolculuklar (OOBE) ve uyku ile uyanıklık arasında meydana geldiği bilinen derin hayaller arasında birçok karşılaştırmalar vardır. Örneğin zaman kayar, sahneden sahneye atlar ve hepsinde de içsel birtakım nitelikler vardır. Zihnin en çok dinlenmiş ve beyin dalgalarının en pasif durumda olduğu, sabaha karşı saat 2-3 sıralarında bu tür deneyimler zirveye ulaşır. Normal olarak en derin rüyalar da bu saatlerde görülür.

Ya fizik belirtiler?..

Bu olasılığın kabul edilmesi için iki önemli itirazın aşılması gerekmektedir. UFO'ların araç motorlarını durdurması ya da yerde bıraktıkları izler gibi ara sıra ortaya çıkan birtakım fiziksel kanıtlara ne demeli? Eğer psikokinezi olayları ve **Ted Serios** gibi düşünce fotoğrafçılarının fotoğraf filmi üzerine zihin yoluyla somut görüntüler oluşturduğu gerçekse, bazı UFO temas olaylarındaki etkiler de benzer şekilde meydana gelmiş olabilir. Belki de bunlar psişik şahısların beyin dalgalarının en pasif olduğu zamanlarda meydana gelmiştir. Bu sonuçların kaynağı, kontrolü olanaksız ve derin olabilir.

Rüyalar açıklanabilir mi?

Rüyaların, şuuraltımızın derinliklerinden sübjektif anlamları olan görüntüler olarak meydana çıktığı öne sürülebilir. UFO temaslarının da aynı şekilde oluştuğunu haklı çıkaracağına ilişkin yaygın bir inanç olduğu belirtiliyor. Rüyalar ve hayaller kendimizden, içsel ve toplu ihtiyaçlarımızdan ortaya çıkan devamlı bir tayfın parçaları olabilirler. UFO gözlemlerinin bir bölümü uzaydan gelen gezginler değil, salt bizim yarattığımız görüntüler olabilir. Bazı durumlarda zihin tarafından çok kuvvetli bir şekilde düşünülen bu görüntüler yarı maddi varlıklar olarak görünebilirler.

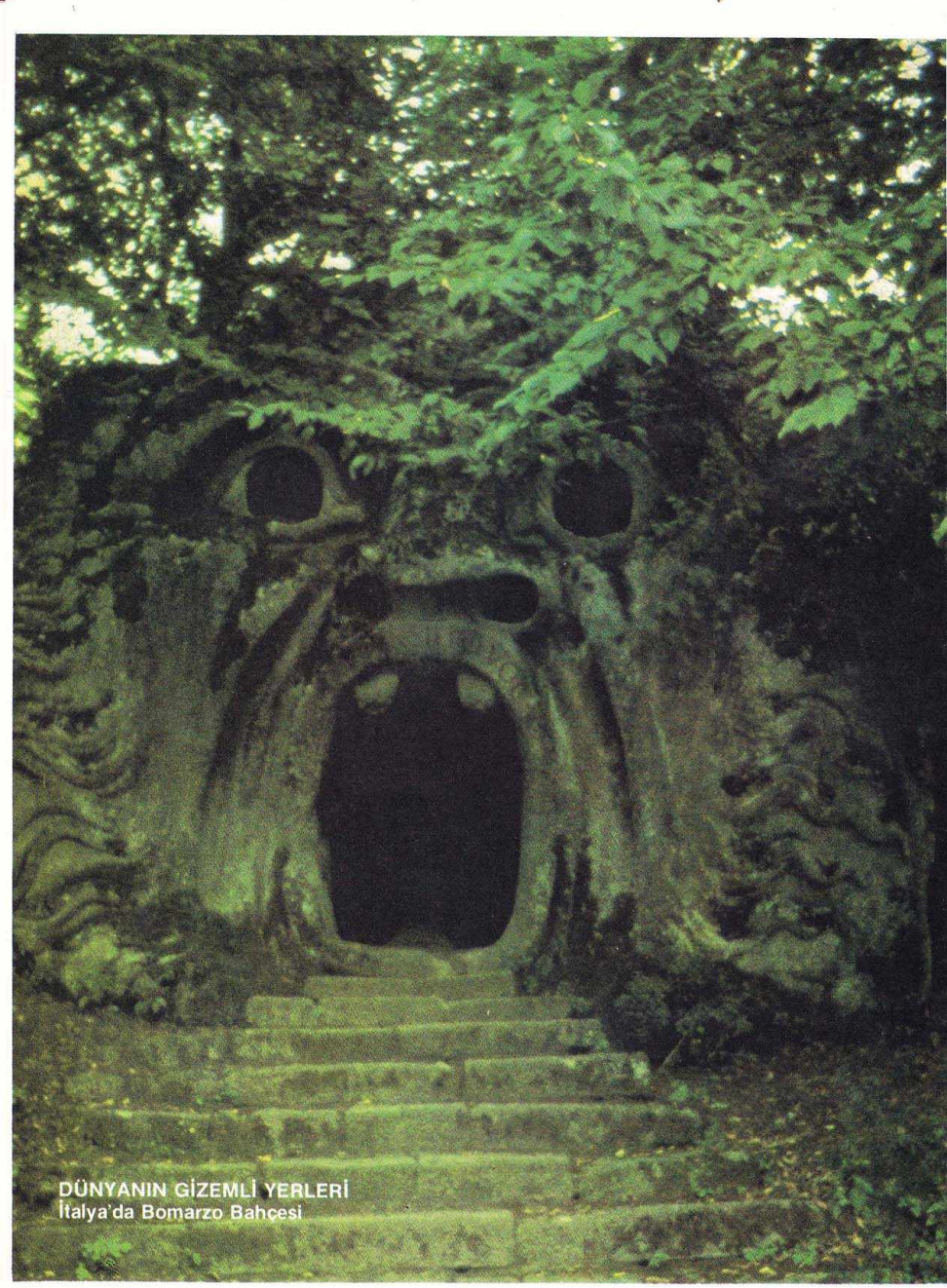

DÜNYANIN GİZEMLİ YERLERİ
İtalya'da Bomarzo Bahçesi

Garip bir koleksiyoncu

Charles Fort

Yaşadığı dönemde, pek etkin olamayan Charles Hoy Fort, 1947' de olağanüstü olayların ve UFO' ların uzmanı olarak tanımlandı. Fort, dünyanın gizemleri hakkında ilginç yaklaşımlar getiriyordu.

FORT'UN biyografisini yazan **Damon Knight**'a göre, Fort, *"Deniz aygırı kişiliğinde bir insandı, tamamen barış yanlısı, evinden dışarı çıkmayan bir adamdı. Karısıyla birlikte sakin bir yaşamı vardı, hemen hemen hiç dışarı çıkmazdı ve pek ziyaretçisi de olmazdı... Sabahları evde çalışarak geçirir, öğleden sonra ise çalışmalarına kütüphanelerde devam ederdi."* Yine de bu ilginç karakterin sahip olduğu canlı hayal gücü, her türlü kuraldışı, garip, gizli ve bilinmeyen olaylara, bugün çok kişinin kafasını kurcalayan sorulara kendince cevaplar buldu. Yarattığı sistemler, çok geniş boyuttaki ilgileri nedeniyle bugün **Fortean** sözcüğü ("Fortça" ya da Fort tipi) garip olayların açıklanması üzerindeki çalışmaları ifade etmek için kullanılır.

Fort'un yazdıklarına şöyle bir göz atıldığında, bilinmeyenden gelen ve bilinmeyene giden insanlar, aniden ışık saçan insanlar, bilinmeyen uçan cisimler, Amerika kıtasının Kolomb'dan önce keşfi, Ay'daki ışıklar, vücuttaki işaretler, taş ve kan yağmurları, gökyüzünden gelen insanlar, kurt çocuklar, vahşi adamlar, ışınlama olayları, ışığın uçuşu, yerçekimini hiçe sayan cisimler gibi konu başlıkları bulmak mümkün.

Fort, 1874 yılında ABD'nin New York eyaletine bağlı Albany kentinde doğdu. Danimarka göçmeni bir ailenin oğluydu. Genelde mutlu bir çocukluğu olmadı, en çok da babasının cezalandırma yöntemi dayaktan çekti. Bu nedenle de otoriteden nefret eden bir kişiliği vardı. 18 yaşına geldiğinde kendince bir plan çizerek dünyayı gezmek üzere evden ayrıldı, kendi ifadesiyle *"tecrübe bankasına biraz sermaye kazanmaktı"* amacı. Bir gün Fort, yata-

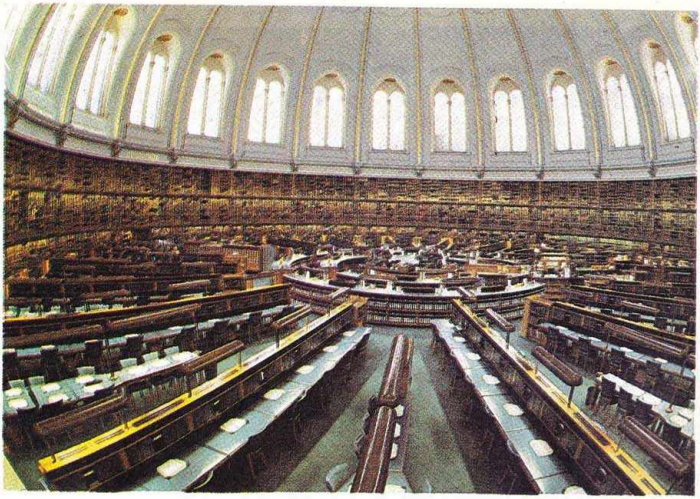

Olağandışı olaylar konusundaki çalışmaları sırasında, Charles Fort, 1920'li yıllarda Londra'daki British Museum'un kitaplığında çok zaman harcadı (sağda). Londra'da yaşadığı dönemde Ford Marchmont Caddesi'nde (önceki sayfa) yaşadı, daha sonra kütüphaneye daha yakın bir yere taşındı. Olağandışı olaylar, birdenbire kaybolup görünüveren insanlar, kırmızı yağmurlar gibi konularda binlerce sayfa dolusu not çıkardı. Bu olayları açıklamak için kullandığı şu sözleri ise klasikleşti: "Bizimle oynuyorlar."

lak bir komşusuna, yaptığı gezileri anlatıyor, övünüyordu; ama komşusu bundan pek etkilenmedi. O da zamanında, gençliğinde çok seyahat etmişti; ancak yıllar sonra yatağa çakılı bir hasta oluverince tecrübelerinin değerini anlamıştı. Fort bundan pek etkilendi ve daha sonra şunları yazdı: *"Kişinin varlığını hayat biçimleri arasında bölmemesi, sadece bir tür yaşam biçimi seçip onu tüm ayrıntılarıyla yaşayacağı bir merkez ilke edinmesi gerektiğini düşünüyorum."* Ve hayatının geri kalan 35 yılında sadece bunu yaptı.

Fort'un büyük turu

1897 yılında 23 yaşındaki Fort, bulabildiği her bilim kitabını ve dergiyi okuyan, notlar alan bir gençti. Birkaç yıl içinde gerçek bilim üzerinde okuduğu kitaplardan çıkardığı notlar 25.000 sayfa civarındaydı. Sonra onları yaktı, *"çünkü istediğim onlar değildi"* diyordu. **Büyük Tur** olarak adlandırdığı bu süreç içinde dünyanın tüm büyük gazetelerini ve bilimsel yayınlarını okudu, kendi bulduğu bir steno ile binlerce kâğıda yeniden notlar aldı. 1915 yılında toparladığı notlar, dağlar gibi olmuştu ve iki kitap yazmaya başladı. İlk kitabına *"X"* adını verdi; kitap, dünyanın Mars'taki olaylar veya bireyler tarafından kontrol edildiği fikri üzerine oturtulmuştu. *"Y"* adını verdiği ikinci kitabında ise, Güney Kutbu'nda var olduğunu ileri sürdüğü korkunç bir uygarlığı anlatıyordu. Amerikalı bir romancı olan arkadaşı **Theodore Dreiser**'e yazdığı bir mektupta, *"En azından bir tek şeye memnun olabilirsin, A'dan da başlayabilirdim..."* diye yazmıştı. Fort'un şansı daha sonra döndü. Amcası öldü ve ona sadece günlük ekmeğini düşünecek kadar bile para bırakmadı. Yayıncıların, alışılmamış kitaplarını basmak konusundaki ilgisizlikleri nedeniyle bunalıma girdi ve X ile Y kitaplarını yaktı. Hemen ardından da o muhteşem notlarından yararlanarak yeni bir kitabın yazımına başladı: *Lanetlilerin Kitabı*. Sonra da yayıncısıyla uzun süre mücadele ederek kitabı bastırmayı başardı. Kitap, 1919 yılında piyasaya çıktığında, eleştirmenlerin birçoğu kitabı ne yapacaklarını bilemediler. Çağdaş bilime sert eleştiriler getiren, ancak parça parça, değişken, izlemesi zor bir kitaptı. Alıntılardan oluşan, sert üsluplu şiirsel, ironik ve aldatıcı özellikler taşıyan kitabın okunması ve anlaşılması oldukça zordu.

Fort bilimsel açıklamaları desteklemezdi. Bilim adamlarının çeşitli teoriler konusunda tartışma sistemlerini, kuraldışı olaylar konusunda gerçek veriler yerine teorilerden yararlanarak yorumlar yapmalarını eleştirirdi. Bir bilim adamının görüşüne ya da ortak bir görüşe uymayan bazı noktaların bilim adamları tarafından nasıl görmemezlikten gelindiği ya da unutulduğu konusunda deşhete kapılıyordu. Fort bu bilgilere ve verilere *"lanetlenmişler"* adını taktı; çünkü bu konularda konuşmak, bilimsel açıdan tartışmak, aynen dinler konusunda olduğu gibi imkânsızdı.

Fort, okuyucularına neyi düşünüp neyi beklemeleri gerektiğini söylemekten hoşlanmaz ve onların neye inanacaklarına kendilerinin karar vermesini isterdi. En çok kullandığı teknik, açık gerçekleri belirgin bir biçimde ortaya koymak, onların doğruluklarını eleştirmekti. Sonra konunun uzmanı birinin düşüncelerini alır, hemen arkasından da birkaç ters, hatta fantastik teori ileri sürerdi. Bunların çoğu kendince bulduğu kanıtların değerlendirilmesi şeklindeydi. Bu, okuyucunun düşünce ve inancına temelinden ters bile olsa, bu çelişkileri yaşamayı okuyucuya bırakırdı. Örneğin yazıları arasında **Darwin**'in evrim teorisine karşı çıkmıştı. Lanetlilerin Kitabı'nda ise **Erich von**

Tüm yaşamı boyunca olmadık görüşler öne süren ve ortalığı karıştıran Charles H. Fort'un mezarının taşı ise tüm bunların aksine oldukça sade görünümlü idi (sağda).

Charles Hoy Fort (sağda altta).

Fort'a göre hemen her şey, bazen de yaşandığı ve görüldüğü gibi gökten düşebilirdi. Bu konuda görgü tanıkları ve onların çizdikleri resimler var. "Cennetten gelen ateşler" (altta) ve 15. yüzyılda İsviçre'nin Basel kenti sakinlerinin üzerine yağan çelik parçacıklar (sağda) bunlardan sadece bazıları.

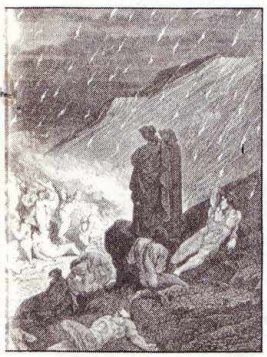

Däniken'in *"astronotların ataları"* teorisi üzerinde durdu. İskoçya'daki cam haline gelmiş garip cisimler konusunda, bunların eski çağlardaki bir uzay savaşında imha edilenler olduğunu ileri sürdü. Fort bu konuda şöyle yazmıştı: *"Bir zamanlar bu yerküre hiç kimsenin dünyası değildi, diğer dünyalar genişlediler ve burada koloniler kurdular, üstün olmak için burada savaş verdiler. Şimdi buranın bir sahibi var, diğerleri hep yok oldu, gitti."* Fort, *Garip Yetenekler* adlı kitabında şöyle diyor: *"Şimdi bir teorim var, şöyle ki, insanlık alt düzeydeki hayvanlardan türemedi, eski çağlarda başka bir yerden dünyaya gelen canlıların, buradaki hayvanlar tarafından örnek alınması, acemice ve komik biçimde taklit edilmesi sonucunda bu görünüm kazanıldı. Bu nedenle bugün Congo' nun gorillerinden Chicago'nun insanlarına kadar herkes sadece bir karikatür, bazılarımız ise insanlığın oldukça iyi taklitleriyiz."*

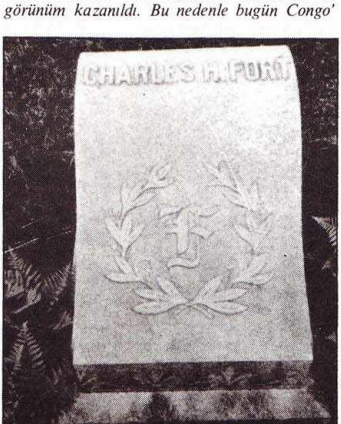

Bir peygamberin seyahatleri

Lanetlilerin Kitabı'nın yayınlanmasından bir yıl sonra Fort, yeni bir bunalıma girdi. Sayıları 40.000'i bulan notlarını yaktı ve gemiyle Londra'ya doğru yolculuğa çıktı. *British Museum*'un eski kitapları arasında güçlükle kendini topladı ve daha sonraki 8 yıl içinde yeni konular ve yeni bağlantılar üzerinde çalışarak düşünce ufkunu genişletti. Bu dönemde uzay yolculukları konusundaki inançları gelişmeye başladı. *Hyde Park*'ta "serbest kürsü"de bu konudaki ilginç konuşmaları bugün tam olarak hatırlanmasa bile o dönemde epey ilgi çekmişti.

Fort daha sonra *Yeni Diyarlar* adlı kitabını yazdı, kitapları arasında en az başarılı olan, en saldırgan olanı da buydu. Gökbilimcilere hicivli eleştirilerin yöneltildiği bu kitap, pek ilgi toplamadı. 1929 yılında Fort ve eşi, New York'a geri döndüler ve hemen arkasından da Fort, *Lo* üzerinde çalışmaya başladı. Son kitabı olan *Garip Yetenekler* ile ilgili çalışmalarını tamamladı. Kitap insanların gizli ve garip sayılabilecek yetenekleri ile ilgiliydi. Fort bu kitap üzerinde çalıştığı dönemlerde gözlerinden rahatsızlandı ve görme duyusu giderek azalmaya başladı. 4 Mayıs 1932 yılında hastalandı, hastaneye kaldırıldı ve birkaç saat içinde öldü.

1931 yılında, Fort'un ölümünden bir yıl önce, Dreiser ve bir başka romancı **Tiffany Thayer** ve arkadaşları, *Fortean Derneği*'ni kurmak amacıyla bir toplantı düzenlediler. Fort bu organizasyona pek şaşırmıştı; ama gönülden desteklediği de söylenemezdi, başkan olmayı da reddetti. Zaten birkaç yıl önce bu tür derneklere karşı olduğunu açıklamıştı. 1926 yılında bilimkurgu yazarı **Edmund Hamilton**'ın, Fort'un yazdıklarını okuyan ve daha fazla öğrenmek isteyen insan sayısının giderek art-

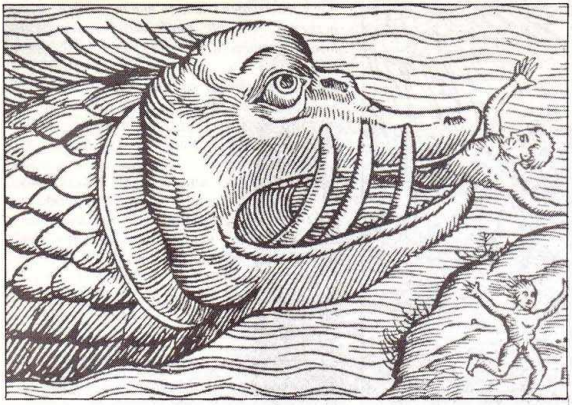

tığı yolundaki düşüncelerine karşı çıkmış ve bir dernek kurulmasından yana olmadığını açıkça belirtmişti:

"Organize edilmesi düşünülen olayın gerçekleşeceğine inanmıyorum... En büyük sorun katılan insanların, aslında katılması istenen insanlar olmayan spiritüalistler ve aşırı dinciler olması. Bunlar bilimin aleyhinde olan, en azından bilim adamlarının eleştirileri ve desteklerini vermemeleri nedeniyle bu yola kayan insanlardır..."

Yine de Thayer, Fortean Derneği'ni kurdu ve dernek kuruluşunun ilk yıllarında başarılı oldu. Ancak daha sonra Thayer'in son derece saçma bazı fikirleri nedeniyle, örneğin dünyanın dümdüz olduğunu ileri sürmesi gibi, eski etkinliği kaybolan dernek 1959'da Thayer'in ölümünden sonra dağıldı.

darkmalt - www.cizgilikitap.com

Deliliğindeki sistem

Bugün Fort'un ilginç sistemini, onun ortaya koyduğu verilerini daha geniş boyutlar içinde değerlendirdiğimizde anlayabiliriz. Örneğin bugün Fort'un UFO'lar konusunda giderek artan çalışmalarda etkili bir kişi olarak görüyoruz. Bunun nedeni bu konuda uzman kabul edilen **Eric Frank, Russell** ve **Vincent H. Gaddis** gibi yazarların Fortean Derneği'nin üyeleri olmasından kaynaklanmıyor. Gaddis, 1947 yılında Washington'ın Rainer Dağı'nda **Kenneth Arnold**'un uzaydan gelen ışık ve araçları görmesinden çok önce gizemli araçlar konusunda yazdıklarıyla tanınıyordu. Ancak *uçandaire* ifadesi, 1947'den sonra kullanılmaya başlanmıştı. Ondan önceki 30 yıl boyunca Fort, ışıklar, dans eder gibi hızla giden ve kayan *araçlar* konusunda, birçok ülkeden çeşitli kaynaklar toplamıştı. Onlara *süper yapılar* adını takmış ve bunların dünyadaki ziyaretçilerin hava yoluyla ziyaretleri olduğunu ileri sürmüştü. Ayrıca, bazılarının çok az bilinen doğal olaylar olabileceğini de savunmuştu.

Fort, ayrıca, UFO'ların düzenli olarak belirli dönemlerde görüldüğünü ileri sürüyordu. Amerika'da 1896-1897, İngiltere'de 1904-1905 ve 1908-1909 yıllarında görülmesini de bu iddiasına örnek olarak gösteriyordu. O dönemlerde bilinen hiçbir uçan araç, bu gizemli araçların hızına ulaşamazdı. Modelleri uçaklara benzemiyordu ve görülen ışıkları yaymalarına olanak yoktu. UFO'larla ilgilenen ilk araştırmacıların *"Meteora benzeyen füzeler"* adını verdikleri, daha sonra *"hayalet savaşçılar"* denilen bu araçlarla ilgilenmelerini körükleyen Fort'un söz konusu çalışmalarıdır. "Hayalet savaşçılar" 1946'da Avrupa'nın kuzey ve batı bölgelerinde görüldü. Fort, *"Yeni Diyarlar"* adlı kitabında, *"Eğer bunlar teknolojileri bizimkinden daha gelişmiş yabancılarsa, dünyaya var olduklarını anlatmaya çalışıyorlar ya da çok öncelerden beri birer varlık olarak dünyada bulunuyorlardı, şimdi de hayalet ya da cin muamelesi görüyorlar"* diyordu. Doğal görüntüler tarihine bir baktığımızda, görünen bazı varlıkların ve cisimlerin bu dünyayı ziyaret eden yabancılar olduğu ve ruhsal varlıklar olmadığına, Fort'un da dediği gibi kesin olarak inanmak mümkün değil. Fort, istemeden de olsa ortalığı karıştırdı ve bu yazdıkları çeşitli kesimlerden tepkiyle karşılandı.

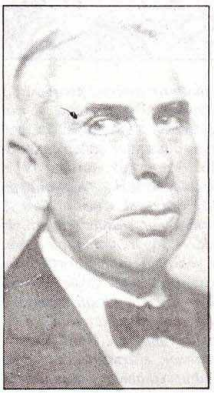

Fort'un "mümkün olmayan" yaratıklar listesinde yer alan bu deniz canavarını gördüğünü ileri süren kişiler var dünya yüzünde (en üstte). Ancak, bunlar bilim adamları tarafından kabul edilmeyen, yok varsayılan olaylar.

Theodore Dreiser (üstte), 1871-1945 yılları arasında yaşayan bu Amerikalı yazar, uzun yıllar Fort'u okunabilir ve değerli bir araştırmacı olarak kabul ettirmek için uğraştı. "Fort'un Lo Adlı Eseri" adlı çalışmasında Dreiser şöyle diyordu: "Fort, Poe'den bu yana gelmiş geçmiş en şaşırtıcı ve ilginç edebi karakterdir." diyordu.

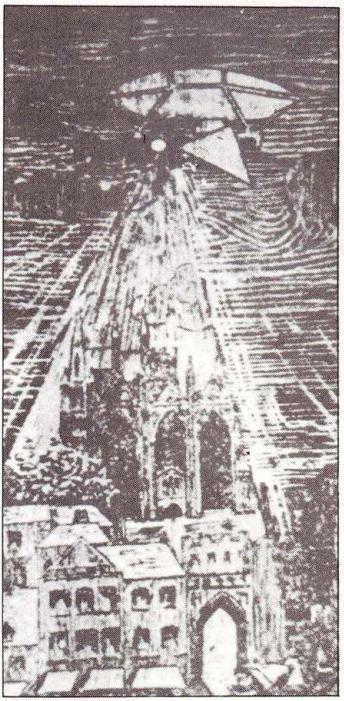

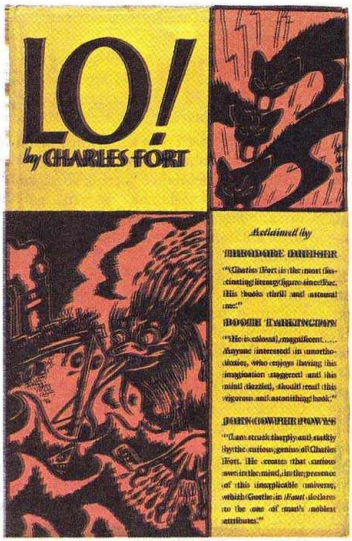

23 Mart 1909'da Cambridgeshire'ın Peterborough bölgesinde görülen uzay aracı (karşı sayfada en altta). Lo adlı eserde (solda) sözü edilen bu araç, sabahın çok erken saatlerinde işine gitmekte olan iki genç işçi tarafından görülmüş ve "ilginç, dar uzun, çok güçlü bir ışık saçan bir araç" olarak tanımlanmıştı. Ayrıca güçlü bir motor sesi çıkardığını da söylemişti görgü tanıkları. Fort, kitabında benzer olaylarla ilgili haberlerin gazetelerde bulunduğunu, ancak kullanılmadığını yazmıştı. Fort, bunun, insanların bilinmeyen ve anlaşılmayan şeylere duydukları korku nedeniyle yok varsaymalarından kaynaklandığını söylüyordu.

İskoçya'nın Highland bölgesindeki Strathpeffer yakınlarındaki camlaşmış kale. Fort, bunların sürdürülen bir savaş sırasındaki aşırı ve yoğun ısıdan camlaştığı biçiminde bir tez ileri sürmüştü.

Fort'un çalışmaları arasında ilgi çeken başka bir nokta da, maddelerin, cisimlerin ve yaşam türlerinin evren içinde dağılması ve yer değiştirmesi konusuydu. Spiritüalizm ile ilgili araştırmaları sırasında bölünmüş cisimlerin bir celse odasında maddeleştiği konusunda çeşitli bilgiler edinmişti. Fort, insanların, birdenbire yok olup yeniden ortaya çıkması gibi olayların sadece ruhsal celselerde değil, açık havada, beklenmeyen zamanlarda da gerçekleşebileceğini öne sürmüştü. Lanetlilerin Kitabı adlı eserinde bu olayları açıklamak için *"teleportasyon"* (ışınlama, uzağa nakil) sözcüğünü kullanmıştı. Fort'a göre teleportasyon, doğanın en basit güçlerinden biriydi. Fort'a göre sadece canlı türlerini gezegenler arasında dağıtmak ve yeniden oluşturmak için değil, maddelerin kendilerine bir çevre oluşturması ve yaratması da bu olayın aşamalarından biridir. Kitabında, eski çağlarda bu gücün çok yaygın olarak kullanıldığını, ancak yaşam ve fiziki dünyalar arasında dağılıp bir denge kurarak yerleşik hale geldikten sonra bu güce duyulan ihtiyacın azaldığını yazıyordu. Sonuç olarak Fort, bu gücün iz bıraktığını ve düzensiz bir biçimde bu izlerin görüldüğünü savunuyordu: *"Deniz dibini boylayan adalar, kıtaların birbirinden ayrılması ve daha birçok olay... Bir zamanlar o güçle oluşan Kayalık Dağları'nda bugün New Jersey'in Trenton yöresindeki çiftçiler toprakla oynuyorlar."*

Fort'u en çok şaşırtan ve hayrete sürükleyen, teleportasyon operasyonlarını sağlayan gücün yaşayan canlılar üzerindeki etkileriydi. Gökyüzünden düşen balıkları ve kurbağaları, Fort, bu gücün, uzayda herhangi bir yerden alıp onları istenen bir noktaya taşıdığı biçiminde açıklıyordu. Bu, olmaları gereken yerden çok uzakta, ilgisiz ortamlarda birdenbire beliren hayvanların ya da yeni yapılmış suni bir gölde birdenbire beliren balığın neden orada olduğunu Fort teorilerine göre bir dereceye kadar açıklıyor. Teleportasyon gücü, bazen insan kontrolünde de gerçekleşebiliyor Fort'a göre. Hayalet olayları, havada yerçekimi yokmuşçasına duran cisimler, aynı anda iki ayrı yerde bulunma (dedüblüman) ve zihnin maddeyi etkileme gücü bilinçli biçimde düzenlenebilir. Amerikan bilimkurgu ve fantezi yazarları **Robert Heinlein, Theodore Sturgeon, James Blish, Charles Harness, August Derleth** ve **Philip Jose Farmer,** bu teorilerden etkilenen ve Fortean Derneği'nin üyeleri olan kişilerdi.

Fort 50 yaşlarında iken yaklaşık 2,5 yıl süreyle *New York Times* gazetesine dört mektup yazdı ve bu mektuplarında uzaydan gelen yabancıların gökyüzünde devriye gezdiklerini söyledi. Yetkililer bu mektupları saçma buldular. Öldüğünde, gazete Fort'u *bilim düşmanı* olarak adlandırdı. Fort, hayatı boyunca onu ve düşüncelerini anlamayan birçok kişiden aynı yorumu almıştı zaten. Ancak Fort'un çalışmaları Times'ın düşüncelerini etkisiz kıldı. Bugün birçok kişi, Charles Hoy Fort'u bir peygamber, bazıları da bir hayalci olarak kabul ediyor.

Dostlar Planı

Gerçek bilgi ve evrim

Bilgi bir bütündür. Bilginin özüne nüfuz etmek olanağı bulamayışınızdandır ki, bilgiyi parçalarına ayırmak ve ortaya çıkan kısımları birbirlerinden tamamen ayrı yorumlamak zorunluluğundasınız. Bilgi, esasen, sizin ancak kademe kademe, basamak basamak vasıl olabileceğiniz *Evren'deki Mevcut Birliğe* yöneltir. Bilginizi bu nedenle, her yönden artırmaya çalışınız. Bilgi öğrenin demekteki maksadım, tıpkı dersini ezberleyen bir öğrencinin yaptığı gibi bilgiyi öğrenip doğru dürüst tatbik etmemesi ve bir kenara bırakması değildir.

Gerçek bilgi, içinde bulunduğunuz maddesel plandaki olayları kudretiniz dahilinde inceleyip, bunları ruhsal açınızdan değerlendirmeniz ve ancak başkalarının ve sonra kendi evriminizin bir basamağı olarak oluşturduktan sonra, bu bilgilere ideal imişler gibi bağlanmamak gerektiğini idrak edebilmenizdir.

Yanlış yolda olanlar

Gerçek bilgi, ne maddeden kaçmak, ne eprövlerden sıyrılmak ve ne de onlara bağlanmakla kaim olan (söz konusu olan) bir husus değildir. Eğer ki, böylesine yaşadığınız maddi hadiselerden kaçıp kurtulmayı ve bu şekilde sonuçta nefsaniyete yönelten pasiflik ve atalet haline geçerek sözde kendi mutluluğunu sağlamak isteyen gafiller varsa, bunlar kesinlikle yanlış yolda olduklarını anlamalı ve uyarıya maruz bırakılmalıdırlar.

Öte yandan, aynı şekilde, maddeleri kendine ideal edinen ve ufuklarında maddi mabuttan başka ve ondan öteye bir şey düşünmeyenler ise daha korkunç bir uçurumun yanı başında bulunmaktadırlar.

Sonsuzluk içinde bir basamak

Gerçek bilgi ve nur, işte ancak içinde bulunduğunuz olayların kendi kudretiniz dahilinde, evrim vasıtaları olduğunu ve bundan daha önemlisi sizin kadar ve hatta sizden daha fazla başkalarının yükselmesine amil (etken) olduklarını tam manasıyla idrak etmekle varılması mümkün bir mertebe olur. Özetle sonsuzluk içinde, şu bir nebzecik yaşamınızın bir basamak, sonsuz merdivenin bir basamağı olduğunu kabul edin ve bu sonsuz hayatınız içinde gerçek mutluluğa, deneyimlerinizde başarıya ermeniz koşuluyla ulaşabileceğinize inanın.

Dünya realitesinden bir üst mertebeye geçmek, sanıldığı kadar kolay bir husus değildir.

Vicdan sesini dinlemek

Evet biliyorum, yaşam sizin için çok kere çetin ve dayanılması zor bir yük oluyor; çok kere kendinize, bilgilerinize isyan etmek ve kendinizce hakkınız olan huzura ve mutluluğa ne zaman ve nasıl varacağınız üzerinde tereddüt ve kuşkuya düşüyorsunuz, çünkü insansınız...

Bunun için, yaşamdaki güçlükleri yenebilmek üzere bilginizi her yönden artırmaya gayret ediniz. Özellikle size dışarıdan gelmiş olan bilgileri kendi kişisel süzgecinizden geçirmekle, ruhunuzun gerçek öz malı ediniz. Bunu da, iç varlığınızdan gelen parıltılarla sağlayınız, yani vicdanınızın sesini, içinde yaşadığınız dünyanın en büyük ve en gerçek realitesi olarak kabul ediniz. İşte bunu yapmakla, dünyada elde edebileceğiniz en büyük bilgiyi elde etmiş olursunuz.

Bilgi ve evrimleşme bilgisi

Bilgi, insanı bir realiteden diğerine geçiren bir vasıtadır. Siz henüz dünya realitesinde bulunduğunuzdan dolayı, sizin için en yüksek bilgi, sizi bu realitelerden bir mertebe öteye sevk edecek olan bilgidir.

Varlığını gerilik ve cehaletten dolayı maddeye, dünya maddesine sımsıkı bağlayan mukadderat ağlarının çözülmesi ve kur-

tuluşa kavuşabilmeniz için bilginizi artırmanız lazımdır. Dünya realitesinden bir üst mertebeye geçmek, sanıldığı kadar kolay bir husus değildir. İnsanlar, eskiden beri bedenden gayrı bir varlığın kendilerinde mevcut olduğunu sezmişler ve esas kimliklerinin de bu varlıkta olduğunun farkına varmışlardır.

Dejenere metotlar ve doktrinler

O asıl olan varlığın maddeye bağlanması sonucunu ortaya çıkaran yasaların üstüne çıkabilmek ve dünya tutsaklığından artık bir daha sonu olmayan bir dönüşle ayrılabilmek üzere bir sürü metotlar ve doktrinler bulmuşlardır. Bunların hepsi, zamanına göre az çok kişiden kişiye değişen iyi sonuçlar oluşturmuş fakat sonraları yeni zamanın realitesine uymadıkları için de dejenere olmaya ve şekil değiştirmeye mahkûm olmuşlardır.

Kaderciliğe ve maddeciliğe saplanmak

İnsanların evrim yolundaki hamleleri fasılasız (aralıksız) olarak devam etmiş ve insanlık bunun icaplarına uygun olarak inişli çıkışlı ve gayet yavaş, gayet hafif bir meyille yükselen bir yolun yolcusu olmakta devam edegelmiştir. İnsanların henüz emeklemek safhasında bulunmaları dolayısıyla, uğradıkları müşkülat ve zahmetli hayat safhaları, onları kör bir kaderciliğe veya bizzat dünyaya inişlerinin, kurtulunması gereken bir illet olduğuna veyahut da özellikle zamanımızda görüldüğü gibi inkârcı materyalizme sevk etmektedir.

Bilgi bir bütündür. Bilginin özüne nüfuz etmek olanağı bulamayışınızdandır ki bilgiyi parçalara ayırmak ve ortaya çıkan kısımları birbirlerinden tamamen ayrı yorumlamak zorunluluğundasınız.

Kurtuluşa erişmek olanaksız

Bütün bu cehaletlerden kurtulunmadıkça, insanlığın daha sonsuz zaman safhaları boyunca dünya tutsaklığının amansız dişli çarklarından kurtulmalarına olanak yoktur. Daha milyonlarca insan ıstırap içinde kıvranacak ve bunun kadar da sizin bu geriliğinizden ve bunu gidermek için çaresiz kalmanızdan ötürü sonsuz ıstırap duyacaklar. İnsanların birer bütün olarak evrimleşmesi gerekir. Bilimsel veya teknik sahada kaydettiğiniz evrimin yanında, manevi sahada yaya kalmanız yani istenilen seviyeye ulaşamamanız, biz buradaki varlıkları çok müteessir etmektedir. Evet, biz de biliyoruz ki, topyekûn kurtuluş ve selamete kavuşmak, bugün için tabiat yasaları gereğince ve açısından mümkün değildir. Fakat şu karanlık dünyanızdan birtakım ümit parıltılarının yukarıya yansıması, sizi sevenleri ve sizinle ilgilenenleri biraz teselli edebilecektir.

Bazen kendi kendinize şunu sorduğunuzdan eminim: *"Ben ki bu üstün realiteye erişmiş bir insanım, benim yerim göklerdedir. Bu süfli âlemde işim ne, niçin ben şu can sıkıcı ve basit işleri yapmakla yükümlüyüm?"*

İşte bu nedenledir ki, insanlar ezelden beri gerçek evrim yolunda ortalama yolu bulamamışlardır.

Ya çok üstün realiteleri inkâr edip dünyanın batağına gömülmüşlerdir.

Ya dünya planı vazifelerini küçümseyip kendilerini dünyaya bağlayan nedenlerin kökünü kazımaya çalışmışlardır.

Acaba bu iki yol da insanlığın kurtuluşunu sağlamış mıdır? Bunu düşünüp taşınıp sonunda göreceksiniz ki, insanlığın esas amacı ve geleceğin insanının amacı, bugünkü mefluç (inmeli, felçli) yollardan kendini kurtarmaktır ve kurtarabilir de... O zaman insanlık büyük bir hızla, yüzyılınıza uygun bir hızla aşamaları katedecektir.

Eğerki her şeyden elini eteğini çekmek ve bir pasiflik hali içinde uluhiyete yönelmek İlahi İrade Yasaları dahilinde en istenen yol olsaydı, O büyük yaratıcı size bu sonsuz maddesel kombinezonlarla (düzenlemelerle) sonsuz sayıdaki âlemleri yaratmak gereğini ve oralardaki varlığınızı yaratmayı lüzumsuz bulmaz mıydı? *Sizler, bir yerlerde son bulacak olan bir yolun değil, sonu gelmeyecek olan bir yolculuğun bitmeyen manzaralarını görmekle mükellef olan bir yolcusunuz.*

İngiliz şifacı Matthew Manning, yıllardır psişik olaylarla iç içe. Fakat 1970'li yılların sonunda, Hindistan'a yaptığı kısa bir geziden sonra, sahip olduğu yeteneği bilinçli bir şekilde yönlendirebileceğini fark etmiş ve şifa vermeye başlamış.

İngiliz ruhsal şifacı Matthew Manning (üstte). Ruhsal resimler yapan, metalleri büken ve ruhsal şifacılık ile ilgili yazdığı kitaplarıyla tanınıyor.

Dürüst ve çıkarcı olmayan bir şifacı

Matthew Manning

ŞİFACI MEDYOM **Matthew Manning**, 1970'li yılların sonunda, ne düzeyde düşünülürse düşünülsün, oldukça ilginç bir hayat yaşadı. Bir yandan yazıcı medyom, öte yandan ruhsal resimler yapan bir ressam, hatta bir hayalet avcısı... Manning aynı zamanda DDA çalışmaları da yapmış, Zener Kartları'nda neredeyse yüzde yüze varan bir başarı sağlamıştı. Tüm bunlar çeşitli ülkelerden yüzlerce bilim adamı tarafından yoğun bir şekilde incelenmişti. O sıralarda 21 yaşında olan Matthew Manning, bu tür başarılarıyla kamuoyunun da dikkatlerini çekmiş ve iki de kitap yayınlamıştı.

Yine de *uluslararası psişik süperstar* olmak ona göre değildi. Yazıcı medyomluğu ve ruhsal ressamlığı bırakmış, metal bükme çalışmalarını da bir yana itmişti. Böylesi etkinlikler Manning'e göre, *"İnsanların ilgisini çeken çiçekler"* olmanın ötesinde hiçbir yararlı amaca hizmet etmiyordu. Şöyle diyordu: *"Oysa kökler çok daha önemlidir. Asıl öğrenilmesi gereken onlardır."* İşte böylece psişik olayların kökenine inme arzusu, Manning'i tümüyle yeni bir olayla karşı karşıya bıraktı: *Şifacılık.*

Deneyler başlıyor

1977'de ve 1978 başlarında Teksas'taki *San Antonio Zihin Bilimi Kurumu*, Davis'teki Kaliforniya Üniversitesi'nde ve San Francisco'daki Washington Araştırma Merkezi'nde yapılan çeşitli deneylerle Matthew Manning, bu yeni yaşamına başlamış oldu. Teksaslı araştırmacı Dr. **William Braud**'un *ASPR*'nin (Amerikan Psişik Araştırmalar Kurumu) yayın organı **Journal**'in Aralık 1979 sayısında yayınlanan yazısına göre, *"Matthew Manning, çeşitli biyolojik sistemleri etkileyebilen, önemli ölçüde psikokinetik bir enerjiye sahipti."* Örneğin, çeşitli gevşeme ve uyarma teknikleri kullanarak bir elektrikli yayın balığının yönünü, insandaki

kan oranını ve derinin elektriksel direncini etkileyebilmişti. Başka bir deyişle, deney kontrol altında yapıldığı sürece zihnin, organik maddeleri önemli derecede etkileyebildiğini göstermişti.

Matthew Manning Kaliforniya'da, kendi zihninin başka zihinleri de etkileyebildiğini görmüştü. Prof. **Loring Chapan**'ın denetimi altında Prof. **Fred Lorenz** ile yaptığı çalışmalarda, Prof. Lorenz'le kendisinin beyin dalgaları örneklerini bir EEG (elektroansefalograf) aygıtına kaydedilirken, uyarıcı ve gevşetici konutları art arda göndermeyi başarabilmişti. Prof. Lorenz, *"Matthew'ün EEG'si ile benimki arasındaki ilişki en dramatik olanı"* diyordu. Deneyden çıkan sonuçlar da aynı biçimde değerlendirilebilir.

Manning'in laboratuvar deneylerinin önemli bir yanı da, deneye gösterdiği ilginin artma eğilimine göre, deney sonuçlarının da daha iyi olmaya eğilim göstermesidir. Bu, tüm gücüyle başarmaya çalıştığı en önemli deneydi, kanser hücrelerini yok etme çalışmasında ortaya koymuştu.

1981 Şubat'ında Almanya'da Freiburg'da yapılan bir şifa çalışması (üstte, solda). Eklem iltihabı hastalığına yakalanan ve kollarını kaldıramayan Friedrich Landenberger, Matthew Manning'in uyguladığı tedaviden sonra, hem de birkaç dakika sonra kollarını başının üzerine kaldırabildi (solda). Doktorlar bu durumu hiçbir şekilde açıklayamadılar.

Kanser hücrelerini yok ediyor

Manning, San Antonio'daki *Sınırsız Bilimsel Araştırmalar Kurumu*'nda, Dr. **John Kmetz** ile çalışırken, görünüşe göre, ya hücrelerin bulunduğu kabın üzerine ellerini koyarak ya da fiziksel bir temas olmaksızın söz konusu kaptan uzakta durarak bu işi başarmıştı. Yapılan 30 deneyin 27'sinde olumlu sonuçlar elde etmişti. Deneylerden birinde, hücre ölüm oranını deneyde verilen miktardan elde edilmişti. Deneylerden birinde, hücre ölüm oranını deneyde verilen miktardan % 1200 gibi insanı sersemletecek bir oranda artırarak büyük bir başarı sağlamıştı. Bununla birlikte, açık olmayan nedenlerden ötürü Dr. Kmetz, deneyle ilgili herhangi bir rapor yayınlamadı. Manning'e göre gerçekte, araştırma yapan ilgili kişilerce bulunan nedenlerden ötürü, katıldığı her üç başarılı deneyden sadece biri için rapor yayınlanıyor. Ona göre, sanki bilim adamları açıklayamadıkları sonuçlarla karşılaştıklarında gözlemlerini ve deney sonuçlarını görmezlikten geliyorlar. Sanki meslektaşlarıyla karşı karşıya gelmek istemiyorlar.

Hindistan gezisinin getirdikleri

1977 ve 1978'de yapılan deneyler göstermiştir ki, psişik yeteneklere sahip olan bir kişi yeterince yönlendirildiğinde bu üstünlükler yararlı bir şekilde kullanılabilir. Matthew Manning'in 1977'de Hindistan'a yaptığı gezi sırasında bu olaya karşı ilginin daha da arttığı gözlemlendi. Manning, *"oraya yere bağdaş kurmuş ve yaşamla ilgili cevapları arayan guruları ve mistikleri bulmaya gittim"* diyordu. Fakat aradığını bulamayınca Himalayalar'da 3500 metre yükseklikte güneşin doğuşunu seyrederken üzerinde derin izler bırakan bir deneyim geçirdi:

"Sanki çevredeki her şeyle bütünleşmiştim. Aynı zamanda çevremdekilerle birlikte bir var olma diye tanımlayabileceğim bir duyguya kapılmıştım. Bu ruh değildi, çok daha büyük bir şeydi." Algıladığı tek şey, şifa veren biri olmaya doğru yönlendirildiği. Bu yolu, başkaları ondan ne isterlerse istesinler yaşamı boyunca izleyecekti.

Sonraki yıllarda bu yolun gereklerini başarılı bir şekilde uyguladı. Üç yıl içerisinde üç kıtada uluslararası deneyimler sağlayarak, şifaya ihtiyacı olan insanları tedavi eden biri

Şifacılara meydan okuyan bir davet

Şifanın hasta bir insan üzerindeki etkisini ölçmek genellikle kolaydır. Genellikle durumunda bir düzelme olur ya da tümüyle başarılı bir gelişme gözlemlenir. Bazen de hiçbir gelişme olmaz. Ancak bu duruma uymayan birkaç hastalık biçimi vardır. Bunlardan birisi çok yönlü doku sertleşmesi, (MS) adıyla bilinen ve gençleri güçsüz düşüren bilinmeyen bir mikrobun neden olduğu bir hastalıktır. Bu hastalıkta mikrobun gelişmesi önceden tahmin edilemiyor, fakat bazı hallerde kendiliğinden bir düzelme de söz konusu oluyor. Eğer bu hastalıkla ilgili bir şifa çalışması, bu tür bir düzelme devresine denk gelirse, bir ruhsal şifadan belki söz edilebilir, deniliyor. Bununla birlikte, MS merkezi sinir sistemini etkilediğinden ve fiziksel etkileri son derece tahrip edici ve kalıcı olduğundan, tedavi edilmiş sinir lifleri önceki durumlarıyla karşılaştırılacak, sonuçta başarılı olup olmadığı görülecektir. Matthew Manning ya da bir diğer ruhsal şifacı, MS'nin zararlarını yok edebilirse, o zaman tıp çevreleri ruhsal şifacılık olaylarını daha ciddiye alacaktır.

olarak tanındı. Manning'e göre, ona tedavi olmak için gelen insanların dörtte üçü ya tamamen ya da kısmen iyileşmişti.

Şifacılığının kaynağı

Matthew Manning niçin bu denli başarılıydı? Özellikle tartışma götürür böyle bir alanda? Türkiye'nin de dahil olduğu birçok ülkede insanları tedavi ettiğini iddia eden yüzlerce sahtekâr şifacının arasından Manning nasıl olmuştu da sivrilmişti? Ve tam olarak neydi yaptığı iş? Şifa, Manning'e göre ondan değil, onun içinden geliyordu. Bu işi başarma konusunda da *"sadece bir kanal"* olduğunu söylemekle yetiniyor. Ona göre başarılı bir şifacı, yalnızca başkalarına yardım etmek istemekle ve buna inanmakla kalmayıp, aynı zamanda istediği sonuçları oluşma süresinde *göstererek* elde etmesini öğrenmelidir. Bu olguyu canlandırma ne kadar kuvvetli olursa, tedavideki başarı da o kadar yüksek olur.

Zihninde canlandırdığı "sünger"

Matthew Manning, acı çeken bir hastasını nasıl tedavi ettiğini şöyle anlatıyor: *"Acıyı kırmızı büyük bir alan olarak düşünürüm. Zihnimde omurganın çevresini kırmızıya boyanmış olarak canlandırırım. Sonra büyük bir süngerim olduğunu, süngeri hastanın vücudunda bastırarak gezdirdiğimi ve süngerin tüm kırmızılığı emdiğini düşünürüm. Sünger tümüyle kırmızı olduğunda, kolumu yana doğru uzatıp süngeri sıktığımı, tümüyle temizleninceye kadar acıyı ve kırmızının gidişini seyrettiğimi düşünürüm. Sonra yeniden omurga bölgesine döner, acı yok oluncaya kadar bu işlemi sürdürürüm."*

Tedavi sırasında olanlar

Manning, bu gözünde canlandırma yöntemini uygularken, hastaları gibi kendisinin de sık sık bir çınlama sesi duyduğunu belirtiyor. Bunun yanı sıra bir de hâlâ tam olarak keşfedilmemiş bir enerji değişiminin varlığına da dikkat çekiyor. Manning'in hastalarından biri olan **İdris King**, Yeni Zelanda'da yayınlanmakta olan **Sunday News** gazetesi muhabirine verdiği demeçte, *"Ellerini başıma koyduğunda, hafif bir titreme ya da ürperti duyuyorum, boynuma dokunduğunda da sanki omurgamdan bir şey çekiliyor duygusuna kapılıyorum"* demişti. King, tam tedavi başladığında da görme duyusunu yitirdiğini ve şiddetli bir baş ağrısının başladığını belirtmişti. 2 yıl önce meydana gelen bir kazadan ötürü koku alma duyusunu yitiren bir diğer Yeni Zelandalı hasta ise tedaviyi, burnunda *"küçük şoklar algılamak"* şeklinde açıklamıştı. Tedaviden hemen sonra koku alma duyusuna yeniden kavuşmuştu.

Tedavi istemeyenler

Manning yaptığı işi bir *inanç* tedavisi olarak kabul etmiyor. Hastaları özellikle kuşkucu kişiler, küçük çocuklar ya da hayvanlarsa ona göre inanç, *"olayın küçük bir parçasıdır sadece"*. Yine de elde ettiği başarılar, gelecekteki çalışmalarından olumlu sonuçlar beklemesine ve kendisine güvenmesine yol açmaktadır. Manning ne yapacağını biliyor, koşulları ona göre saptıyor ve uyguluyor. Fakat tüm bunların yanı sıra, Manning, herkese yardım edemeyeceğinin de idrakinde. Çünkü bazı insanlar, görüldüğü kadarıyla son derece bilinçsiz bir şekilde hasta kalmayı tercih ederler. Manning şöyle diyor: *"Çoğu kişi yanlış düşüncelerinden ötürü hastalığa karşı kendisini koyverecek durumdadır."* Şu bir gerçektir ki, irade, hasta için önemlidir ya da çocuklardaki gibi kuşkuya düşmeden inanmak, tedaviyi olumlu yönde etkiler.

1981'de Freiuburg'da halka açık olarak yapılan bu şifa deneyinde Matthew Manning, deneye gözlemci olarak katılan iki doktordan birinin eşini, Bayan Ripprich'i iyileştirmeye çalışıyor. Bu bayan geçirdiği bir kazadan ötürü aylardır kolunu doğrultamıyordu. Ancak, beş dakikalık bir tedaviden sonra kolunu kaldırabilmiş ve istediği hareketleri yapabilecek bir düzeye gelmişti (sağda).

Anında tedavi

1981 Mart'ında Batı Almanya'ya yaptığı bir gezi sırasında iki doktorla anlaşarak hastalarını tedavi öncesinde ve sonrasında muayene etmelerini sağlamıştı. Doktorlar tarafından, *"gerçekten şaşırtıcı"* ve *"yüzde doksan beş oranında ilerleme"* diye nitelendirilen, anında etkili olan birçok tedaviye katılmıştı. Bremen'de ortopedi uzmanı Dr. **Thomas Hansen**'in yaptığı araştırmaya göre, Manning, bir kadının omzundaki bir acıyı, 10 dakikada dindirebilmişti. Aynı sonucu, mevcut tıbbi yöntemlerle aynı sürede elde etmek olanaksızdı ya da en azından çok zordu.

Freiburg'da ise, doktorlar eklem iltihabı nedeniyle acı çeken **Friedrich Landenberger**'in birkaç dakikalık bir tedaviden sonra ellerini başının üzerine büyük bir sevinçle kaldırdığını izlemişlerdi. Oysa aynı doktorlar, Landenberger'in daha önce bu hareketi yapamadığını gayet iyi biliyorlardı. Yine Freiburg'da gözlemci iki doktordan Dr. **Ripprich**'in eşi, sağ kolunu bir yıldan daha fazla bir zamandan beri

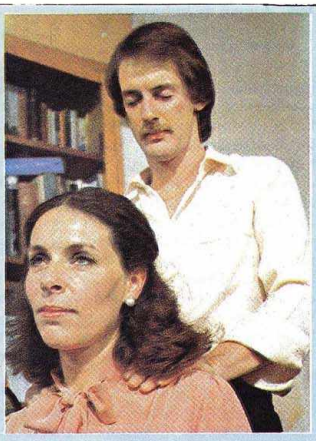

Televizyonda deneme

İngiltere'de 1982 Şubat'ında gösterilen bir televizyon programında Matthew Manning, iki kişiyi iyileştirme denemesinde bulundu. Her iki hastanın da hastalıkları son derece ıstırap vericiydi. Hastalardan biri Amerikalı bir yayıncıydı ve dizlerinden acı çekiyordu. Manning'in iyileştirme denemesinden sonra herhangi bir değişiklik olmadı. Diğer hasta, kalça eklemindeki ağrı yüzünden fazlasıyla acı çeken ve adını açıklamak istemeyen bir bayandı. Kadının doktoru - programda kendisiyle görüşülen kişi- acı dindirici ilaçlar kullanmaktan başka çare olmadığını söyledi.

Programda *inançla şifa bulma olayına* tümüyle kuşkuyla bakılıyordu. Bununla birlikte, Matthew Manning tarafından yapılan 20 dakikalık bir denemeden sonra, kadın, 2 yıldır kendisine sürekli ıstırap veren acının tümüyle yok olduğunu kabul ediyordu. Kadın, *"olamaz, ama oldu işte!"* diyordu.

kaldıramayacağını söylemiş ve Manning de bu bayanı tedavi etmişti. 5 dakika kadar süren bir tedaviden sonra Bayan Ripprich kolunu hiç acı çekmeden kaldırabilmişti.

Tedavi edilemez denilenler

Matthew Manning sık sık, doktorların *"tedavi edilemez"* dedikleri vakalara da el atmıştır. İsviçre'de 6 yaşındaki **Claude Fontana**'nın işler durumda olmayan sidik torbasını tümüyle işler hale getirmişti. Manning'in **Heinz Suter** adında bir hastanın habis mide tümörünü yok ettiğini ve çok yönlü doku sertleşmesine yakalanan bir Fransız'ın durumunda gözle görülür ilerleme kaydettiğini gösteren kanıtlar da var.

Açıkçası Manning, hastaları geçmişteki hastalıklarının belirtileri görülmeden yıllarca yaşayabildikleri sürece tedavi edilebiliyor diye bir iddia öne sürülebilir. Manning, sürekli olarak hastalarından durumlarını belirtir raporlar da istiyor. Eğer ruhsal tedavi yöntemleri istenilen sonucu veremiyorsa, bundan kendisinin bir suçu olmadığını da belirtiyor.

Manning, migrene yol açan "monoamin oksit enzimini" etkilemek amacıyla konsantre olurken görülüyor (üstte). Deney sonuçları diğer bilim adamlarınca kuşkuyla karşılanırken, deneyi yöneten Prof. John Hasted, Manning'in enzimin yapısını değiştirdiğine inanıyor. Manning'in, ABD'de yaptığı benzer deneylerde de kanser hücrelerini yok ettiği söyleniyor (altta).

Başkaları ve dünya için

Manning bu anlatılanlardan daha fazlasını yapmak istiyor şimdi. *"Benim de katıldığım birçok deney, çeşitli düzeylerde, tüm yaşayan şeylerle bağlantılı olduğunu göstermiştir"* diyor. Devamlı da şunları belirtiyor: *"Belki insanlar bunu anladığında, başkaları ve dünya için daha büyük bir saygı besleyeceklerdir. Bu, bana göre, kaşıkları bükmekten ve bilgisayarları işlemez hale sokmaktan çok daha önemlidir."*

İnsanların tutumu

Ona göre hastalıkların çoğu kişisel ya da toplu olsun, insanların tutumu yüzünden ortaya çıkmaktadır. Manning, *"Fiziksel ve ruhsal hastalıklara yol açan bir yolda ilerliyoruz"* diyerek, Şoson Kızılderilileri'nden bir bilge olan **Rolling Thunder**'ın şu sözlerini aktarıyor: *"Her şeyi kapsayan Büyük Ruh için daha büyük bir saygı olmalıdır. Bu saygı salt bir davranış biçimi değil, aynı zamanda bir yaşam biçimi olmalıdır."*

Bazı insanlar, gözle görülebilir şekilde, ışıklar saçıyorlar. Bu acayip olay, kesin olarak açıklanamıyor. Bu yazıda, olaylar incelenirken, dinsel ve tıbbi yönlerden açıklamalar getiriliyor.

Elektrik saçan insanlar

UYUMAK ÜZERE uzanan hasta yaşlı kadının göğüslerinin üzerinden mavi bir ışık yayıldı. Bu durum düzenli olarak haftalarca sürdü ve her defasında ışıldama birkaç dakika sürdü. Kimse de böyle bir şeyi açıklamaya cesaret edemedi.

Bu kadın İtalya'da yaşayan ve uzun zamandan beri astımdan dolayı rahatsız olan **Anna Monaro** idi. 1934 yılında ilk defa ışık yaymaya başladığında büyük heyecan yaratan bir haber kaynağı olmuş ve ismi **"Pirano'nun ışık saçan kadını"** olarak bilinmeye başlamıştı. Yaydığı mavi ışık filme alınmış ve pek çok doktor tarafından da izlenmişti.

Bu konuda bir psikiyatr şöyle diyordu: *"Tüm bu ışıldamaların nedeni, yaşlı kadının bünyesinde bulunan ve kendisi tarafından üretilen yüksek derecedeki manyetik ve elektriksel organizmaların bir araya gelerek, maddeyi aydınlatmaları şeklindedir."* Bir başka doktor ise olayı şöyle değerlendiriyordu: *"Yaşlı kadının dine olan aşırı bağlılığı ve inancı ile sürekli derin nefes almaya çalışması sonucunda, hastalığıyla bağlı olarak kanında normalin çok üstünde yüksek derecede sülfid oluşmuş ve bu sülfidler doğal bir gelişimle morötesi ışınlar halinde hareket ederek ışıldamaya başlamıştır."*

Eğer tüm bunlar doğru olsa bile, yine de neden kadının yattığı anlarda ve sadece göğüslerinin üzerinden ışık saçtığını açıklayamıyordu.

Haçtan gelen göksel bir ışık ve yıldızın ışığı aynı anda görülüyor. Bu olay, 1833'te Jane Pallister öldüğünde oldu. Oğlu ve diğer tanıklar olayın gerçek olduğunu teyit ediyorlardı (üstte).

İsa'nın bedeninden yayılan aura; aynı görünüm altta, St. Paul tasvirinde görülüyor (karşı sayfada).

Parlak bir ışık saçan ateşböcekleri. Bilim dünyası bu ilginç böceklerin sırrını çözdü, olay kimyasal bir reaksiyonun sonucuydu; ama ışığın niçin oluştuğu hâlâ anlaşılamadı (sağda).

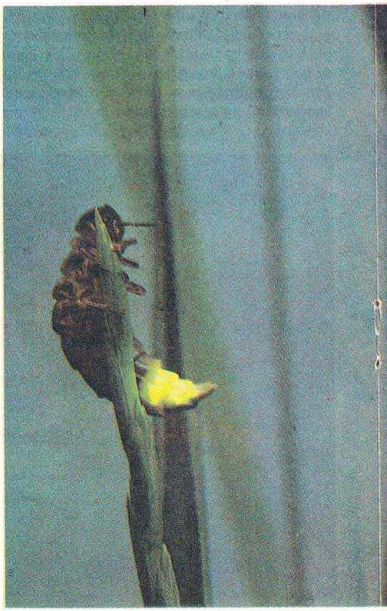

Işık, duman ve buhar

Ateşböceği insanlar ya da kendilerinden ışık saçan insanlar hakkında tıp literatürlerinde ve dini yazıtlarda pek çok kayıt olduğu gibi, halk inançlarında da bunlara rastlanmaktadır. Bazı toksikoloji kitaplarında parlayan yaralar hakkında araştırmalar olduğu gibi, 1897 yılında Dr. **George Gould** ve Dr. **Walter Pyle**'in ansiklopedik koleksiyonlarında *"Tıbbın normal olmayan ve merak uyandıran yönleri"* adı altında bu konular araştırılmış ve belgelenmiştir. Hatta bu araştırmalar içerisinde, çok hassas ve dokununca oldukça acı veren bir göğüs kanseri türünün, sadece birkaç metre öteden bile bir el uzatıldığında ışık yaydığı belirtilmektedir. Amerikalı araştırmacı **Hereward Carrington** ise **akut dispepsi** (hazımsızlık) neticesinde hayatını kaybeden küçük bir çocuğun bedeninin mavi bir ışık tarafından çevrelendiğine tanık olmuştu.

Yaşayan ve sağlıklı bir kadının başına gelen tek ışık saçma olayı, **English Mechanic** dergisine gelen 24 Eylül 1869 tarihli mektupta şöyle anlatılıyor: *"Amerikalı bir kadın, uyumak üzere yatağa girdiği sırada, sağ ayağının dördüncü par-*

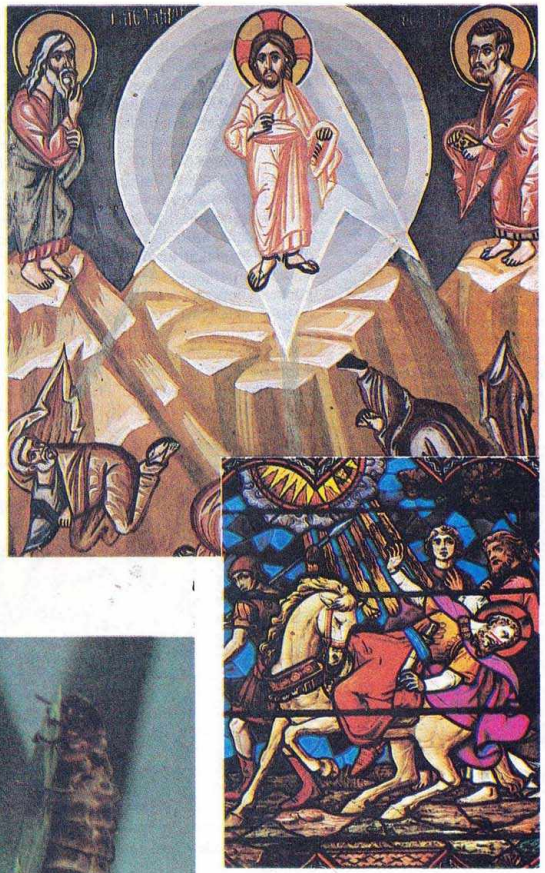

mağının üzerinden çıkarak yayılan ışığı gördü. Parmağını ovalamaya başladığında ise ışığın fosforlu bir hale gelerek bütün ayağını kapladığını, pis kokulu bir dumanın ve buharın odayı hiç de hoş olmayan bir şekilde kapladığını görünce dehşete kapıldı. Ayağındaki ışık ve pis kokulu duman, suya sokmasına rağmen devam etti. Hatta sabunla yıkamak bile parmaktaki ışığı ve dumanı dindirmedi. Bu olay yaklaşık bir saat, kırk beş dakika kadar sürdü ve tüm bu olaylara kadının eşi de tanık olmuştu." Işık saçan hayvanlara gelince, ateşböceği ve kandil böceği gibi canlıların yaydıkları ışık, bilimsel olarak kendi bedenlerinde bulunan **oksijen, luciferase, luciferin** ve **adenosine triphosphate (ATP)**'ın birbirleriyle meydana getirdikleri kimyasal reaksiyonlar neticesinde oluşuyor. Fakat bu çeşit bir kimyasal reaksiyon insan vücudu için imkânsız bir olaydır.

Auranın gizemi

Pek çok mistiğin ve okültistin inandığı gibi insanoğlu vücut ışığı ya da aura denilen değişik renklerde bir ışıkla çevrilidir. Ve bu ışıklar ancak ve ancak okült eğitim görmüş kişiler tarafından ya da doğal **clair-voyance**'lar (durugörü) tarafından görülebilirler. Bu ışığın kuvveti kişiden kişiye değiştiği gibi, ayrıca kişinin ruhsal yapısına uygun olarak ve ekstaz olabilme kabiliyetine göre de değişiklik gösterir. Günlük konuşmalarımız sırasında karşımızdaki kişilerin yüzlerinin mutluluktan parladığından bahsederiz. Bu parlamalar zaman zaman mecazi anlamda kullanımdan çok öteye geçer.

Eski Ahit'te, 34. sayfada (Tevrat) **Musa**'nın **Sina** Dağı'ndan - Allah'ın kendisine indirdiği emirlerin yazılı olduğu iki tabletle - aşağı inerken, yüzünün ve cildinin çok parlak bir ışıkla aydınlanmış olduğu yazılmaktadır. Bu parlaklık öylesine fazlaydı ki, halk korktuğu için, Musa'nın konuşması bitene kadar yüzünü peçe ile örtmek zorunda kalmıştı. Aynı parlamalar ise **İncil**'de **St. Paul**'ün din değiştirerek Hıristiyan olması sırasında gördüğü vizyonlarda İsa'yı tanımlarken kullanılanlarla benzerlik göstermektedir. Parapsikolojik araştırmacı yazarlarından **Nandor Fodor,** ortaçağa ait azizlerin veya kutsal kişilerin mistik yapılarını ve aralarındaki farklılıkları belirlemek için auraları dört değişik şekilde değerlendirmiştir: **Nimbus, Halo, Aureola** ve **Glory.** Nimbus ve Halo baştan çıkar ve başın çevresini dalgalar halinde kuşatır. Aereola vücudun her tarafından yayılır. Glory ise tüm vücut auralarının şiddetini artırır ve gerçek parlaklığına gelmesini sağlar.

Bu felsefe taraftarı olan kişiler ise, auraları beş ayrı biçimde tanımlarlar: **Sağlık aurası, hayati aura, karmik aura, karakter aurası** ve **ruhsal yapı aurası**. Çeşitli renkler duygusal yapıyı ve karakteri belli eder. **Çok parlak kırmızı:** öfke ve şiddet, **soluk kırmızı:** hırs ve şehvet, **kahverengi:** hırs ve tamah, **açık pembe:** hastalık, **sarı:** yüksek entelektüel aktivite, **mor:** manevilik, **mavi:** dini bağımlılık, **yeşil:** hile, yalan ve kıskançlık, derin karanlık, yaklaşan ölüm.

Medyom **Stephan Ossowiecki,** 1900'lü yılların başlarında ara sıra meydana gelen karanlık auraların, beklenen ölümlerin bir göstergesi olduğunu söylüyordu.

Doğal alevler

Bilindiği gibi, Hıristiyanlıkla ilgili hemen hemen bütün resimlerde ve yazılarda, Halolara (başlarındaki auralar) sık sık rastlanır. Bunlardan daha az bilinen bir şekilde ise özellikle kralların veya papazların üzerlerine giydikleri elbiselerin parlamasının yanı sıra,başlarında Halo ile sembolize edildikleri de görülür. Büyük öğreticilerin ve kutsal kişilerin etrafını saran Aureolaya ise hemen hemen bütün kültürlerde rastlanır. Örneğin, Peru, Meksika, Mısır, Sri Lanka, Hindistan ve Japonya gibi... Papa **XIV. Benedict**'in azizlik mertebesine yükselmesi nedeniyle yap-

16. yy'da yapılan bu minyatürde, Hz. Muhammed, başındaki alevlerle görülüyor (solda). Aztek Tanrısı Quetzalcoatl, sabah yıldızının rehberidir ve o da başının çevresinde alevlerle gösterilmiş (altta). 18. yy' dan kalma Tibet resminde de, kutsal Padmasambhava aynı şekilde görülüyor (altta, sağda).

tığı konuşma sırasında okuduğu bilimsel araştırmaya göre:

"Zaman zaman insanlarda görülen, başının çevresini veya bütün vücudunu kaplayan doğal alevler bir gerçektir. Ve bu, insanın kendi yapısından olup da bilmediği bir durumdur. Her insanın kendi ruhsal, fiziksel ve karakteristik yapısına göre yaydığı ışın ve enerji farklıdır.

Bazıları çok parlak, gözalıcı bir ışıldama şeklinde olurken, bazıları da elektrik kıvılcımı veya şelale şeklinde akıyormuş izlenimi verir. Bazıları öylesine parlak ve yoğundur ki, üzerlerindeki elbise veya diğer taşıdıkları şeylerle birleşmiş, bir bütün halinde görülürler." Eski ahitte Tevrat ve peygamberlere ait kitapların dışında kalan kitaplardaki kayıtlara göre, geceleri rahiplerin kaldıkları küçük kilise veya odalarında, karanlıkta kendilerinin yarattıkları ışıklar içinde gezindikleri ve üzerlerinden akan ışıklarla, dış dünyaya ait gizemli birtakım olaylara neden olarak görülmüşlerdir. 14. yüzyılda **Carthusian** Keşişi (1084 yılında Fransa'da kurulmuş olan bir tarikat) **John Tornerius,** ilk taktis ayini törenine yetişemeyince, kilise hizmetkârlarından birisi, gidip kendisini getirmek üzere görevlendirildi. Hizmetkâr kendisini bulduğunda odasında çok parlak ışıklar içinde oturuyordu. O günden sonra da, rahibin çevresinde görülen bu ışığın öğle vakti görülen güneş kadar parlak ve etkili olduğu, her yerde söylenmeye başladı. Kutsal **Franciscan Observant**'ın, mübarek **Thomas Cori** tarafından yapılan Azizlik Mertebesine Yükselme kutlamaları sırasında, sabahın çok erken saatlerinde bütün kilise cemaatinin

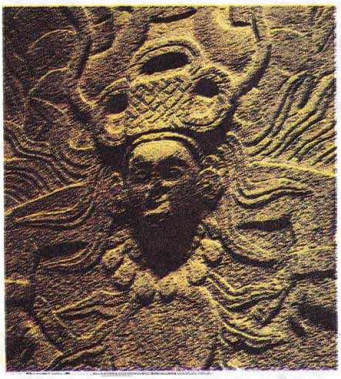

İmparator II. Rudolf'un tacı. Taçlar ve benzeri mücevher takılar, kralların ve kutsal kişilerin çevrelerinde ışıltılı bir alan yaratmak için sembolleştirilmiş eşyalardır.

gözleri önünde pırıl pırıl bir aydınlığa büründü.

İlahi bir ışık

Scarbeke, kutsal **Aleidis** evi içinde dua ederken, ev yanıyormuş gibi bir görüntü verirdi. Ve parlaklık (aydınlık) ise onun yüzünden yayılırdı. **St. Louis Bertran** ise odasında oturup dua ederken, sanki odası zamanımızın en güçlü lambalarıyla aydınlatılıyormuş gibi olurdu. **Thomas Kempis, St. Lydwina** hakkında şunları söylemiştir:

"Karanlıklar içinde uzanmış olmasına rağmen, gözlerinden ve yüzünden dayanılmaz bir ışık yayıyordu. Ama yine de insana huzur veren, ilahi bir ışıktı. Odanın sık sık muhteşem bir biçimde projektörlerle aydınlatılır gibi aydınlanması sayesinde, gözlemciler, odanın hiçbir yerinde maddesel bir ışık veya ateşe rastlamadılar. En şaşırtıcı olan da St. Lydwina'nın içindeki bu ilahi ışığın dışarıya taşarak böylesine

çıkmasıydı."

Levitasyon halinde görüldü

İtalya'nın **Leece** şehrinde 1616 yılında ölen Peder **Bernardino** adına yapılan Azizlik Mertebesine Yükselme töreni 1621'de **Napoli**'de yapılıyordu. Tanıkların arasında çok üst düzeyde biri olan **Tobias da Ponte** de vardı. Kendisinin tanıklığına göre, Tobias da Ponte, 1608 yılında bir gün Peder Bernardino'ya bir konuda danışmak için gittiğinde, hafifçe aralık olan oda kapısının arasından ve anahtar deliğinden çok güçlü bir ışığın sızdığını görür. Pederin odasından öğle saatlerinde böylesine parlak bir ışık geldiğini görünce telaşa kapılarak, kapıyı hafifçe ileriye doğru iter. Ve o anda, pederin, dizlerinin üzerine çökmüş olarak *(ekstazi kendinden geçmiş bir halde)*, yerden yarım metreden biraz daha fazla bir yükseklikte havada durduğunu görür. Gördüğü manzara karşısında, hayret ve korku ile biraz oturur, sonra kalkıp evine gider.

Diğer insanlar Peder Bernardino'nunki gibi normalüstü bir olayla karşılaştıklarında genellikle rahatsız olurlar. Diğerleri onu levitasyon halinde görmemişlerdi ama pek çoğu, tanımladıklarına göre vücudunun her yerinden elektrik kıvılcımı ya da şelale şeklinde ışık yaydığına tanık olmuşlardı. Hatta bazen yüzünden çıkan ışık öylesine fazla oluyordu ki, yüz hatları ortadan kaybolup, sadece gözleri görünebilir bir hale geliyordu, tabii bu da çevresindekilerin korkmasına ve dehşete düşmesine neden oluyordu.

Peder **Francisco Suarez,** Peder Thurston'un ikinci örneği olup, bir İspanyol ilahiyatçısıydı. Ve 1597-1617 yılları arasında Portekiz'de Jesuit Koleji'nde - **Coimbra**'da - öğretmenlik yapmıştı. Bir gün öğleden sonra saat 2 sıralarında yaşlıca bir rahibe, bir ziyaretçisinin geldiğini bildirmek üzere gitti. Pederin kapısı kapalıydı ve önce rahatsız edilmek istemediğini düşündü. Fakat pedere bilgi vermek üzere tali-

Polonyalı durugörücü Stephan Ossowiecki. 1900 başlarında yaptığı açıklamada, insanların başları üzerinde görülebilen karanlık auranın, beklenmedik bir ölümü işaret ettiğini söyledi (sağda).

Papa XIV. Benedict. Kendisi 18. yy'da ışıldamalarla ilgili bir çalışma yaptı. Işıltıların veya alevlerin insanın başından ve bedeninden geldiğini belirtiyordu (altta).

Cehennemin dört kralı olarak tanımlanan Çin freskinde, başların çevresindeki Halolar görülüyor (en altta).

mat aldığından, odadan içeri girdi. İçteki oda çok karanlıktı. Kepenkler de öğle sıcağına karşı kapalıydı.

Suarez'in biyografi yazarı Peder **R. de Scorraille,** da Silva'nın başından geçen olayları şöyle anlatıyor:

"Silva pederi çağırmış fakat kimse cevap vermemiş. Pederin çalışma odasının perdeleri kapalıymış ve gökyüzüne doğru, kapı ve pencerenin dik pervazlarının ve perdelerin arasından çok parlak bir ışık sızıyormuş. Perdeyi itip, içerideki odaya girmiş. Birdenbire haç üzerindeki İsa heykelinden gelen kör edici parlak bir ışık görmüş. Güneş ışığına bakıldığında gözde meydana gelen refleksin aynısıyla gözlerini kısmış. Gözleri öylesine yanmış ki, bir daha eskisi gibi göremeyeceğinden şüphelenip telaşa kapılmış. Sonra, birden ışığın Peder Suarez'in yüzünden ve kafasından yayılıp, haçın üzerinden kendisine geldiğini anlamış. Pedere dikkatle bakınca, dizlerinin üzerinde çökmüş olarak, elleri birbirine kenetlenmiş bir vaziyette, bedeni yerden 1 metre kadar havada, İsa'nın çarmıhı heykelinin bulunduğu masanın yüzeyiyle aynı yükseklikte durduğunu görmüş. Ve saçları kabarmış bir vaziyette, arka arkaya kaçarak oradan uzaklaşmış. Kırk beş dakika sonra ise Peder Suarez gelmiş ve Silva'nın beklediğini görerek şaşırmış.

Peder Suarez, Silva'nın odadan içeri girip kendisini gördüğünü söylediği an, onu kollarının arasına alarak, ellerini tutmuş ve gözleri yaşlı bir şekilde, kendisi yaşadığı müddetçe, gördükleri hakkında kimseye bir şey söylememesi hakkında Silva'ya yalvarmış."

Da Silva, olaydan sonra tüm gördüklerini yazarak sakladı. Peder Suarez'in sırrı ölünceye kadar bilinmedi. En azından, bu, görünüşte böyle olmuştu. Tüm bu olaylar, bizi, ister istemez insanoğlunun bilinmez gerçekleriyle yüzyüze bırakıyor.

İnsanın, ışıldayan kutsallığını görmemiz gerektiğini hatırlatıyor.

THE MISSES FOX.

Our readers, believers and non-believers in Spiritualism, will thank us for presenting them portraits of the "original rappers," the Misses Fox, of Rochester, who have made so much noise in the world. The likenesses are from a daguerreotype by Meade Brothers, of New York, and are therefore reliable. Since the origin of the rapping excitement in Rochester, in 1849, mysterious demonstrations of the nature of those of which the Misses Fox were the media have been signalized all over the world; they have given rise to books, pamphlets and newspapers without number, and the believers in their spiritual origin are numbered now by hundreds of thousands. The phenomena exhibited by the media are so curious, that learned and scientific men have felt it their duty to investigate them, and various are the theories by which they are sought to be accounted for. One of the most elaborate works on the subject is that by Professor Mahan. Prof. Faraday, of England, has also given the subject his attention, and honored it with his theory. Congress has been memorialized to appoint a committee of investigation; but as yet our legislators have not seen fit to devote their time to spiritualism. Of the ladies, whose portraits we present, it may be sufficient to remark, that no imposture has been found upon them; and that committees composed of the cutest Yankees, both male and female, have failed to discover any secret machinery or fixtures, by which the sounds heard from and about them might have been produced.

THE SISTERS FOX, THE ORIGINAL SPIRIT RAPPERS.

Hileler ve gerçekler

Fox kız kardeşler (II)

Şüphecilere göre Fox kız kardeşler, sahtekârdılar. Üstelik, kendileri de itirafta bulunmuşlardı ama, gerçek böyle miydi? Spiritüalizmin kurucularının ardındaki gerçek neydi?

ÜÇ YIL SONRA bir devir başlatan olaylar, **Fox** ailesinin ABD'de **Hydesville**'deki evlerinde başladı. Tarih 17 Nisan 1951'di. Çarpıcı açıklama **Archadia**'da yapıldı. Açıklamayı Bayan **Norman Culver** yaptı. Kendisi evlilik nedeniyle Fox kardeşlerle ilişkideydi. Kocasının kız kardeşi, Fox kız kardeşlerin erkek kardeşi Davit' in eşi oluyordu. Yaptığı açıklama iki yıllık bir durumu kapsıyordu. Ve şöyle dedi: *"Darbe olaylarında, birçok içten inananlar görüldü. Ama benim gözlemlediğim bir şey vardı. Ne zaman onları ziyaret etsem, beni bir kuşku kaplıyordu ve onların hile yaptıklarını düşünüyordum.*

1851 yılında, bir grup araştırmacı, darbe seslerini araştırmaya geldiler. Fox kardeşler bacaklarını tuttukları zaman, sesler kesiliyordu. Buna göre, kızların dizlerinin seslerle ilişkisi vardı, şüphecilere göre ise, hile buradaydı. Ama, seslerin ne tür bir ses oldukları ve deney odasında kendiliğinden havalanan kül tablalarının gizemi bir türlü anlaşılamadı (sağda).

Bir yoldan tatmin olmak için bir tasarı hazırladım. Sonra bir gün, Catherine'e bir öneri getirdim. Kendisi olaylar oluşurken kardeşinin yanında bulunacaktı."

"Ayak parmaklarını kullanıyor"

Culver'e göre Catherine bunu kabul etti: *"Ve o zaman hilenin nasıl yapıldığını anlamıştım. Darbeleri, ayak parmaklarıyla yapıyordu. Bütün parmaklarını kullanıyordu. Bir haftalık bir çalışmadan sonra Catherine, bana bunu gösterdi. Öyle ki, aynen ben de yapabiliyordum artık. Önceleri çok zor bir çalışma gibi geldi. Catherine bana ayaklarımı ısıtmamı söyledi. Kendisi bazen bu ayaklarını ısıtma çalışmasını akşam saatlerinde üç dört defa yapıyordu. Bazı zamanlarda ben de 150 darbeyi başarıyla yaptım."* Bu açıklama, yetkili bir kaynaktan gelmesine rağmen aydınlatıcı değildir. Ve bir kenara atılabi-

lir. Özellikle, kadının bu darbeleri oluşturmakta çok yetenekli olması gerekiyordu. Bu ise, bugün ne kadar azimli olsak da, bizler için imkânsızdır. Öyleyse, bayan Culver'in gizlediği neydi? Bu, bir tür gerçeği bulma merakı olabilirdi veya bu açıklamanın altında bir kıskançlık vardı. Anlattıkları son derece yetersizdir ve Fox kardeşlerin oluşturdukları olayları tam anlamıyla açıklayamıyordu. Ama Fox kardeşler, bazı yan etkileri göstermiş olabilirlerdi.

Açıkçası, sahtekârlık varsayımı veya iddiası kısmi bir açıklama için dahi yeterli olmuyordu. Üstelik, Fox kız kardeşler, çeşitli zamanlarda defalarca kontrol edilmişler ve testten geçirilmişlerdi. Hiçbir zaman, göze batan bir sahtekârlık gözlenemedi. **Tribune** gazetesinin yayıncısı **Horace Greeley,** bu sahtekârlık arayıcılarının başında geliyordu. Ona göre, kızların başarısını sahne sihirbazları da yapabilirlerdi. Ve onlara göre daha başarılı bile olabilirlerdi. Çünkü, kızlar onlar kadar eğitimli ve deneyimli değillerdi. Greeley, Fox kız kardeşlerin başarılarını engellemeye çalışıyordu. *"Bir hokkabaz, ilk deneyiminden sonra çok daha başarılı olabilirdi.Fakat biliyorum ki, en seçkin medyomlar, uzun zamanlar harcayarak, ruhsal olayları oluşturabilirler. Ve ben böyle medyomların, çevresindekileri aşırı derecede şaşırtarak, inandırmayı sağladıklarını görmüşümdür."*

Şok getiren açıklama

Ama Fox kardeşlerin savunucuları ve araştırmacılarca elde edilen olumlu sonuçlar, 24 Eylül 1888'de unutuldu. **Margareta,** o gün **New York Herald** gazetesinden bir muhabire tasarısını anlattı. Kendisinin ve kız kardeşinin, medyomluklarının başından sonuna kadar bir hile olduğunu açıklayacaktı. Kız kardeşi Cahterine,

Fox kız kardeşlerin en büyüğü olan Leah'a göre, darbeci ruh olayları, Hydesville'deki evde başlamadı. Leah, 1850 yıllarında, New York'taki evinde, birçok özel celseler yaptı (sağda). Hemen her tür deneyi yapan Leah, araştırmacılar tarafından incelendiğinde, duyulan seslerin, medyomla ilgisi olmadığı sonucuna varıldı. Ortaya konulan görüşe göre, bu medyom, sesler üzerinde etkin olamazdı.

Margareta ve Catherina Fox kardeşler, spiritüalizmin kurucusu olarak kabul ediliyorlar. Birçoklarına göre, yaptıkları deneyler, yeni bir çağın doğumuna neden olmuştur. Bunun sonucunda ise, ölüm ötesinde bir yaşamın olduğu ve orası ile ilişkiye geçilebileceği düşüncesi doğmuştu. Ama, diğer taraftan, bazılarına göre ise, kız kardeşler sahtekârlık yapıyorlardı. Oysa ki, onların üzerinde yapılan testler ve araştırmalar çok fazlaydı ama hiçbir hile kanıtı elde edilemedi (karşıda solda).

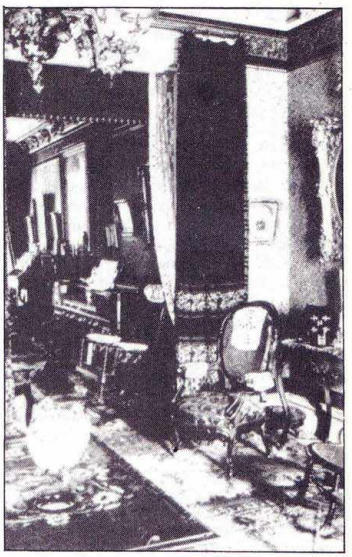

İngiltere'den gelip ona katıldı. 21 Ekim'de büyük bir kalabalık **New York Sanat Akademisi**'nde itirafları dinlemek için toplandılar: *"Ben burada bu akşam spiritüalizmin kurucularından biri olarak bulunuyorum. Olayların başından beri kayıtsız şartsız yalan olduğunu ifşa ediyorum. Batıl inançlar inanılması güç şeylerdir. Ve bu olay dünyada bilinen en büyük küfür ve günahtır."*

Sonrasını New York Herald şöyle yazdı: *"Korkunç bir sessizlik vardı. Âdeta bir ölüm sessizliğiydi. Büyük topluluğun içindeki herkes bakıyorlar ve biliyorlardı ki, karşılarında duran kadın spiritüalizmin sorumlusuydu, kurucusuydu, başrahibesiydi ve tatbikatçısıydı. Küçük bir sehpanın yanında duruyordu. Ayaklarında çoraptan başka bir şey yoktu. Hareketsiz dururken, birden yüksek sesle gürültüler işitildi. Gürültüler şimdi havadaydı, perdenin arkasındaydı, galerinin içindeydi. Genç kadın heyecanlanmaya başlamıştı. Ellerini çırparak dans etmeye başladı. Ve haykırdı: 'Bu bir sahtekârlık. Spiritüalizm, başından sonuna kadar bir dolandırıcılıktır, hepsi bir hiledir. İçinde hiçbir gerçek yoktur.' Bunu bir alkış kasırgası izledi."*

"Üzerimde psikolojik baskı var"

Orada, bir ölüm rüzgârı da esebilirdi; ki her şeyden Margareta sorumluydu. Fakat, belki de çoğunluk o anda ikna olmuşlardı. Tabii bir kısmının dışında. Bir yıl kadar sonra Catherine ve sonra Margareta, itiraflarına yine tekrar geri döndüler. Margareta, New York'ta spiritüalist bir dergiye yaptığı açıklamada şöyle diyordu: *"Tanrıya şükür, haksızlığı bozdum,*

spiritüalizmin nedenini o zaman kişisel, psikolojik güçlü etkiler altında ortaya koydum. Bu etkiler, zıt ve düşmancaydı. Bu ifadelerle içimi boşaltım. Her şeye rağmen ortada hiçbir temel yoktur." O davasından vazgeçti, sanki spiritüalizme karşı doldurulmuştu. Her şey bir hataydı. Açıkça, üzerindeki baskıyı itiraf ediyordu. Katolik kilisesinin yüksek düzeydeki yetkilileri en iyi yolun bir manastıra girmek olduğunu belirttiler. Her şeye rağmen Margareta kocasının ölümünden sonra, Katolik inancını değiştirdi. 16 yaşında evlenmişti. Ve onunla olan evliliği de kısa sürmüştü. O aynı zamanda kız kardeşi Leah'ı, Catherine ve kendisiyle ilgili olarak taşıdığı medyomluk vasfından dolayı yalnız bırakmakla itham ediyordu.

Leah için kız kardeşlerini cesaretlendirmek ve belki de, ailenin en pratik ve ileri görüşlü kişisi olarak, üçünü ilgilendiren konularda bir karara varmak kolaydı. Fakat tüm bu olayların insanın üzerinde sosyal ve duygusal yapılarında yarattığı etki çok büyüktü. Olaylardan önceki yaşamlarında, ne kız kardeşleri bir şeylere gücenmiş, ne de onlar istemeden gönülsüz olarak yapılan hareketler karşısında kızgınlık göstermişlerdi. Peki öyleyse, yapılan ve sonradan geri alınan itirafların arkasındaki gerçekler neydi? Kesin hakikatlerden biri şöyleydi: Eğer Margareta hileli darbe sesleri çıkartabiliyorsa, gösteri esnasında ve medyomluk dönemlerinde, kuvvetli gerçeklere dayanılarak çıkarılan sonuca göre, tüm yeteneklerini kullanmıştı.

İsveçli şarkıcı Jenny Lind, Fox'ların celselerine uzun süre katıldı. Ona göre, medyomluk olayının ardında olağanüstü bir zekâ yatıyordu (sağda).

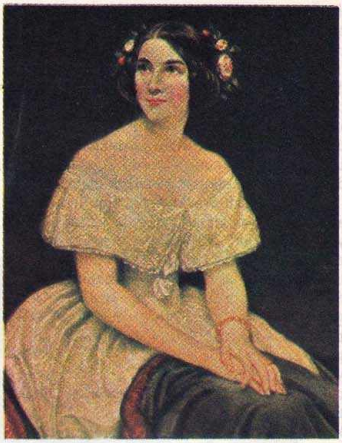

Margareta'nın kocası, Kutup kâşiflerinden Elisha Kent Kane. Yazdığı mektuplar ve tuttuğu notlar, Fox'larla ilgili birçok deneyi içeriyordu. Kane, 1857'de öldükten sonra, Margareta, bunların bir kısmını yayınlamayı kabul etti (altta).

Hile yapmak çok zor

Görünüşte, Margareta suçlayıcı yayınların yapılmasına izin vermiş gibiydi. Bilinçli olarak hile yaptığını kabulleniyordu. 1888'deki açıklamaya bakılacak olursa, düzenbazlık başından sonuna kadar, sıradan bir şekilde yapılmamıştı. Çok zor bir olaydı ve eğer hile varsa, ardında olağanüstü bir zekânın bulunması gerekiyordu. Fox kız kardeşlerin seçkin dostlarından birisi olan şarkıcı **Jenny Lind,** ruhsal ve mental olaylar arasındaki üstün farkı idrak etmiş biriydi, şöyle diyordu: *"Eğer, bu sesleri oluşturmak sizin için mümkünse, ki bu akıl almaz derecede zor bir iştir, ortaya çıkacak olan soruları cevaplamak da aynı derecede zordur."*

Ortaya atılan yüzlerce belge, uzun zaman gündemde kaldı. Şüpheciler, sık sık saldırılarda bulunarak, Fox kardeşlerin ruhsal güçlerini yerden yere vurdular. Yapılan gösterilerde bulunanların bazıları, aşırı derecede yanılmış veya kolayca aldanmış olsalar da, içlerinde amansız derecede şüpheci olanlar da bulunuyordu. Ayrıca, her zaman için basın mensupları vardı. Yani, kesin bir şüphecilik ve kabul etmeme kuşkusu sürekli olarak vardı. En baştan beri, medyom kız kardeşlerin bir sahtekârlık yaptıkları araştırılmıştı. Ama, kesin bir şey anlaşılamadı, ta ki Margareta'nın açıklamalarına kadar. Aslında, kız kardeşlerin yaptıkları açıklamaları kabullenmek kolay değildi.

Ortada, Horace Greeley gibileri vardı ve sayıları hiç de az değildi. Greeley, hiç de küçümsenecek biri değildi.

Düğüm çözülüyor

Horace Greeley, olayların ardında çok üstün bir zekânın ürünü olan bir başka olayın bulunduğunu söylüyordu. Aslında, olayların doğasına uygun açık görüşler taşıyordu: *"Ruhsal darbelerin kökenleri ne olursa olsun, kız kardeşler her zaman olayların içinde yer aldılar, yani hep ortadaydılar ve daima kendileri tarafından bir şey yapılmadığını ortaya koydular. Daima testler ve denemeler yaptık, ta ki tamamen tatmin oluncaya kadar. Kızların söyledikleri ortadaydı ve aslında bunlar yeni bir çağın başlangıcıydı. Yani spiritüel gösteriler çağının. Ruhlar bedenlerin içindeydiler ve ölümden sonra bedenden çıkıyorlardı ve ölümsüzdüler. Bu görüş, açıkça ortaya konuyordu. Yapılan açıklamalarda, benzer olayların diğer aile üyelerinde olduklarını da ortaya koyuyordu. Yani, bir şey veya bir olgu belirlenmiş ve ortaya konmuştu. Aslında, hiçbirimiz bilmiyorduk ve bilmiyoruz. Ama basit bazı sualler oluşturup, bunlara cevaplar arayabiliriz. Yapılan iki saatlik açıklamanın konusu sadece ruhsal darbelerdi. Bizler ise, kesinlikle suçlamıştık ve destek olmayı düşünmemiştik. Oysa ki, bu açıklamaya çok daha fazla dikkat etmeliydik. Belki de, bu açıklama ruhların varlığı ile ilgili bir tür açıklamaydı."* Greeley'in bu açıklaması, önemliydi. Çünkü, belki de bu konuda en objektif kişi oydu.

Olayların iç yüzü ya da gerçekte ne olduğu tam olarak hâlâ anlaşılamadı. Olaylar, Fox kız kardeşlerin okul çağlarında başlamıştı ve uzun zaman etkinliğini sürdürmüştü. Margareta'nın kişiliği, olaylardan etkilenmişti. Sonradan yazılan öykü kitabında, genç kadın toplumla uyumsuz ve pasif bir tip olarak anlatılıyordu, hatta son yıllarında kendini içkiye, aşırı yemeğe vermişti. Kız kardeşi Catherine ise, Avukat **Henry Jencken**'le evlendi ve onun iki çocuğunun bakımını üslenmek zorunda kaldı, bu ise, onun erken ölümüne neden olacaktı. Bütün olanlar, belki de spiritüalizm düşmanlarının etkilerinden oluşmuş olabilirdi. Ve kız kardeşler için bu pek sürpriz sayılmazdı. Çünkü, kızların zekâ düzeyleri üstündü, araştırmacı **William Crookes,** Catherine'nin zekâ limitini üst düzeyde bulmuştu. Ama, gerçekle, sahtekârlığın bu kadar iç içe girmeleri, kızların kişiliğini veya zekâlarını olağanın dışında etkilemişti.

darkmalt - www.cizgilikitap.com

1904'te tüm Fox kız kardeşler ölmüşlerdi. Hydesville'deki eski evlerinin bir duvarı ayakta kalmıştı, işte asıl ilginç olay o zaman oldu. Evin yıkıntıları arasında bir iskelet bulundu. Aslında, bu olaydan çok daha önceleri Fox kardeşler söz etmişlerdi ve kendilerinden yarım yüz yıl önce yaşamış olan birisinden mesajlar aldıklarını belirtiyorlardı. Eğer, bu kuram doğruysa, mesajlar bu ölü adamdan geliyordu. Böylece Fox'ların onuru bir oranda kurtulmuş oldu, gerçek ortaya çıkmıştı.

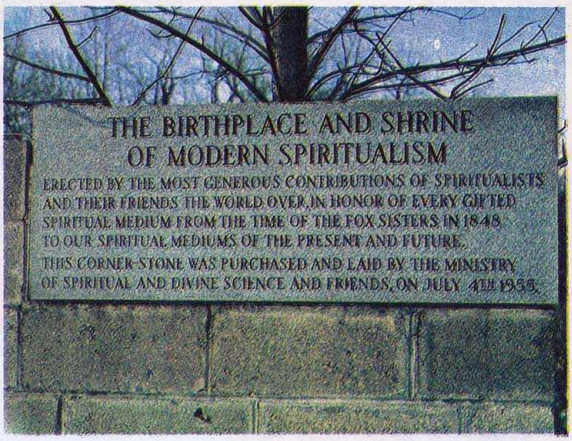

Bu duvar köşesi, modern spiritüalizmin doğuş noktasıdır. Burası, ABD'de Hydesville'de bir anıt olarak duruyor, 1955'te bina tamamlanmak istenmişse de, sonradan vazgeçildi,

Sonuçta, bütün bu olanlar, Fox kız kardeşlerin, spiritüalizm tarihine adlarını altın harflerle yazdırmalarına engel olmadı. Olanları, tam olarak anlamlandırmak veya bilimsel açıklamalar getirmek, o zamanın koşulları için yetersizdi. Onların, sahtekârlık yaptıkları iddiaları ve daha da ötede bizzat kendi itirafları olayların açıklanması için hiçbir zaman yeterli olmadı. İtiraflarının dinsel bir baskı altında yapıldığı, bugün için hemen hemen kesin gibidir. Aslında, olayların şöyle veya böyle diye yorumlanmaları da, artık fazla bir anlam taşımıyor. Sonuçta, Fox kız kardeşler, spiritüalizm olayını başlatmışlar ve arkalarından spirit bir dönemin doğmasına neden olmuşlardır.

Dünya'nın merkezi neresi?

Araştırmacı yazar Cüneyt Lütfü Münevveroğlu, bu defaki çalışmasında, Dünya'nın merkezinin Kâbe olduğunu öne sürüyor. Bu iddiaya göre, bu kutsal ibadet merkezinin yeri rasgele seçilmemiştir. Ayrıca, manyetik kutup noktaları, bilinen Kutupların çok daha ötesindedirler.

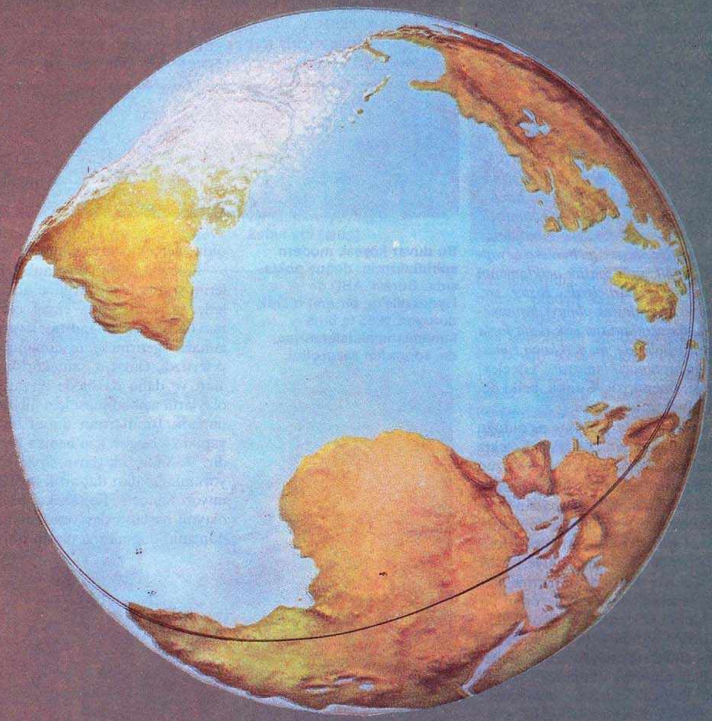

Bu temsili resimde, Orta Amerika ile Güney Amerika'nın bir kısmı kutup noktası olarak görülüyor. Afrika, İtalya ve İskandinavya'dan geçen çizgi ise yengeç dönencesi olarak düşünülmüş. Bu sisteme göre ise Ekvator, Mekke'den geçmiş oluyor. Aynı şekilde, kutuptan indirilecek olan boylam çizgisi ise, Ekvator' la tam Mekke'de buluşuyor.

EĞER BİR DÜNYA haritasını ele alarak, Kuzey Amerika'dan Avustralya'ya, Kuzeydoğu Asya'dan Güney Amerika'ya doğru birer çizgi çekecek olursak, bu çizgilerin kesiştiği yerde, Mekke'yi yani Kâbe'yi buluruz. Bu çizimler yapılırken, kıtaların en uç noktalarından başlamasına dikkat edilmelidir. Kesişen çizgilerin ise, kesiştikleri noktada merkezi gösterdikleri matematiksel bir gerçektir. Yine, milyonlarca yıl önce, kıtalar şimdiki haline gelmeden çok önce, yani tek bir parça halindelerken, Mekke yine merkeze geliyordu. Yine, içiçe dairelerin tam ortasında bulunan nokta, tüm dairelerin merkezidir. Bu sonuca göre, acaba Mekke, daha uygunu Kâbe Dünya'nın merkezi midir?

Bu yazıda amaçlanan hedef, İslami ya da dinsel bir görüşü fanatik bir biçimde ortaya koymak değildir. Amaç, ley hatları teorisi gözönüne alınarak, çok önemli ibadet merkezlerinin, rasgele yerlere kurulmadıklarının araştırılmasıdır. Burada üzerinde durulacak olan yön, dünya gezegeninin enerji merkezlerine, insanların kitle halinde odakladıkları dua enerjilerinin yoğunlaşmasıdır. Ve bu toplu enerji, belirli bir frekans sonucunda, evrensel enerji mekanizması ile bir şekilde buluşmaktadır.

Dünya'yı ortadan ikiye ayırıyor

Coğrafyacılar, Dünya'nın herhangi bir nokta-

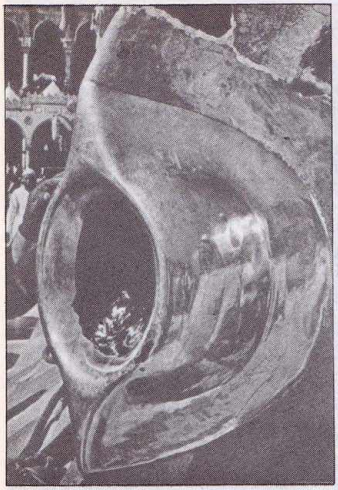

Ünlü Hacer-ül Esved taşı. Etrafında gümüş koruyucu kılıf görülüyor. Daha önceleri, kılıfın dışına taşan bu taş, zamanla milyonlarca elin teması sonucunda, aşınarak ortası delindi. Şimdi ise, hacılar başlarını bu deliğe sokuyorlar (solda).

sını kolaylıkla bulabilmek ve en pratik yoldan, en doğru biçimde gösterebilmek için, dünyayı enlem ve boylam adı verilen çizgilerle, sembolik olarak küçük karelere bölmüşlerdir. Ancak, bu çizgilerin başlangıç noktaları, teorik olarak belirlenmişlerdir. Ortada, kesin bilimsel gerçekler yoktur. Örneğin, '0' boylam çizgisi, İngiltere'de **Greenwich**'ten geçtiği kabul edilen yerdedir. Boylamlar buradan başlarlar. Yuvarlak olan Dünyamızın, aslında basık ve ortasının şişik olduğu bilinen bir gerçektir. Bu şişik bölgenin, tam ortasından geçen en büyük enleme ise, '0' enlemi denmektedir. Bu enlem, bilinen adıyla **Ekvator**'dur. Ve Ekvator'un göreceli olarak, Dünya'yı tam ortasından ikiye ayırdığı kabul edilir.

Kutuplar veya kutup noktaları, Ekvator'un oluşturduğu dairenin, tam merkezinden geçen bir eksenin iki uç noktasıdır. Gerçekte durum böyle midir? Enlem ve boylamların gösterdiği kutup noktaları ile pusulanın gösterdiği manyetik kutup noktaları neden birbirlerinden farklı yerlerdedirler? Dünya, ekliptik olarak, 27^0 27′ bir açı ile eğimlidir. Mevsimler, bu eğimden meydana gelirler. Günler, buna göre uzar veya kısalırlar. İşte bu eğim, kutupların yerini de değiştirmiş olur. Dünya'nın bu eğimini ve bu eğime göre çizilecek olan kutapları birleştiren ekseni çizecek olursak, enlem ve boylamların çok daha farklı olarak göründüğü yeni bir dünya haritası ortaya çıkmış olur. Ve tabii, ortaya yeni bir Ekvator çıkar. '0' no'lu en büyük enlem olan Ekvator, bu yeni haliyle, Mekke kentinin tam ortasından geçmektedir.

Kâbe'den geçiyor

Öte yandan, bu düzeltilmiş şekilde çizilen, Oğlak ve Yengeç dönenceleri de, yine Mekke'nin bulunduğu bloktan geçmektedirler. Bu mantığa göre çizilen boylam ise (iki kutbu birleştirerek), yine aynı blok içersinde, dönenceleri ve Ekvator'u keser. Bu kesişme noktası, yine Mekke'dir. Rastlantı olmayan bu enlem ve boylamların Mekke'de kesişmeleri, Kâbe'nin yerinin henüz bilmediğimiz bazı gerçeklerin sonucunda belirlendiğini gösterir. Böylece, anlaşılır ki, Kâbe, kıtaların şimdiki halinde de, eskiden tek bir parça olduğu dönemde de Dünya'nın bir tür merkezidir. Öyleyse, **Hac** olayı da, bu şekilde Dünya'nın merkezine yapılan bir yolculuktur. Ayrıca Hac, fizik Dünya ile fizikötesi Dünya'yı birbirine bağlayan, *Hacer-ül Esved* radarının (Kâbe'deki kutsal taş) yaydığı psişik enerjinin doğrudan alınıp, verildiği, direkt temasın en kısa yoldan yapıldığı, eşi ve benzeri olmayan bir manyetik alanın tavaf edilmesi olayıdır.

"Doğrusu, insanlar için, ilk kurulan ev Mekke'de, dünyalar için mübarek ve doğru yol gösteren Kâbe'dir. Burada, apaçık deliller vardır, İbrahim'in makamı vardır; kim oraya girerse, güvenlik içinde olur." (Ali İmran Suresi, ayet: 96-97). Her şeyin temelinde su olduğu artık kesin olarak bilinen bir gerçektir.

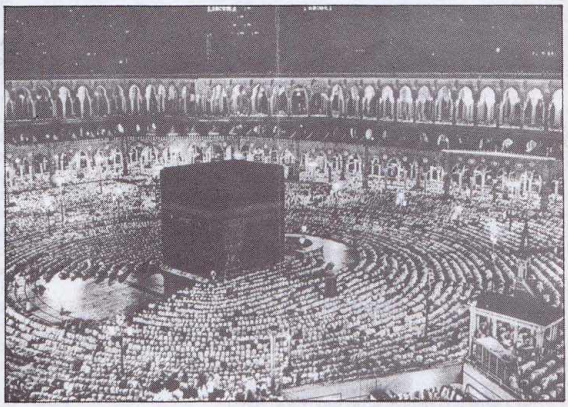

Kâbe, Dünya'nın merkez noktasıdır kuramına göre, buranın çok önemli bir enerji merkezi olduğu belirtiliyor. Tam bu noktada, gezegen enerjisinin, evrensel enerjinin ve insan enerjisinin bir bütün haline geldiği öne sürülüyor (üstte).

Öyleyse, acaba su neden yaratılmıştır? Su, maddenin ilk halidir, ama manadan maddeye geçişinde son halidir. Yani, mananın son hali olan su (tezahür edecek hale gelmesi), maddenin ilk halini (maddenin temel yapı taşını) belirler. Böylece, aradaki geçişin sırrının suda yattığı anlaşılır.

Kâbe'nin inşası ve "bulut"

İnançlara göre, Allah, ilk olarak *Nur*'u yaratmış ve ona sormuştur: *"Ey Nur, Ben kimim? Benim, kim olduğumu bilir misin?"* Nur, bu hitaptan korkar ve terler. Teri, bir inci tanesi gibidir. Allah, bu inciye bakınca, inci titrer ve iki parçaya bölünür, su haline gelir ve bu sudan da, Kâbe meydana gelir (bkz. sayfa 1523).

Bilinmeyen'in yorumu

Araştırmacı yazar Münevveroğlu'nun bu çalışmasında, dikkat çeken birkaç önemli nokta var. Allah'ın önce, nuru yaratması, hemen tüm eski uygarlıkların Yaradılış mitoslarında rastlanan ortak bir yön. Örneğin, Hint inançlarında veya bazı Orta Amerika uygarlıklarında, Yaratıcı'nın önce ışığı yarattığı anlatılır, sonra su yaratılmıştır. Bu yaklaşım son derece ilginç, çünkü ortada açık bir fiziksel olay görülüyor. Önce ışık, yani nur yaratılıyor, nur gerçekte sanıldığı gibi beyaz bir ışık şeklinde değildir. Birçok eski inanç sisteminde ve tradisyonda, saf nurun aslında siyah renkte olduğu anlatılır. Aynı yaklaşım, **Muhiddin Arabi**'de görülür, Arabi, gerçek nurun siyahtan da öte siyah olduğunu söyler. Bu, bir anlamda, saf nurun ya da Tanrısal enerjinin, gerçekte soğurucu ya da emici bir özelliğe sahip olduğunu gösterir. Burada, Hacer-ül Esved taşının siyahlığı ve soğurucu özelliği akla geliyor. Yine, aynı şekilde henüz teorik de olsa, evrende varolan tüm enerjileri yutan, karadelik olgusu akla geliyor. Hiçbir ışığın ve enerjinin kaçamadığı bu karakuyular, belki de, evrene gerçek saf nuru veya Tanrısal enerjiyi akıtan musluklardır. Ya da, bir başka yaklaşımla, karakuyulardan geçilerek, Evrensel Yönetim Boyutu'na ulaşılabilmektedir. Buraları, henüz varsayımlar halinde, bilim, karakuyuların veya karadeliklerin içyüzünü çözebildiği oranda, gerçekler açığa çıkacaktır.

Öyleyse, evrenin öz enerjisi saf nur olabilir (evren siyahtır ve özünde enerji saklıdır, takyonlar ve nötrinolar bu yaklaşımın temel destekleridir). Tanrı bu saf ve boş evrene seslenince, yani en basit tahımla bir sinyal verince, ter tanecikleri, yani inci taneleri veya yıldızlar oluşmuştur. Sonra, Tanrı, yıldızlara bakmış, yani enerji yollamış ve oksijen-hidrojen sentezini sağlayarak suyu oluşturmuştur. Bu fantastik yaklaşım, gerçekten de mantıklıdır, çünkü yaşamın her boyutunun oluşması için gereken tek temel madde sudur. İnsan dahi, ana rahminde oluşurken, özel bir sıvı içinde gelişir. Ya da, döllenmeyi sağlayan sperm hücreleri, yine özel bir sıvı aracılığıyla yumurtalığa ulaşırlar. Yine aynı şekilde, insanın üçte ikisi de sudur. Evrenin her yerinde, yaşamın aranması veya oluşması için önce ışık, sonra da su arancaktır, yaşam ancak bu ikisinin varolması ile gerçekleşebilir. Yine, olaya devam edelim, Tanrı suyu oluşturmuş, sudan da Kâbe oluşmuştur, yani madde oluşmuştur. Böylece, bu olayın temelinde, Yaradılış'ın temel olaylarının yattığı anlaşılır. Bir başka anlatımla, bu öykünün içinde, dört ana element vardır: Yani, **Hava, Toprak, Su** ve **Ateş**. Görülür ki, bu dört ana yaşam elementi, bu öyküde sembolleştirilmişlerdir. Ateş, Tanrısal enerjidir; Işık, yaşamı var eden ve sürdüren havadır, sudur ve Kâbe topraktır.

Bir diğer ilginç nokta, birçok peygambere eşlik eden bulut olayıdır. Yine aynı sembolizmden yola çıkacak olursak, bulutun gerçekten bir filtre görevi yaptığını kabul edebiliriz. Ayrıca bulutlar, aynı zamanda, su taşıyıcıdırlar. Öyleyse, bu mucizevi bulut, hem evrensel enerjiyi filtre etmekte ve gerektiği anda da, suyu da bir tür etmen olarak kullanmaktadır. Büyük bir olasılıkla, burada yine bulutların fonksiyonelliği anlatılmaktadır, çünkü, evrensel enerjinin tamamını kaldırabilmek, insanın fizik bedeni için mümkün değildir. İşte, salt bu nedenle, Hz. Ali'nin Hacer-ül Esved'in etkisinin hem yararlı, hem de zararlı olduğunu söylemesi mantıklıdır. Çünkü, eğer bu gizemli taş, evrensel saf enerjiyi taşıyorsa, tabii ki etkileri her iki yönde olacaktır. Üstelik bu güç kaynağı, Kâbe'nin bir köşesine konmuştur, yani Dünya'nın enerji merkezlerinin belki de en önemlisinin üzerine... Öyleyse, gezegenin enerjisi belki de bu noktada, evrensel enerji ile buluşmakta veya koordine olmaktadır. O zaman, belki de, Kâbe, Dünya'nın sigorta merkezlerinden biridir. Aynen, piramitlerde veya belki de Stonehenge'de olduğu gibi... Kısacası, bu noktada, gezegen enerjisi, evrensel enerji ve milyonlarca insandan kaynaklanan insan enerjisi buluşmaktadırlar. Bir başka deyimle de, burası bir tür trafo merkezi de olabilir. Öyleyse, Kâbe'nin Dünya'nın merkezi olması kabul edilebilir, belki de bu trafo merkezi, hac olayının da gerçekleşmesi ile, gezegenimizin doğal dengesini sağlamaktadır.

Bilinmeyenin sonsuz sınırları içerisinde, bu tür yaklaşımlar doğal oluyor. Gerçekte aranan, binlerce yıllık bilgilerin, günümüzde bilimin ışığı altında değerlendirilmesidir. Varoluşun ve insanın sırrı, ancak bu yoldan anlaşılacaktır. Yoksa, neresi olursa olsun, konulara kutsallık perdesi altında, gözü kapalı bakmak, gelişim ve tekâmül yolunda en büyük engeldir.

Ata Nurin

Sonra zaman geçer, önce **Âdem,** sonra **Nuh** dünyaya gelirler, Tufan olur. Tufan'dan yaklaşık 1050 ya da 1100 yıl kadar sonra da, evrensel bilgiyi insanlığa sunacak olan **İbrahim** doğar. İbrahim, çeşitli olaylar sonucunda, Arap Yarımadası'nın içlerine doğru gelir. Mitlere göre, kendisine bir *bulut* eşlik etmektedir. Bu bulut, şimdiki Kâbe'nin bulunduğu yere gelerek, İbrahim'in, eşi **Hacer**'in ve oğlu **İsmail**'in buraya yerleşmelerini işaret eder.

İbrahim, ailesinin zaman içinde gelişmesi ve büyümesi sonucunda, burasının küçük bir

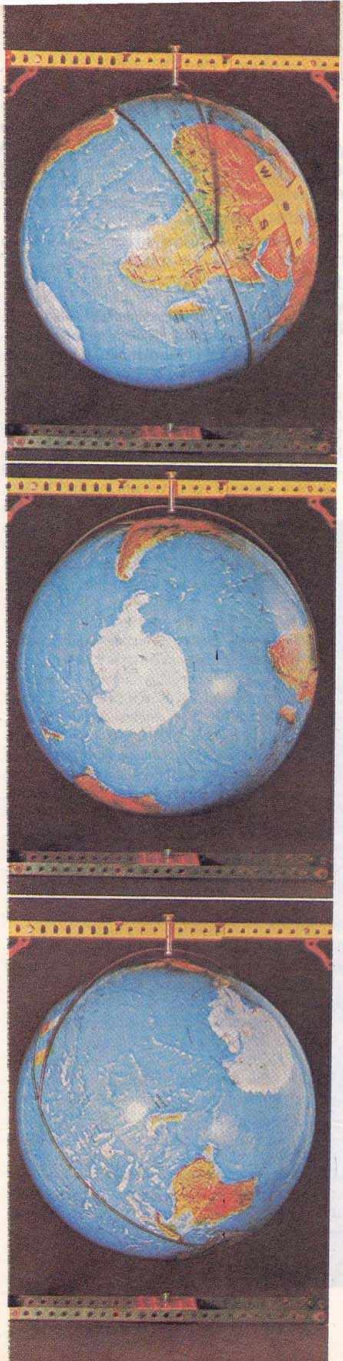

Warlow kuramına göre, Dünya'nın yakınından bir gezegen geçerse, küremiz bir top gibi dönecektir. Eğer, bu olay bir gün içinde gerçekleşirse, görünüm şöyle olacaktır: En üstte ilk 8 saatteki durum görülüyor. İkinci resimde, 12 saat sonrası belirlenmiş, Ekvator yer değiştirmiş ve Güney Kutbu ile çakışmıştır. Buna göre, ,Güneş batıdan doğacaktır ve Dünya'nın manyetik alanı yer değiştirecektir. Bu da en altta görülüyor. Tüm bu kuramlara göre, Ekvator nereye gelirse gelsin, yine de Mekke'den geçecektir. Tabii ki, gerçek manyetik kutup noktasına göre...

kent haline geldiğini görür. İbadet ihtiyacını karşılayacak bir mabet yapmaya karar verir. Böylece, Kâbe'nin zaman ve mekân olarak belirlenmesi gerçekleşir. Bu görev de, en üst düzeyde bilgi ileticilerinden olan İbrahim tarafından yapılmış olur. Bazı kaynaklara göre ise, Allah, Kâbe'nin inşa edilmesini, İbrahim'e vahyetmiştir. Ama, yeri bir türlü belirlemeyen İbrahim, sonunda dua ederek, sorar. Bunun üzerine, Allah yine bir *bulut* yollayarak yerini gösterir. Bu bulut kavramına diğer peygamberlerin bazılarının ve **Hz. Muhammed**'in ifadelerinde de rastlanmaktadır. Aslında, gelen bilgilere göre bulutun yaptığı işler veya işlevler ilginçtir:

1. Bulut, zararlı güneş ışınlarını süzerek, negatif enerjileri filtre etmektedir.
2. Pusula görevi yapıp, yön belirlemektedir.
3. Yol arkadaşlığı yapmaktadır.
4. Kâbe'nin yerini belirlemektedir.
5. Kâbe'nin köşelerinin yönlerini gösterir.
6. Kâbe'nin alanını ve duvarlarının nasıl yapılacağını gösterir.
7. Sonuç olarak, mana âleminin bir temsilcisi olarak madde fonksiyonlarını yerine getirir.

Beş dağ ve beş vakit namaz

Yerin belirlenmesinden sonra, bir vahiy daha gelir, Kâbe'nin duvarlarının yapılacağı taşlar, şu beş dağdan toplanacaktır:

1. *Sina Dağı*
2. *Zeyna Dağı*
3. *Lübnan Dağı*
4. *Cudi Dağı*
5. *Hira Dağı*

Aslında bu dağlarla, beş vakit namaz sembolleştirilmiştir. Kâbe'nin de, beş yüksek manyetik alanı vardır. Böylece, beş vakit namaz kılınırken ve namazlarda tabii ki, Kâbe'ye yönelinirken, bu seçilmiş dağların enerjilerinden de yararlanılmaktadır. Bu da, *Deva* adı verilen, doğadan yayılan enerji teorisini bir ölçüde desteklemektedir. Ama, tabii ki, bu dağların yaydıkları enerjinin miktarları ve türleri henüz ölçülmemiştir. Bu yaklaşıma göre, böylece, Kâbe'nin yeri belirlenmiş ve gereken bir enerji sağlanmıştır.

Ama, sanki bu enerji yeterli değil gibidir ya da bilinmeyen bir sistem kurulmaktadır. Bu kez, ortaya ünlü gizemli taş **Hacer-ül Esved** çıkar. İnançlara göre bu garip taş, Dünya'nın yaradılışından beri vardır. Tufan sırasında **Cebrail** tarafından yerinden alınmış ve *Kubeys* adlı bir dağa konmuştur. Efsaneye göre, bu dağın yakınından geçen İbrahim bir ses duyar: *"Cebrail, sana tufandan önce bir taş bıraktı, gel onu al."* O sırada ise, Kâbe inşa edilmektedir. Ama, İbrahim daha oraya gidemeden, Cebrail taşı yerinden alır ve Mekke'ye getirip bırakır.

"Kutsal siyah taş"

Tam o sırada İbrahim, Kâbe'nin duvarlarını

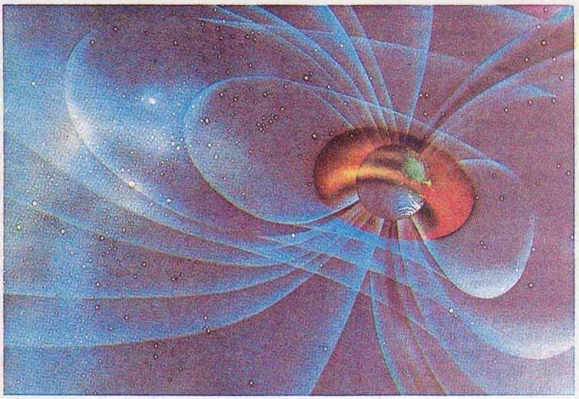

Dünya'nın çevresindeki görünmeyen enerji alanları. Bunlar manyetik tarlalardır. Bazı kozmik ışınları uzaydan alarak, kutup manyetik alanlarına odaklarlar. Portakal renkli kuşak ise, radyasyon kuşaklarını gösteriyor. Bunlar ise, kozmik ışınların, kutup noktalarına yönelmesini sağlıyorlar.

inşa etmektedir, oğlu İsmail ise ona yardım için yanında bulunmaktadır. Duvarın köşesine koymak için, bir taş gerekir. İsmail bir süre arandıktan sonra, yerde daha önce orada bulunmayan büyük ve parlak bir taş görür. Alır ve babasına götürür. İbrahim de bu taşı alarak, duvarın köşesine yerleştirir. *Kutsal Siyah Taş* adı da verilen Hacer-ül Esved, fiziksel ve kimyasal özellikleri ile Dünya'da bulunan hiçbir jeolojik yapıya benzememektedir. Kuvars gibi, kristal olan yapısı, benzerleri gibi, enerji ve ışık yansıtacağına, aksine soğurur, emer ya da yutar. İşte, öncelikle bu özelliği nedeniyle, Dünya'da tektir (bkz. sayfa 1636). Yine inançlara göre, bu taş Âdem'in beraberinde, bir avuç buğdayın eşliğinde Dünya'ya inmiştir. Aynı zamanda da, Âdem'in Dünya'ya, ilk indiği yeri simgelemektedir.

Yine inançlara bakılırsa, Âdem'in, yani ilk insanın bedenini oluşturan toprak, Kâbe'nin bulunduğu yerden, Cebrail tarafından alınmıştır. Bir diğer inançta ise, uzunluğu 3, genişliği 2 kulaç olan, şimşirden yapılmış olan Tevrat'taki ünlü **Ahid Sandığı,** Tufan sırasında, Kâbe'nin bulunduğu yerde saklanmış ve korunmuştur. Hacer-ül Esved taşı, yapı olarak çok sert olmasına rağmen, yüzlerce yıldan beri sürekli el sürülmesi nedeniyle, gittikçe çukurlaşmış ve sonunda ortası delinmiştir. Ortasındaki deliğin büyümesi sonucunda, şimdi el sürülmesinin dışında, hacılar başlarını da içine sokmaktadırlar. Böylece, taşla insan bağlantısı, şekil olarak ikiye çıkmaktadır. Negatif enerjileri emmekten veya soğurmaktan, bu parlak taşın rengi zamanla koyulaşmış ve sonunda siyah bir renge dönüşmüştür (bkz. sayfa 1525).

Akaşik kayıt merkezi mi?

Bu konuda, İslami dönemle ilgili, ilginç bir olay anlatılır. Hz. **Ömer,** Hacer-ül Esved taşını öper ve şöyle der: *"Ben bu taşın, ne yararı ne de zararı olduğunu gayet iyi biliyorum. Ama, Hz. Muhammed'in öptüğünü gördüğüm için, onu ben de öpüyorum."* Onun bu sözlerini duyan peygamberlerin yeğeni Hz. Ali, Hz. Ömer'e dönerek; *"Ya Ömer, burada göz yaşı dökülür ve dualar kabul olunur. Bu taşın, hem yararı, hem de zararı vardır. Allah, insanoğlunu yarattıktan sonra, onlardan yemin aldı, yemini yazdı ve bu taşın içine koydu. Bu taş, bir gün, sözünde duran inançlıların lehine, sözünde durmayanların ise, aleyhine tanıklık edecektir."*

Emevi Sultanı **Yezid** döneminde, Mekke'yi kuşatarak bir kısmını yakan Emeviler, Kâbe'nin de dış yüzeyinin yanmasına neden oldular. Bu arada, Hacer-ül Esved taşı da, ısıdan üç parçaya ayrıldı. Sonra, **Abdullah Zübeyr** adlı biri tarafından, erimiş gümüş aracılığıyla onarılmak istendi ama başarılamadı, lök zamkı ile yapıştırıldı. 939'da ise, bu kez, **Ebu Tahir Kırmıdi,** Mekke'ye saldırdı, hacıları kılıçtan geçirdi, cesetleri Zemzem Kuyusu'na attırdı ve topuzu ile taşı kırarak, parçalarını alıp, Hecer kentine götürdü. Taş, burada 22 yıl kaldı, ancak 961 yılında tekrar geri yollandı, 3790 dirhem gümüşle çerçevelenip, yerine kondu. Ama 1035'te, taş yine saldırıya uğradı, bir deli üç defa vurarak çatlattı ve sonra orada hemen öldürüldü. Kopan küçük parçalar, minsk ve lök zamkıyla yapıştırıldı. 1039'da ise, gümüşle kaplanarak şimdiki haline getirildi.

Benzeri olmayan bir merkez

Mekke ve Kâbe, siyasal sınırları ortadan kaldırarak, insanlar arasında birleştirici, bütünleştirici ve toplayıcı bir rol oynaması gereken bir merkezdir. Bir milyarı aşan müslümanın dinsel merkesidir. Dünya'da, hiçbir dinsel merkez, Kâbe kadar ziyaret edilmez, hiçbirinin kuruluşu bu kadar eski değildir. Ve yine, hiçbir dini merkezle insanlar, günün 24 saatinde aralıksız bağlantı halinde değildirler. Bunun tek örneği, Kâbe'dir. Bu özellikleri nedeniyle, Kâbe, eski Dünya'nın (Avrupa, Asya ve Afrika) merkezidir. Bu üç kıtaya, hemen hemen aynı uzaklıktadır. Stratejik önemi vardır ve ulaşım merkezlerinin de odak noktasında yer alır.

İnsanlığı birleştirmeli

Kâbe'nin İslamiyet öncesinde ilginç bir yönü de, sanat merkezi olmasıydı. Çünkü o dönemlerde, Araplar edebiyatta özellikle şiirde çok ileriydiler. Her yıl, Kâbe'nin yanına panayırlar kurulur, bu sergilerde edebiyat gösterileri yapılırdı. Kâbe'nin dış ve iç duvarlarına yazılı metinler asılırdı. Yani, burası o dönemde de, birleştiricilik özelliğini sürdürüyordu. Geçmişin en ünlü dinsel merkezi olan, Kudüs'teki Süleyman Tapınağı bu şekilde hiç kullanılmadı ve etkisi her zaman için bölgesel kaldı, bugün ise, yerinde yeller esiyor. Ama Kâbe, salt Müslümanların toplanma merkezi olarak görünmesine rağmen, gerçekte tüm insanlığın birleşmesi gereken bir merkez olma özelliğini sürdürüyor.

800 yıl önce Diyarbakır'daki robotlar

Makine, mekanik ve elektronik beynin dünyada doğduğu yer, Türkiye'de Diyarbakır olup, 800 yıl evvel Kara Aslan ahfadından Artıkoğulları'nın saraylarında hayat tamamen otomasyon bir hayata dönüşmüştü. Sarayın salonlarını kaloriferler ısıtır, robot insanlar hizmet görürdü. Ve diğer akıllara durgunluk veren teknoloji ihtişamiyle, gelecek 2000 yılını yaşıyorlardı... Yirminci yüzyılın teknolojik buluşlarının büyük bir kısmını 800 yıl evvel egale eden büyük Türk dâhi bilgini Ömer Ebüliz'di.

KARA ASLAN'IN torunu **Nasıreddin Mahmud**, zevk âleminde bir düğmeye basınca, servi boylu dilber bir robot, elindeki altın bardağa şarap boşaltır ve hükümdarın dudağına sunardı. O devrin giysilerini giymiş robot insanlar davul, zurna, zil ve sazçalarak davetlileri eğlendirirlerdi.

Sarayın geniş salonları, bakırdan eşsiz güzellikte yapılmış radyatörlerin içinden sıcak su geçirilerek soğuk kış günlerinde ısıtılırdı. Her salonun ortasında hiç durmadan fışkıran ve bir devridaimle suyu hiç tükenmeyen bin bir çeşit fıskiye gönül açardı. İbriklerin içinde aynı zamanda soğuk ve sıcak su günlerce dururdu.

Sarayın bir salonunda kurulmuş altın yaldızlı bir tavuskuşu, kafasına dokunulunca mevsimine göre ağzından sıcak veya buz gibi soğuk su döker ve hükümdar aptes alırdı.

Sarayın bahçesinde gezinen robot fillerin üzerinde robot sipahiler borozanla saatin kaç olduğunu söylerdi. Bahçedeki suni ağaçların dallarına yerleştirilmiş çeşit çeşit kuşlar rüzgâr estikçe etrafı güzel nağmelere boğarlardı.

Saray hazinelerinin üstündeki kilitler yirmi dört şifre ile yapılmıştı. Onları kilitleyenden başka kimse açamazdı.

İnanılmaz buluşlar

Ömer Ebüliz, yirminci asrın bilginlerinin çoğunun buluşlarını egale ettiği gibi, bir kısmına da taş çıkartacak ve akıllara durgunluk verecek olan sayısız buluşlarından hepsini bu satırlar içine sığdırmaya imkân yoktur.

Dâhi bilginin kitabının 4. sayfasında saatleri, dakikaları, ayları ve günleri, Güneş ve Ay'ın günlük durumlarını gösteren harika bir saat yaptığını öğreniyoruz.

Burada Ay ve Güneş yuvarlakları, Ay'ın ve Güneş'in günlük seyirlerine göre birer doğrultu ve yörünge üzerinde gösterilmiştir. Bu büyük cihazın üzerinde karşılıklı 24 kapı vardır. Bunlar altlı, üstlü iki gruba ayrılmıştır. Renkleri de başka başkadır.

Kapıların arkalarında her birisi ayrı seslerle öten kuşlar saklıdır. Saat başı gelince üst kapılardan bir adam çıkıyor, yürüyor, ikinci bir kapı önünde duruyor. Eliyle kapıya dokununca derhal bir kuş kanatlarını çırparak ortaya fırlıyor, saati sesleniyor ve aynı zamanda da ağzındaki madeni küreleri saatine göre cihazın altındaki aynalı tabağa atıyor. Bu tabaktan çok uzaklara kadar giden bir ses çıkıyor.

Gündüz saate bakan bir adam, Güneş'in ufukta o saatteki vaziyetini gördüğü gibi, gece de renkli camlar önünde Ay'ın gökteki durumunu görebiliyor. Saatler bu şekilde yeknesak ve sıkıcı bir halde ilan edilmiyor. Saat altıya gelince saatin sahnesine davul, boru, zurna ve zil çalan adamlar çıkıyorlar, çalıyorlar, söylüyorlar.

Kitabın 65. sayfasında robot fil ve filcinin nasıl yapıldığını krokilerle gösteriyor. 171. yaprağında şifreli kilitlerden bahsedilmektedir. Yirmi sekiz şifre ile yapılan kilitler çok mühimdir. 176. sayfada içinde robot bir kayıkçı bulunan bir kayıktan bahsediyor. Bahçedeki

havuzda bulunan bu kayıkçının ağzında bir boru vardır. Sol elini kayığın küreğine dayamıştır. Çalışması istendiği zaman, kayığın altındaki tapa açılıyor. Su yavaş yavaş bu delikten kayığın teknesine doluyor ve bir dereceye kadar yükselince adam bir taraftan borusunu öttürüyor, diğer taraftan da suyu dışarı atmaya başlıyor. Bu iş her saat başında tekrarlanıyor. Ve böylece kayık etrafındakileri eğlendirdiği gibi saat vazifesi de görüyor.

Kitabın 160. yaprağında **Ebülfeth Mehmed bin Kara Aslan**'ın sarayına yapılan bir oyma kapı modeli vardır. Bu, tersim ve güzel sanat bakımından bir dünya şaheseridir.

Dâhi bilgin, kitabının 70. sayfasında, *"Bir gün hükümdar* **Ebülfeth Mahmud** *beni imtihan etti... Bana öyle bir hizmetkâr yap ki, onu uyarmadan istediklerimi saati, saatine kendi düşünebilsin ve bana hizmet etsin ve aynı zamanda da şekil itibariyle göz ve gönül alıcı olsun dedi. Ben de yaptım ve çok beğenildi"* diyor ve bu enteresan robotu anlatıyor.

Ömer Ebüliz, kitabının 332. sayfasında, Hükümdar Mahmud'un cariyelerine aptes suyu döktürtmeyip, daha medeni ve sıhhi olduğu için aptes suyunu, robot cariyelerin ve tavusların döktüğünü, işret meclislerinde de robot dilberlerin sunduğu kadehleri, Türkmen yosmalarının verdikleri kadehlere tercih ettiğini söylüyor.

Kitap kimin için yazıldı?

Ömer Ebüliz kitabının ikinci sayfasında, *"Ben bu kitabı Artıkoğulları'ndan Diyarbakır Hüküm-*

darı Ebülfeth Mahmud— Kara Aslan adına yazdım. Ben bu değerli hükümdarın babasına ve kardeşine tam 25 yıl hizmet etmiştim. (1)

Bir gün kendisine yaptığım yapıtlardan birini göstermiştim. O bu yapıtımı dikkatle tetkik etti ve, 'Dünyada eşi bulunmayan şeyler yaptın, emeğin boşa gitmeyecektir. Bana bütün bu yaptıklarını gösteren bir kitap yaz' dedi. Ben de bütün enerjimi toplayarak gücümün yettiği kadar çalıştım ve kitabı yazarak kendisine sundum. 'Kitabımı bir mukaddime 50 şekil ve altı bölüm üzerine hazırladım" diyor.

Ömer Ebüliz, altı bölümün birincisinde Pingan denilen otomatik saatlerden, ikincisinde

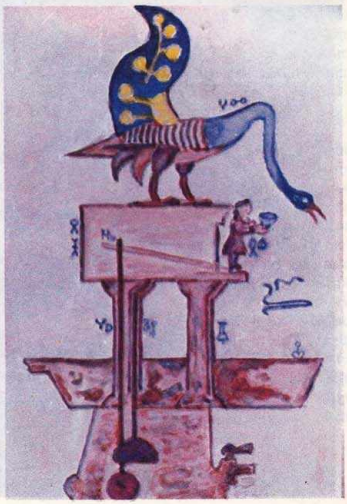

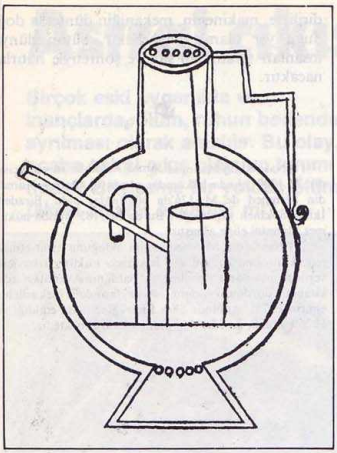

şarap meclislerinde kullanılan otomatik kaplardan, insan ve hayvan şeklindeki robotlardan, üçüncüsünde ibriktarlık (hizmetkârlık) yapan robot hayvan ve insanlardan, dördüncüsünde *(Mütekatiulceryan)* bin bir çeşit devridaimli fıskıyelerden, kendi kendine zurna, saz çalan robotlardan; beşincisinde, kendi kendine kuyu ve ırmaklardan su çıkarah tulumbalardan, altıncısında da beş şekil halinde muhtelif saray hizmeti gören robotlardan, şifreli kilitlerden bahsetmektedir.

Kaç yıl evvel yazıldı?

Kitap, H. 602 yılında yazıldığına göre, tam 800 yıllık bir ömrü vardır. Türk sarayları daima din ve milliyet ayırt etmeksizin bütün bilginlere ve sanatkârlara açıktı. Eski Türk hükümdarları her zaman ilmin ve sanatın koruyucusu idiler.

Ömer Ebüliz, dâhi bir Türk bilginidir. Esasen de, bir Türk şehri olan **Cizre**'de doğmuştu. *Tarihülkâmil* gibi kıymetli bir tarih yazarı *İbnileşir* de Ömer Ebüliz'in hemşerisidir.

Ömer Ebüliz'in bu kitapta tarif ettiği yapıt ve cihazlardan birkaç tanesi 60 yıl evvel, Alman bilginlerinden **Widemann** tarafından yapılmış ve o devirde büyük bir çığır açmıştı. O yıllarda **Erlangen** Üniversitesi'nde bulunan **M. Ritter** adında bir bilgin, Alman sanayiinin kalkınması için, kitabın bazı parçalarını Almancaya çevirmiştir.

Nasıl öğrenildi?

Bu yazı, Topkapı Sarayı'nın **Ahmedi Salis** kitapları arasında kayıtlı H. 602 yılında yazılmış **Ceziret Ömer Ebüliz ile İbni İsmail**'in **El Camiu beynel ilmi velamel en nafiu - fis - sanaati bil - hiyel.** (Türkçesi: 'mekanik hareketlerle uğraşan mühendislerin yararlanacağı kitap'tan alındı.) Dünyada eşi az bulunan bu değerli kitabın üzerinde tekrar duralım.

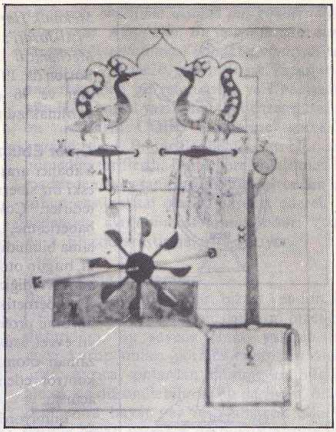

Bu kitaptan iki tane vardır. En güveniliri Topkapı Sarayı'ndadır. Bu, 358 sayfa olup içinde 153 resim, bin kadar da kıymetli minyatürler vardır. Kitabın sonundaki birkaç satırdan bu nüshanın H. 602 yılında müellifin el yazısı bu nüshadan, aynı tarihte **Hasan Kefyalı** *(Mehmet ibni Yusuf ibni Osman)* tarafından kopya edildiği ve resimlerle planların da bizzat müellifi tarafından yapıldığı anlaşılmaktadır.

Ayasofya Kütüphanesi'nde bulunan bu nüsha **Tülek**oğlu Nasıreddin Mehmed'in (2) kütüphanesi için yazılmış ve **Mısır**'ın fethinden sonra da **Yavuz Sultan Selim** tarafından İstanbul'a getirilmiştir.

Bu nüshadan 66 sayfalık yazı, resim ve kıymetli minyatürler, Abdülhamit zamanında, İsviçre Hükümeti'nin İstanbul Başkonsolosluğu'nda elçi vekili olarak bulunan **Marten** adlı bir soysuz tarafından çalınmıştır. Çalınan bu parçalar bugün Paris Müzesi'ndedir.

Yabancı basında Ömer Ebüliz

İngiltere'de yayınlanan asırlık **Nature** adlı teknoloji dergisi 22 Mart 1874 tarihli sayısını Ömer Ebüliz'e ayırmıştır.

Altmış yıl evvel Avrupa'ya kaçırılan sayfalardan derleme yapıldığından, dâhi bilginin hangi ulusa ait olduğunu belirleyemiyorlar. Nitekim Nature dergisi, Ömer Ebüliz'den bahsederken, 12. yüzyılda Müslüman mühendisliğinin şahikasına erişmiş *(Cizreli ibn-el Razzaz Ebüliz)* şeklinde tanımlamada bulunuyorlar.

Derginin kapağını, siyah-beyaz basılmış Ebüliz'e ait bir yapıtın resmi süslediği gibi, 286. sayfasında Ebüliz'in hidromekanik güçle işleyen tavuskuşları yapıtının resmini koyarak, bir havuzdan elde edilen su basıncıyla kuşların saat başlarında çeşitli gösteriler yapıp, birbirlerine karşılıklı bağırıp çağırarak kendilerini seyredenleri eğlendirdiğini yazıyor.

Yazının sonunda Ebüliz'e ait bu vesikaların

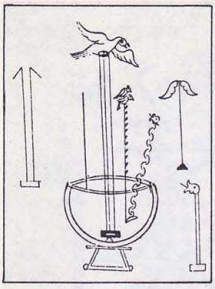

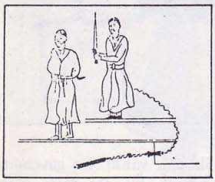

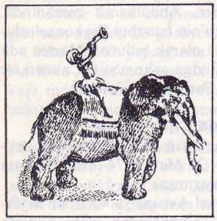

Mekanik Hareketler Mühendisliği Bilgisi Kitabı (Al-Jazari's Book of Knowledge of Ingenious Mechanical Devices) adı ile **Dortecht and Boston**'da 1973 yılında İngilizce olarak basıldığı ve 96 dolar fiyat ile satışa çıkarıldığı yazılmaktadır.

Ömer Ebüliz'in gizemi

Yabancı araştırmacılar Ebüliz'in dünyanın en eski bir sibernetik bilgini olduğuna değinmektedirler. Çok iyi bilindiği gibi, sibernetik, haberleşme, kontrol, denge kurma ve ayarlama bilimidir. Bu bilimin gelmesi sayesindedir ki, bugün otomasyon veyahut elektronik beyin adını verdiğimiz sistem ortaya çıkmıştır.

Sibernetik'in yaratıcılarından olan, İngiliz nöroloji profesörü Dr. **Ross Ashby,** bundan 35 yıl evvel üstün denge durumunu ortaya attığı zaman otomatik sistemlerin üstünde bunları kontrol eden sistemlerden bahsederek çığır açmıştı.

Bilmiyordu ki, kendinden 800 yıl evvel Türk bilgini Ömer Ebüliz denge durumu sistemlerini kurmayı başarmış ve bu sistemleri çalıştırmıştır. Dolayısıyla çığır açan buluşu 800 yıl evvel egale edilmişti.

Yabancı araştırmacılar, bildiklerine dayanarak Ebüliz'i, su gücü ve basınç etkisinden yararlanan bir hidro mekanikçi olarak tanımlarlar. Kitapları dikkatlice araştırıldığında hiç de öyle olmadığı anlaşılmaktadır.

Ebüliz, sabit yapıtları için su gücünü kullanmayı ekonomik bulmuş, fakat hareket eden, ortalıkta gezinen robotları için, ayrı bir güç sistemi kullanmıştır. Bu sistem, dünya bilim adamları arasında tartışılır, açıklığa kavuşturulursa, 20. asrın bazı enerji efsaneleri yıkılabilir.

Türk basınında Ömer Ebüliz

Ebüliz'e ait kitaplar, tozlu raflarından ilk defa yarım asır evvel, büyük tarihçi **İbrahim Hakkı** Bey tarafından ortaya çıkarılmıştır. O günlere ait gazetelerde açıklanmış, mekaniği henüz tanımayan halkın ve aydınların ilgisini çekmemişti.

Aynı yazıdan bazı pasaj ve resimler Diyarbakır'da 1969 yılında basılan **Kara Aslan** dergisinin 5 no.'lu nüshasında yayınlanmış bu neşriyat İngiliz ve Amerikalılar tarafından büyük bir önemle dikkate alınarak, Avrupa'da bulunan kopyaları tercüme edilerek kendi sanayicilerine sunulmuş, sanayiciler plan ve krokilerden istifade ederek, yeni yapıtlar ortaya çıkarmışlardır.

"Hakiki bir Diyarbakırlıyım" diyebilen bir Belediye Reisi'ne sesleniyorum: Sizin dâhi bilgininiz Ömer Ebüliz bir **Walt Disney** kadar da mı olamayacak? Onun kitaplarına ve eserlerine sahip çıkın.

Onun eserlerinden birer kopyayı, şehrinizdeki sanat okulları seferber olarak seve seve yaparlar. Büyük bir çatı altında bunları topladığınız zaman ikinci bir Disneyland meydana çıkacaktır. Eğer geniş bir arazi içinde değerlendirilirse, makinenin, mekaniğin dünyada doğduğu yer olarak Diyarbakır, bütün dünya insanları tarafından şan ve şöhretiyle hatırlanacaktır.

(1) Nasıreddin Mahmud, Amid Artuklılar'ın yedincisidir. M.1200 yılında hükümdar olmuştur. Babası Nureddin Mehmed de M.1176'da hükümdar oldu. Biraderi İkinci Sökmen yapılmıştır. Bu da M.1185 yılında hükümet idaresini eline almıştır.

(2) Nasreddin Mehmed'in kim olduğunu tespit etmek mümkün olmuyor. Bu kişi hakkında hükümdarlar için verilen unvanlar kullanılmıştır. Safdi'nin Ayanülasr adlı kitabının dördüncü cildinin 749. sayfasında, Tülek adlı bir emirin H.751 tarihinde Şam Emirliğine tayin edildiği ve H.753 yılında da Mısır'da öldüğü belirtilmektedir.

Astral çıkış

Birçok eski uygarlıkta ve inançlarda, ölüm, ruhun bedenden ayrılması olarak anlatılır. Bu olay, acaba astral çıkış olayının tanımı mıdır? Böylesine bir yoldan ölüm ülkesi ziyaret edilebilir mi?

George Elgar Hicks tarafından yazılan 'The Mourning' adlı kitapta bir küçük kızın vücudu, babasının etrafında dönerken gösteriliyor. Kızın ruhu OOBE yapanların tarif ettiğine uygun bir şekilde 'astral bedene' benziyor. Kızın ruhu gökyüzünde uçuyor (altta sağda).

Muldoon ve Carington'un kitabından bir astral yolculuk illüstrasyonu. 'The projection of astral body' Astral beden gümüş bir bağla fiziksel bedene bağlanıyor. Bunların aracılığıyla hayati kuvvetler gelişiyor. Astral beden, fiziksel bedenden uzaklaşınca bağ uzatılıyor ve çok incelerek hayati kuvvetlerin ilgisini aza indirgiyor (yukarıda).

EĞER BİR İNSAN, ruhun bedenden ayrılması deneyimini *(Out of the Body Experience)* yaşarsa, ölümden sonraki yaşam hakkında hiçbir kuşkunun kalmayacağı düşünülmektedir. Gerçekten de **OOBE** (Out of the Body Experience - beden dışı deneyim) bir tür yarı-ölümdür. Fakat, bu deneyimde yeniden bedene dönme şansı vardır. Dinsel metinlerdeki bazı pasajlar, ölüm ile OOBE arasındaki benzerlikleri doğrular. Kitabı Mukaddes'in bazı bölümleri, ölümü şöyle tarif ediyor: *"Bir gümüş bağ koparak öbür vücuda girer."* Bu ruhsal bir bedendir. En ünlü pasajlardan biri olan **Ecclesiates:** 12'de şöyle denir: *"Kötü günler gelmeden önce, gümüş bağın kopmadan, altın kesen parçalanmadan önce, genç günlerinde Yaratıcı'nı hatırla."* Aziz Paul, iki ayrı bedene sahip olduğumuzu destekleyen kişi olarak yorumlanabilir: **Corinthians** 44'te ölümden sonra yeniden dirilme yazısında şuna işaret edilir: *"Eğer maddi bir beden varsa ruhsal bir beden de vardır."* Ayrıca Corinthians 12: 3-4 bir adamı anlatır: *"Bu adam cennete gönderilmiştir. Fakat bedeninde mi, bedeninin dışında mı, gönderildiğini bilmiyoruz. Allah bilir. Bu adam insanın cevap veremediği, anlatılması mümkün olmayan şeyler duydu."* 19. ve 20. yüzyıl *'psişik'* yazarlarına önderlik eden bu referanslar ve **Upanişadlar** gibi Hint kutsal yazılarındaki benzer pasajlar, bu yazarların OOBE tariflerine gerçeklik kazandırdılar. Bu tarifler,henüz Batı biliminin bilmediği tariflerdi. Buna göre anlaşılmaz bir maddeden meydana gelmiş ruhsal beden de, ruhun rastlantısal olarak hareket ederek bu bedenden ayrılabilmesi mümkündür. Yazar A. J. Ellison araştırmalarını yazıyor.

Astral çıkış yöntemleri

Birkaç yıl öncesine kadar, bizzat kendim, bir OOBE'nin çok önemli bir deneyim olacağını düşündüm. Bu sayede ölmüş yakınlarımla ilişki kurup onları görmek mümkün olabilirdi. Ayrıca, onlardan bilinmeyen bilgileri almak da düşünülebilirdi. Bu deneyim, ölümden sonra hayat var mı, gibi çok eski bir soruya cevap vermede de büyük ölçüde yardımcı olacaktı. Bu düşünceyle çeşitli yöntemler kullanarak birçok OOBE gerçekleştirmeyi

denedim. **S. Muldoon** ve **H. Carrington**'un yazdığı kitapta *'The Projection of Astral Body'* (1929) *'Astral Projeksiyon'*da birçok farklı yöntemler dizisi yer alır. Bütün bu yöntem reçeteleri, kişinin sırt üstü yatağa uzanarak, hayal gücünü çeşitli yollarla kullanmasıyla ilgilidir. İlke, astral bedenin üzerindeki fiziksel bedeni kaybetmektir. Örneğin, kişi, kendini astral bedeninde hayal ederek başından başlayarak ayağına doğru devam eden bilinçli bir eksene yönelir. Bunu ilk başta tavana, sonra duvara, sonra yer döşemesine, sonra öbür duvara bakarak yapar. Sırt üstü yatarken ve gözleriniz kapalıyken bunları yapmayı deneyin. Tabii ki, çok kolay bir deneyim değildir.

Öbür yöntemler ise şöyledir: Kişi, uyku anında yukarıya çıktığını hayal eder. Ve rüyasındaki özel bir zamanda bunu kendisine söyleyerek bir astral görünüm de uyanır. Üçüncü yöntem ise, yatağa çok susamış bir halde gitmek ve kendi kendini su içmek için mutfak musluğuna gidiyor olarak hayal etmektir. Tabii ki, daha önce kendini astral görünümde uyanmaya programlamak gerekiyor.

Havada süzülmek

Bir ay içinde her gece yatağa çekilirken, bu yöntemleri denedim. Sonunda başarıya ulaştım. İlk işaret, kitapla ilgiliydi. İlk önce kendimi **kataleptik** *(duyarsız)* bir durumda buldum. Adalelerimi hareket ettiremiyordum. Bu durum Muldoon ve Carrington tarafından, normal bir deneyin normal bir habercisi olarak gösterilmişti. Yukarıya yükselmek için irademi kullandım. Yoksa hayal gücümü mü? Deneyim son derece büyüleyiciydi. Sanki ırmağın üstündeki çamurun içine gömülü gibiydim. Su yavaş yavaş çamurun içinden sızarak yapışkanlığı yok ediyordu. Böylece suyun üzerinde yükseldim. Yavaşça ve hâlâ kataleptik bir durumda olarak yukarıya doğru süzüldüm. Tıpkı bir hava gemisinin şamandırasından kurtulması gibiydi. Tepeye ulaştım. Uzayın çatısının karanlığının içinden geçerek yukarı süzüldüm. Çatının kiremitleri arasından ve gökyüzünden geçtim. Bulutlar ve Ay seçilir oldu. İrademi ya da *(hayal gücümü)* artırdım. Gökyüzüne doğru çıkışımın hızını yükselttim. Bugün bile rüzgârın saçlarımın arasından fısıldayarak süzülmesinin anısı çok canlı. Yatağa gittiğim andan, gökyüzündeki bu noktaya ulaşana dek bilincim yerindeydi. Sonunda her şey bitti. Yatağıma geri döndüm. Hemen deneyimimin ayrıntılı ve geniş notlarını yazdım. Bir Fransız yazar olan **Yram**'ın bir hikâyesini okumuştum. O da benimle aynı gökyüzünde bir yolculuk deneyimi yaşamıştı. Bütün bilgileri bir araya topladım.

Deney üzerinde düşününce, bu deney boşuna yapılmış bir deney gibi gözüktü. Herhangi bir duyarlı kişi benim deneyimimin tamamen bir rüya olduğunu söyleyecekti. Bu yüzden ikinci kez farklı olmasına karar verdim. Gerçekten de farklıydı. Kitap, bedenden gelen görümünün bağ hareketi alanını geçtiği zaman katalepsi durumunun kaybolacağını belirtiyor. Böylece hayal kuran kimse, etrafta dolanmak için serbest kalır. Muldoon'a göre bedenden olan uzaklık, gümüş bağı azaltmak için yeterlidir. Ayrıca bağ hareketi alanı deneyen kişinin astral ve ruhsal bedenlerinin tam tamına bir ipe bağlanması demektir. Hayati kuvvetler ne olurlarsa olsunlar, gümüş bağı tamamen fırlatarak alçak bir düzeye indireceklerdir. Böylece katalepsi durumu yok olacaktır. Eğer bu mümkünse şehrin içinde yürümek de mümkündür. Hiç görmediğiniz bir dükkânı inceleyin, içeridekileri ezberleyin, sonra bedeninize dönün. Hepsini yazın ve

Peter Pan, Wendy John ve Michael'e, Neverland'a uçuşlarında liderlik eder. Bu illüstrasyon, Mabel Lucie Attwell tarafından, dünyaca ünlü J.M. Barrel'in çocuk öyküsü Peter Pan'dan esinlenerek yapılmıştır. Bazı insanlar bu hikâyeyi Birleşik OOBE'nin klasik bir tanımı olarak görürler (yukarıda).

Aynı dakikada ölen iki ruh bedenlerinden ayrılıyor: "Birlikte özgür olarak/Nazik ruhları uçuyor. Aşk ve mutluluğun ölümsüz bir güç olduğunu gösteren sahneler" (sağda).

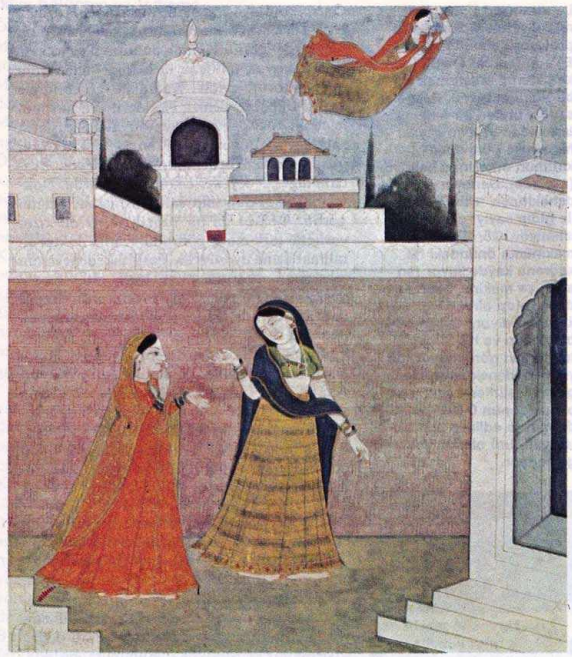

ertesi gün gördüklerinizi dikkatle kontrol edin. Eğer bu yapılırsa kesinlikle hiç kimse bütün deneyimin sadece bir rüya olduğunu söyleyemeyecektir. Tabii özellikle bu yazdıklarınızı kontrol etmeden önce, tanıklara verirseniz daha da inandırıcı olacaktır. Aslında daha da iyisi astral olarak ziyaret edeceğiniz dükkânı da başkalarının seçmesidir.

Hindistan'da 19. yüzyılın başlarında bir Bagahavta Purana minyatürü. Usha'nın hikâyesini anlatır. Usha, kendiliğinden "rüya uçuşları" yaşamıştır. Onların aldığı bilgiler daha sonra tarif ettiği yerdeki ziyaret sırasında kontrol edilebilir (yukarıda).

Bir Arhatın nedensel bedeni. Bu illüstrasyon C. W. Leadbeater'in Man Visible and Invisible'den alınmıştır. Leadbeater, fiziksel bedenimizin dışında, en azından üç tane bedenimiz olduğuna inanıyor. Birincisi duygusal, zihinsel ve ruhsal. Sonuncusu ise burada güya bir kâhin olarak görünecek (sağda).

Fizik dünya görülebilir mi?

Böylece yeniden denedim. Bu sefer görünümü tekrar etmek yalnız üç ya da dört gecemi aldı. Bununla birlikte, bu sefer yükseklikteki dikey hareketimi durdurdum ve yön değiştirdim. Hâlâ katalepsi içinde önce ayaklarımla odanın birinci yer penceresine doğru kaydım. Yumuşak bir şekilde pencerenin çerçevesinin üst tarafından süzüldüm. Aşağıdan meydana doğru yumuşak bir parabol çizmeyi amaçlıyordum. Orada bağ hareketi olanının dışına çıkabilirdim. Ve böylece eldeki kanıtların esas çalışması başlayabilirdi. Fakat böyle olmadı. Pencereyi temizler temizlemez meydana doğru inişe başladım. O güne kadar olan en karışık deneyimi yaşıyordum. Başımı yakalayan iki tane el hissettim. Ellerden biri bir kulağımdaydı. Beni hareket ettiriyordu. *(Hâlâ kataleptik bir durumdaydım).* El, beni yatak odasına geri götürerek bedenimin içine soktu. Hiçbir ses duymadım ve hiçbir şey görmedim. Kendimi gün boyunca çok yorulmuş hissettim. Çünkü çok yetersiz bir uyku uyumuştum. Bu yüzden deneylere devam edemedim. Bir daha da deneyleri tekrarlamaya hiç fırsatım olmadı.

Anlattığım deneyler 1950'lerde geçti. Daha sonra çok daha fazla şeyler öğrendim. Öncelikle söyleyeceğim şey, yatağın üzerine sırtüstü uzanarak belli bir fikre konsantre olmak gerektiğidir. Bu durum kendiliğinden - hipnotik bir trans sağlamak için bir yoldur. Trans haline geçtiğimden hiçbir şüphem yok. İkinci olarak umduğum ve kendime telkin ettiğim gibi deneyimim kitapta tarif edildiği gibi oldu. Bir kataleptik duruma girdim. Bunu hiç ummamıştım ve olmayacağına inanıyorumdum. Üçüncü olarak geçirdiğim deneyimde, yukarı doğru süzüleceğimi umuyordum. Diğer deneyen kişiler, onlara ne olacağı hakkında değişik fikirlerle kataleptik bir duruma girdiler. Bazen başlarından ya da yanlarından bedeni terk ediyorlardı. İyi bir deneğe derin bir trans halindeyken bir telkin yapmak; kadın ya da erkek herhangi bir deneğin ruhsal dünyanın diğer bölümlerinde yakın ya da uzak ruhsal beden içinde hareket etmesini sağlayacak etkiyi oluşturmak için yeterli olacaktır. Hipnoz altında bir telkinin sonucu birçok insan OOBE yapmaya muktedirdir. Acaba normal fiziksel dünyayı görüyorlar mı? Çok güç. Fiziksel gözleri onlarla birlikte değildir. Bu yüzden net olarak görmeleri pek mümkün değil. O halde deneyimleri nasıl bir deneyim? Fiziksel dünyanın dramatize olmuş bir hatırasının yeniden yorumlanmasını mı yaşıyorlar? Daha başka şeyler olabilir mi?

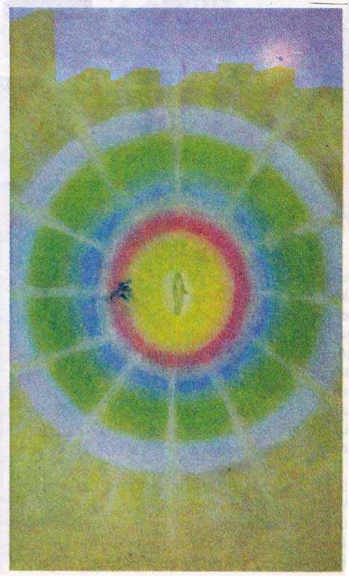

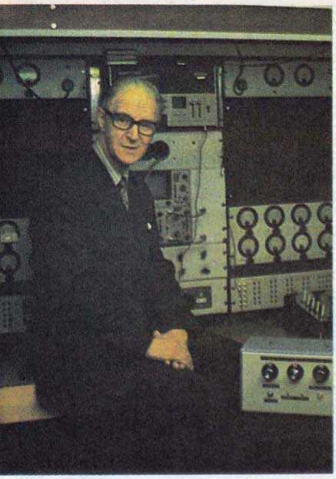

Londra Kent Üniversitesi'nde Elektrik Mühendisliği profesörü olan, Prof. Arthur Ellison (solda) OOBE'lerin karakterini araştırmak için bir yöntem buldu. Rasgele sayılar üreten bir jeneratör tarafından yazılan sayılar - hiç kimse görmeden- kutunun arkasında beliriyor (aşağıda). Deneyin denekinden "astral vücut"u ile gidip sayıyı okuması isteniyor. Gördüğü sayı makinanın önündeki bir kadrana kaydediliyor (en altta) ve makina, okumanın doğru olup olmadığını kontrol ediyor. Asıl sayı hiç bir zaman ve hiç kimse tarafından görülmüyor. Bu yüzden, denek tarafından gerçekleştirilen başarılı bir okuma, onun OOBE'sinin dramatize edilmiş bir telepati türü olmadığını gösteriyor.

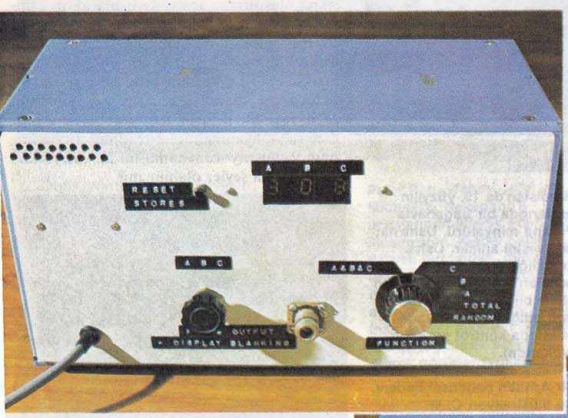

Garret, otobiyografisinde nasıl *'ikinci çiftinin'* **New York**'taki bir odadan **Newfoundland**'daki bir yerde göründüğünü anlatır. Newfoundland'daki yer, bu deneyin planını yapan ünlü bir doktorun evidir. Kadın ne görebildiyse yazdı. Bahçeyi, denizi, çiçekleri, evi, havanın içindeki tuz kokusunu ve duyduğu kuşların şarkılarını. Bu eve girerken New York'taki odada uzanan bedeninin bilincindeydi. Oradaki diğer deneycilerle konuşabiliyordu. Doktorun yukarıdan inip çalışmasına başladığını gördü. Doktor da bir ruhçuydu. O da kızın varlığını fark etmiş göründü. Kadın doktorun talimatlarına uydu. New York'taki deneycinin masasının üzerindekileri tarif etti. Kadın ayrıca Newfoundland'daki doktorun başındaki bandajı da tarif etti. Bu bandaj, o sabah olan bir kaza yüzünden takılmıştı. Doktor kitaplığa gitti. Kadın telepatik olarak onun hangi kitabı düşündüğünü, bildiğini söylüyor. Adam kitabı okumak için aldı. Başlığını okudu. Sonra rasgele seçmiş olduğu bir paragraf okudu. Doktor bunu sessizce kendi kendine okudu. Eileen ise telepatik olarak onun düşüncelerini okudu (Kitap,Einstein hakkındaydı).

Böylece deney devam etti. Eileen bütün bunların yazıldığını ve akşam postasıyla gönderildiğini söylüyor. Ertesi sabah, Newfoundland'daki doktor akşam postasını aldı. Telgraf, bandajı izah ederek, doktorun deneyden önce geçirmiş olduğu kazayı tarif ediyordu. Bütün bunlar Eileen Garret'in doğru söylediğini gösteriyor. Bununla birlikte, Eileen Garret ruhsal araştırmacılar arasında çok tanınmış bir kişidir. Ayrıca ben, onun dürüst olduğundan hiçbir zaman kuşku duymadım. Görünüyor ki, kadının yaşadığı deneyim ve alınan sonuçlar, onun tarif ettiği gibidir. Diğer bu deneyi yapan kişiler de buna benzer sonuçlar aldılar.

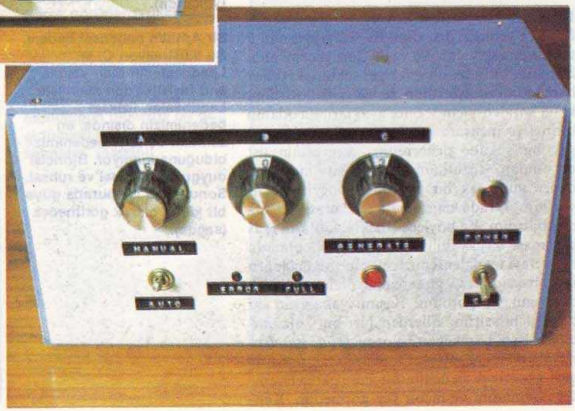

Bazen fiziksel dünya, bir OOBE'sinde gerçeğe pek uymuyor gözükür. Bazı sembolik eklemeler olabilir. Kaçmayı önlemek için pencerelerdeki parmaklıklar gibi. Nesneler bir tür parlaklık içinde bulunabilirler. Muldoon görünüm halindeyken çevredeki uyumsuzlukları gözleyerek normal bir rüyadan uyanmanın mümkün olduğunu söyler. Mesela, Baldırım taşlarının düzenli yönde uzun kenarları yoktur. Fiziksel dünyanın deneyimlerinden gelen hayati farklılıklar vardı.

Çi yerde birden görünmek (dedublüman)

'Normal görünüm' olaylarının en iyilerinden biri fiziksel dünyanın bir eşini yapmak olayı **Eileen Garret**'in başardığı bir deneyimdir. Eileen Garret, çok ünlü bir ruhçudur. Bayan

İkiye bölünme ve tartışma

OOBE'sini deneyen bir başka kişi de, **Robert Monroe**'dir. Bu deney Eileen Garret'inki gibi çok uzak mesafelere ulaşmadı. Ayrıca Monroe'nun yöntemleri de farklıydı. Monroe, deneyinin ilk aşamalarını çözümlüyor. Ayrıca Monroe, başkalarının da bu deneyi yapabilmesi için gerekli ayrıntıları da sağlıyor. Önemli ve gerçek bir görünüm deneyi, bir kadın arkadaşının evinde yapıldı. (Aslında adam nerede olduğunu bilmiyordu). Deney esnasında kendini birden iki kızla konuşurken hissetti. Kadınlardan birinin dikkatini çekti. Kadın onunla *(zihinsel olarak)* konuştu ve onun varlığını hissettiğini söyledi. Fakat, kadın sürekli kızlarla konuşuyordu. Onun ziyaretini hatırlayacağını söyledi. Onun herhangi bir şey hissedeceğini ummayarak, kadının canını da acıttı. Onu şaşırtan şey, kadının ağlamasıydı.

Deneyden sonra Monroe, kadına o deneyi yaptığı sırada, ne yaptığını sordu. O ne gözlediyse, kadın onları tarif ediyordu. Fakat kadın onun ziyaretinden bir şey anlamıyordu. Adam öfkelenerek *"Hiçbir acı hissetmedin mi?"* dedi. Kadın acı hissetmişti. Bu gerçekten şaşırtıcı idi. Kadın, Monroe'ya derisinin üzerindeki izleri gösterdi. Aslında o sırada, eniştesinin arkasından gizlice dolanarak, bir sürpriz yapmak istediğini düşünmüştü. Fakat canı da yanmıştı. Monroe'nin OOBE'sinin en ilginç yönlerinden biri de, onun kendini kısmen ya da tamamiyle *'başka biri'* olarak hissetmesidir. Bu olay, diğer yapılan deneylerin raporlarıyla farklılık gösteriyor. Çünkü diğer deneyen kişiler, her iki durumda da bilinçlerinin yerinde olduğunu söylüyorlar. Yani hem fiziksel bedendeyken, hem de görünüm bedendeyken de bilinçleri var. Hatta bazen bu ikisi, aralarında tartışıyorlar bile.

Bilimsel çalışmalar

Psişik araştırmanın en büyük zorluklarından biri, telepatinin şüpheli aracılığının nasıl ortadan kaldırılacağıdır; ön tedbirlerle mi, yoksa rastlantı sonucu mu? Problem, özellikle OOBE'lerin araştırılmasında aşırı derecede hassastır. Bir OOBE'yi denemenin en belirgin yolu,deneyimi geçiren kişiden uyanıkken asla görmediği bir yeri ziyaret etmesini istemektir. Sonra da o çevrenin daha sonradan kontrol edilebilecek ayrıntılı bir tarifi istenir. Fakat öyle görünüyor ki, söz konusu olanın gerçek bir OOBE mi olduğunu, yoksa deneğin bilgi edinmek için öngörü mü kullandığını bilmenin bir yolu yoktur. Bu öngörü, maddi dünyanın gerçeklerini duyu organlarından bağımsız olarak bilmektir. Bir diğer ilginç öneri de, OOBE'ye sahip olmanın deneğin bilinçaltında pasif halde bulunan bilgiyi açığa çıkarma konusunda bir çıkış olduğu yolundadır. Aslında görme, işitme, dokunma, koklama ve tat almanın sadece illüzyon oldukları ve bizim maddi dünyayı önseziyle algıladığımız da düşünülebilir.

OOBE'lere ilişkin bu problemle mücadele etmek için, birkaç yıl önce oldukça karmaşık elektronik devreleri içeren bir kutu yaptım. OOBE halinde bir denekle, makinenin önündeki bir düğmeye basarak arkada, görüş alanımın dışında üç haneli, rasgele bir sayı yazdım. Sonra deneğe makinenin arkasındaki sayıyı bana söylemesini ve makinenin önündeki kadrana yazmasını söyledim. Makine iki kadranın üstündeki sayıları kaydedecek ve deneğin asıl sayıyı doğru söyleyip söylemediğini not ede-

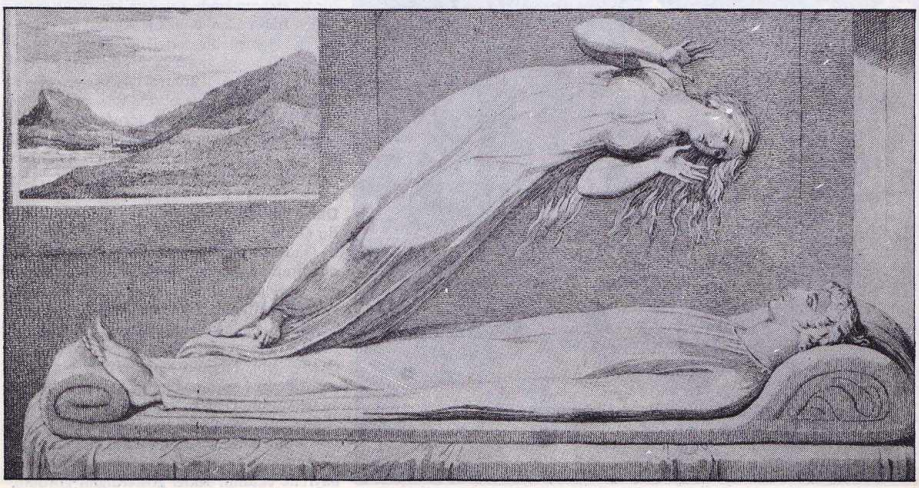

Robert Blair'in şiirinden bir William Blake illüstrasyonu. Şiirin ismi Mezar. Mezar (yukarıda), ölen bir adamın ruhu bir kadın olarak gösteriliyor. "Nasıl hasretle bakıyor. Artık onun olmayan parçasına" (solda).

cekti. Bu işlem, bir deneyler dizisi oluşturacak kadar çok tekrarlandı. Dizinin sonunda, kadranlar doğru sayısını göstermek üzere çıkarıldı. (Makine aynı zamanda farklı hanelerin kaçının her defasında birbirine uyduğunu da gösterecektir).

OOBE'lerin özellikleri

Bu yöntem konusundaki en önemli nokta, deneyi yapanın kafasından geçen sayıların deneyden önce ya da deney sırasında —hiçbir zaman rasgele olmadığı ve bir tür telepatinin hüküm sürdüğüdür. Bir sonraki basamakta kutu, bir denekler grubunu sınamak üzere kullanılır. Bunlara önceki deney gösterilmiştir ve hipnoz sırasında kendilerinden istendiği zaman OOBE'leri anlatabilirler. Bu yetenek, iyi hipnotize edilen denekler arasında yaygındır. Önceki iki ya da üç dizilik bir denemeyle işe başladım. Hızlı gitmek için ben kutunun arkasındaki sayılara bakarken, ilk denek de bana onları söylemeye çalışıyordu. Bu seri deneyler dikkate değer ölçüde başarılıydı. İki ya da üç denemede denek tamamen doğruydu. Böylece 25 denemelik bir diziye başladık. Bu

ABD'nin Güney Karolina eyaletindeki Durham Psişik Araştırma Kurumu tarafından yürütülen araştırmalar, hayvanların, astral vücutların varlığını ortaya çıkarabileceğini gösteriyor. Ruhçu Stuart Harary (altta), OOBE durumunda gidip evcil bir kedi yavrusunu sakinleştirdi. Kedinin (aşağıda) rahatsızlığının nesnel bir ölçütü şöyle sağlandı: Kedi karelere ayrılmış bir kutuya konarak ne kadar hareket ettiğine dikkat edildi.

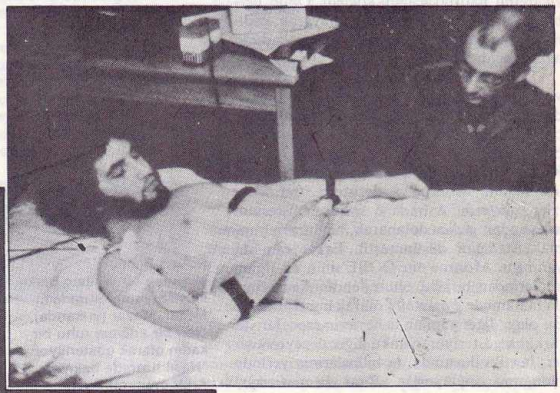

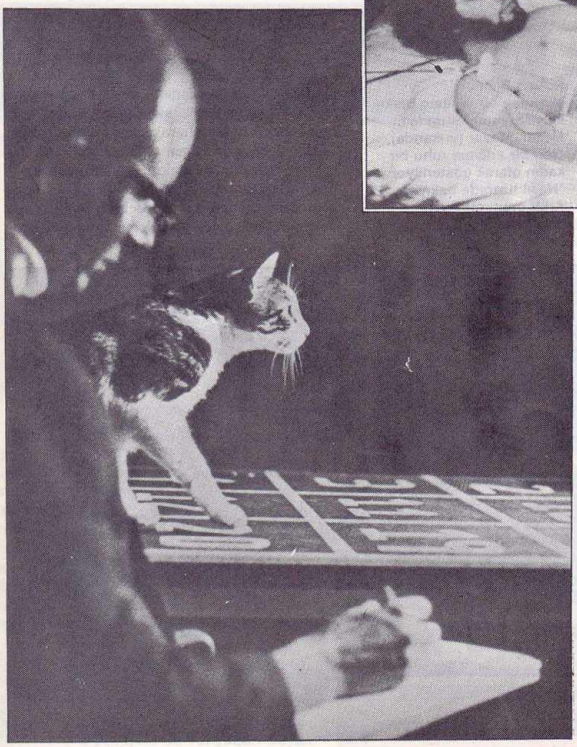

kez arka ekrandaki sayılara bakmayarak, yukarıda açıklanan yöntemi uyguladım. Yalnızca bir keresinde denek güçlük çekiyormuş gibiydi ve çok küçük oldukları için sayıları okumayı olanaksız buldu. Ona bir arkadaşının yazacağı küçük sayıları evinde denemesini (ve sonradan "doğru" ya da "yanlış" kayıtlarına bakmasını) önerdim. Bir ya da iki ay sonra da kutu ile daha hassas deneyler yapmak üzere geri gelmesini söyledim. Bununla birlikte onun bir daha hiç görünmemesi beni şaşırtmadı.

İkinci bir hipnoz, deneği kutunun arkasındaki sayıları hiçbir koşulda okuyamadığını kanıtladı ve deneylere devam etmedi. Üçüncü deneğim laboratuvarımıza Britanya'ya yaptığı bir ziyaret sırasında gelen ve kendisine makineden bahsedilen ünlü bir Amerikan ruhçusuydu. Hemen bir seriyi denemeye gönüllü oldu. Fakat, maalesef bize kutunun düzenli işleyip işlemediğini kontrol edecek zaman vermedi. Sayıların sadece zihninde belirdiği ve OOBE deneyiminin kendi durumunda gerekli olmadığını belirtti. Tabii önceden de belirtildiği gibi bu, OOBE'lerin karakteri hakkında bazı ilginç sorular ortaya çıkardı.

Daha ilerilere doğru

Bir OOBE'nin belli bir çevreyle ilgili bir anı ya da (sadece önsezi yoluyla) birleştirilmiş bilginin, dramatize edilmiş bir inşaası sayılabileceğini söylemek mümkündür. Tıpkı kutunun arkasındaki kadranın üzerindeki sayılar gibi. Tabii, bu bir açıklama olamaz. Her şeyden önce önsezi ne demektir? Fakat, elbette bir OOBE gibi, bilginin zihninde özel bir işlem gerekmeden şekillendiğini gösteren birçok kanıt vardır. Denek, yaklaşık 20 tahminden oluşan bir seriye tabi tutuldu. Sonunda kaç tane bildiğini görmek için kadranı çevirdim. Aslında sıfır gibi bir skor bekliyordum, fakat hayretle ekranın sekizi gösterdiğini gördüm.

Fakat ertesi sabah bir seriyi kendim uygulayarak, ben de sekiz tutturdum. Bir şeylerin yanlış olduğu ortadaydı. Dikkatli bir kontrol mikro-devrede gözle görülemeyen bir hatanın varlığını gösterdi. Bu, yedi rakamın açığa çıkarak, sekiz haneli bir sayı oluşturmasına neden oluyordu. Bu şüpheli parçanın dikkatle düzeltilmesi, benim bir sonraki skorumu sıfıra indiriyordu.

Kutuyu kullanan dördüncü denek, Britanyalı ünlü bir ruhçuydu. Bu kez, deney planlanmış ve kutu dikkatle doğru işlemesi için kontrolden geçirilmişti. Ben bir ya da iki dizi yaptım ve araştırma asistanım da aynını tekrarladı. Tipik düşük skorları elde ettik. Devrenin denenmesi, dengenin sağlanması ve son bir kontrol için yeterince süre tanıyan konuk ruhçu, 20 denemelik bir dizi yaptı. Sekizlik bir skor! Fakat tarafımdan yapılan bir kontrol, bir başka sekizlik kontrol verdi. Yine aygıtla ilgili hatalı bir şeyler olmalıydı. Ve sahiden de mikro-devrenin dikkatli bir düzeltimi, kutuyu tekrar normale döndürdü. Ben bir dizi yaptım, araştırma asistanım bir dizi yaptı. Bunların her ikisi de her zamanki düşük skorlarla sonuçlandı. Her şey doğru çalışıyordu. Araştırmacı bir dizi daha yaptı ve sekizlik bir skor daha elde etti. Fakat aygıtı tekrar düzeltip denediğimizde, yine ortalama düşük skorlarımızı elde ettik. Aygıt yine bir hata mı yapmıştı? Bunu söylemenin olanağı yoktu.

Fransız ressamı Corbould' un 1829 tarihli bir illüstrasyonunda "astral vücut" ölümle birlikte maddi vücudu terk ediyor. OOBE deneyimi olan insanlar bunu "astral vücut" tarafından gerçekleştirilen bir yolculuk olarak tanımlarlar. OOBE sırasında aslında ne olup bitttiği hâlâ tartışma konusudur.

Şüpheli bir gözlemci, tanınmış ruhçuların deneyde denek olarak kullandıklarında aygıttaki olayda da görünen hatanın, sadece bir şans eseri olduğunu söyleyebilir. Bununla birlikte tecrübeli bir araştırmacı, bu çeşit şeylerin sık sık olduğunu gözlemiş olabilir. Sanki ruhçu bilinçaltı yüksek bir skorun istendiğini bildiği için, bunu en basit yöntemle elde etmiştir. Yani mikro-devre üzerinde önsezi değil, PK kullanarak. Fakat,kanıtlamak olanaksızdır. Bu,sadece bir olasılık olarak görünür. Bu arada OOBE'ye sahip bir ruhçunun, telepati olasılığı ortadan kaldırıldığında, normal maddi dünyayı herhangi bir yoldan gözlemleyip gözlemleyemeyeceği hakkında "rasgele sayılar kutusu" deneyi daha ileri araştırma için, mevcut olanak ve denekler bekliyor.

İllüzyon dünyası mı?

Bütün bunlardan şu sonuç çıkartılabilir: Deneklerin kendi deneyimleri hakkındaki tanımlamalarını fazla dikkate almak anlamsızdır. Bir OOBE, maddi dünyanın anılarına telepati ve önsezi yoluyla eklenen biraz bilginin, zihni inşaası olabilir. Doğu'ya ait bazı kutsal yazılar, çoğu kimsenin öldükten sonra gideceğine inandığı (ve OOBE durumunda da astral beden ile ziyaret ettiği) "astral dünya" nın bir *"illüzyon dünyası"* olabileceğini söylüyor. Bunu da bizim bu dünyayla ilgili anılarımızla, bilinçli ya da bilinçsiz isteklerimizin birleşimine dayandırıyor.

Profesör N.N. Price'ın da işaret ettiği gibi, zihni imgelerden oluşan böyle bir dünya, tıpkı medyomların ve psişistlerin tanımladığı, bütün bireysel farklılıkların beklenebileceği bir dünya gibidir. Bununla birlikte Profesör Price şunu da belirtiyor ki, böyle bir "öbür dünya" bazı filozofların benzettiklerinden çok farklı değil. Bir OOBE çalışması herhalde kendimizi, algılarımızı ve zihni işlemlerimizi anlamak konusunda bize yardımcı olacaktır.

Kemal yolcusu

Kâinattaki olağanüstü ahenk

(Aşağıdaki metin, 27.11.1952 tarihinde Dr. **Bedri Ruhselman**'ın denetiminde yapılan bir ruhsal celsede, kendisini **Kemal Yolcusu** takma adıyla tanıtan bir bedensiz varlık tarafından verilmiştir.)

"İnsanlar, zavallı insanlar, Yukarı'dan ne küçük şeyler isterler! Küçücük bir şey, bir rahatlık, ufak maddi bir saadet, basit bir dünya yardımı. Halbuki insan varlığını teşkil eden ruhların tekâmülü için, icap ederse, nebülözler teşekkül eder, âlemler kurulur. Zamanın, mekânın bir kıymet ifade etmediği mevsimlerde sizin için uzun hazırlıklar yapılır. İnsan aklının kavrayamayacağı şekillerde planlar tanzim edilir. Planları büyük, çok büyük varlıklar hazırlar. Büyük denince, cüsse büyüklüğü anlamayacaksınız. Ancak ve ancak, ihata ediş (kuşatma, kavrama) kabiliyeti, seziş zenginliği, maddeye hâkim oluş kudreti söz konusudur. Aşağıdan yukarıya doğru şöyle bir derece vardır: Tabiatta, bu Güneş Sistemi içinde ruhlar tekâmüle hazırlanırlar. Bu tabiat, Güneş Sistemi, kâinat içinde ilk tekâmül istasyonu değildir. Ruhlar, bu Güneş Sistemi'nden daha geri sistemlerde de bir tekâmül yaptıktan sonra, ancak sizin âleminizde tetkikata hak kazanmışlardır.

"Hayat bir üniforma gibidir"

Şimdi, siz insanlar, önce dünyanızı alakadar eden misaller istersiniz: Yakınlarınızda eşya var. Eşyadan sonra bitki dediğiniz bileşikler gelir. Bitkiden sonra hayvan ve insan. Bunların her birine sınıf diyelim. Bu sınıfları ayrı ayrı idare eden ve yeryüzü seyyaresinde (gezegeninde) onların tekâmüllerini teftiş ve kontrol eden varlıklar vardır. Bu varlıklar, umumi ahengi, yani yeryüzündeki ahengi teminle mükelleftirler (yükümlüdür). Bakınız, mesela, yer çöküntüleri var, zelzele dediğiniz. Bunların içinde birçok hayat mahvolur. Bu mahvolanların içinde, iyi hazırlanmış olmaması yüzünden reddolunan plan sahipleri de var.

Kâinatta varlıklar, yok olmak için var olmamışlardır. Ruhların varlığı için daha pek çok şeyler var olmuştur. Kirli bir sayfanızı defterinizden yırtarsınız. Bu haliniz, onu yok etmek için değil, daha iyisini yazmak içindir. Değişen şey, maddenin halidir. Siz belki bu yırttığınız sayfa için zaman kaybediyorsunuz, bazı işleriniz geri kalıyor. Ama, bundan bir tecrübe kazanıyorsunuz. Bu tecrübe, bu kaybettiğiniz şeylere yeter ve değer. *Hayat bir üniforma gibidir; ait olduğu muhite göre hazırlanır.* Ruhlar ise her zaman bir üniforma seçebilirler.

"Kâinat bir sestir"

Planlarınızı gelişigüzel tanzim etmediniz. Onlar, birtakım mevzii ve umumi kontrollerden geçmiştir. Kâinatta bir ahenk vardır. Bu ahengi, siz, planınızla bozmamanız için, o kadar çok kontrollere tabisiniz ki... Onun için, yeryüzünde, mesela, bir Bedri Ruhselman daha mevcut değildir. Sizin bir hususiyetiniz vardır, bütün insanların olduğu gibi. Öbür âlemden, önüne gelen herkes bedenlenmek isteseydi ve bu isteğe müsaade edilseydi, büyük bir karmakarışıklık içinde hiçbir netice hâsıl olmadığı gibi, tekâmül de söz konusu olmazdı.

Kâinat bir sestir. Size bir parçacık bu sesten bahsettiler. Sesleri ayıklamak, insanı seziş yollarına götürür. İnsan dinledikçe, seslerin hususiyetlerini idrak edebilir. Bir demiri başka bir demire vurarak medyoma işittiriniz ve bu demir konuşsa, acaba size neler söylerdi, diye sorunuz. O, eşya ile, etrafındaki her şeyle konuşmaya alışsın. Bu suretle, medyom, maddeyi bırakarak değil, maddeye bağlanarak

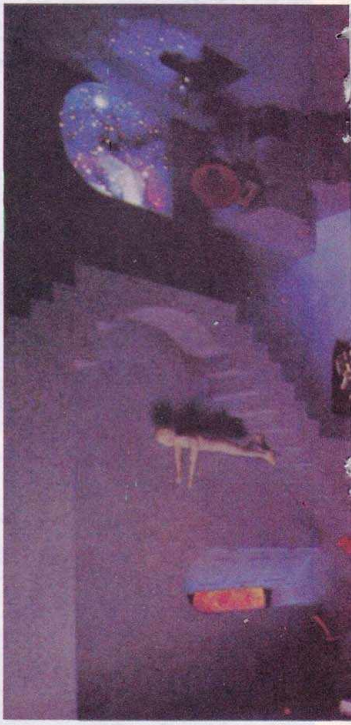

rabıta yapacaktır. Etrafınızdaki her şey, bir şuur eseridir. İçinde bulunduğunuz oda, karartma tertibatınız, masanız, duvarlar... Sizi hiç tanımayanlara pekâlâ durumunuzu ifade edebilir. Ve gayenizi de gösterir.

İnsan hayatı, tekâmülün en güzel örneğidir. Dikkat edilirse, o, doğar, büyür, kemale ulaşır, kendine benzeyen eser veya eserler yetiştirir, nihayet çekilir ve gider. Kâinatta sürekli bir değişim ve bunun neticesi olarak sürekli bir evrim mevcuttur. Evrim, mükemmele doğru şekil değiştirmektir. Bu şekil değiştiriş, birtakım hareketlere ve faaliyetlere tabidir. İnsan gözü, bunun şümulünü kavrayamadığı zaman, bazı noktalarına 'saçma' der. Bu ise, hasselerin darlığından, görüşün indiliğinden ileri gelmektedir. Kâinat denilince insan dimağında geniş bir tablo çizilir. Bu tablo, birçok âlemleri ihtiva etmektedir. İşte böyle bir tabloyu da ruh kâinatı olarak etüt edeceğiz.

Şuur, irade, iktidar

Ruh kâinatı, sayısız ruh âlemlerini ihtiva eden geniş ve manalı bir tablodur. Ruhlar, bu tabloda halkedilmişlerdir. İnsan gibi, iki unsurun,

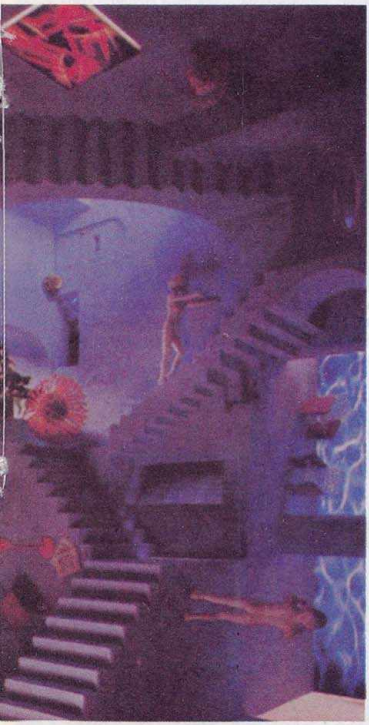

iki cevherin (ana-baba) muhassalası değillerdir. Bulundukları vasatta hazırlanıp, madde kâinatına intikal edeceklerdir. Madde kâinatında tetkikat yaparak, tekâmül edebilmeleri için, şu silahlara sahip olmaları icap eder: a- *Şuur*, b- *İrade*, c- *İktidar*. Bu silahlar, onun mahiyetinde meknuzdur (saklıdır). Nasıl ki, bir meyve çekirdeğindeki namütenahi (sonsuz) mahsul verme, hatta ormanlar vücuda getirme kabiliyeti mevcutsa, ruhta da madde kâinatı boyunca maddeyi işleyebilecek bir iktidar mevcuttur. Yine meyve çekirdeğine dönelim: Çekirdek bir köşede kaldıkça, hiçbir zaman mahsul vermez. Ona, icap eden şartları hazırlamak lazımdır. Ruhlar da, yüksek kademelerdeki varlıklardan, maddeyi kullanma imkânını öğrenmezlerse şuur, irade ve iktidar melekeleri, tıpkı atıl meyve çekirdeğinde kabiliyet gibi muattal (işlemez, kullanılmaz) kalır. Halbuki bu kâinata sevk edilişlerinin bir gayesi ve bir manası vardır. Çünkü hiçbir şey, lüzumsuz var edilmemiştir. Kâinatta tekâmül halkasının dışında unutulmuş bir varlık da mevcut değildir.

İnsan, nasıl ki, bir yün parçasından fevkalade kumaşlar dokumayı öğreniyorsa, ruh da maddeyi öyle dokuyacak ve her türlü şekle sokacaktır. Ruhun en büyük vasfı, maddeyi namütenahi şekillendirebilme hassasına (özelliğine) sahip olmasıdır. Maddenin en büyük vasfı ise, namütenahi şekillenebilme kabiliyetine malik (sahip) bulunmasıdır.

Ruhlar, madde kâinatından sonra, başka kâinatlara da geçecekler ve o kâinatların icabı olan tekâmülü yapacaklardır. Bedensiz varlıklara ruh deniliyor, varlık ise, bedenli ve bedensiz bütün şuurlu mahlukun adıdır. Ruhlardan ekseriya 'varlık' diye bahsedeceğiz. Madde kâinatında kazandıkları bilgi, öbür kâinatların anahtarlarını teşkil edecektir. Madde kâinatı, bütün şümul ve bütün hududuyla, ruhların ilk mektebidir. Bu muhteşem astronomik tablonun azametini düşünürsek, ruhların ehemniyeti daha iyi meydana çıkar.

İşte, ruhlar arasındaki iktidar, irade ve şuur farkları, hep bu alıp verme esnasındaki nispetlere tabidir. Bu alma nispetleri, ruhun, varlığın karakterini yaratır. Bazıları çok şey alabilmişlerdir, bir kısmı ise, birisinden az, ötekinden daha fazla elde etmiştir. Şahıslar ise, bu üç unsuru teker teker alma miktarlarının birbirlerine olan nispetlerinden ötürüdür ki, farklı olarak teşekkül etmişlerdir. Bu üç unsurun Tanrı iradesi mucibince (gereğince), kendilerine verilme miktarı aynı olduğu halde, ruhların bunlardan istifade nispetleri aynı olmadığından, çeşitli şahsiyetler ve karakterler meydana gelmiştir.

Medyom Margo Williams

Medyom Margo Williams, yardım çağrıları aldığını iddia ediyor. Bunlar bir ölünün dikteleriyle alınıyor. Bu çağrıları, yerine getirilmesi gerekli görevler olarak kabul ediyor. Yazıda, "ruhsal mesajlar"ın ne kadar inandırıcı olduğu araştırılıyor. Roy Stemman olayı anlatıyor.

1976 YILININ GÜNEŞLİ bir bahar sabahıydı. **Margo Williams, Ventnor**'daki evinin mutfağında çalışıyordu. Birdenbire irkildi. Bir kadın sesi, *"Adım Jane"* diye seslendi.

Williams, korkuyla hemen arkasına baktı. Eve kimin girdiğini görmek istiyordu. Fakat hiç kimse yoktu. Williams'a birdenbire karşı koyamadığı bir dürtü geldi ve bir kalem aldı. Görünmeyen misafirinin dediğini yazdı. Fakat daha sonra, yazdıklarından pek bir şey anlamayacaktı.

Jane iki gün sonra başka bir mesaj yazdırdı ve bu olay 70 defadan daha fazla meydana geldi. Her seferinde Jane, kendisi hakkında az bir şey söylüyordu. Viktorya döneminde yaşamış bir ev kadınıydı. **Devon**'da bir kıyı kasabasında oturuyordu. Margo'nun kocası araştırmalara başladı. El yazmalarını inceledi."Ruh" misafirleri tarafından verilen bilginin doğru olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Jane, aile doktorunun adının **Mackenzie** olduğunu söylüyordu. Margo'nun kocası **Wally,** Wellcome Tıp Tarihi Kütüphanesi'ne yazdı. O adla bir doktorun yaşadığını öğrendi. Bu doktor Devon Sidmouth'da Jane'in yaşadığı tarihlerde çalışmıştı. Wally bunun gerçeklere tıpatıp uyduğunu söyledi.

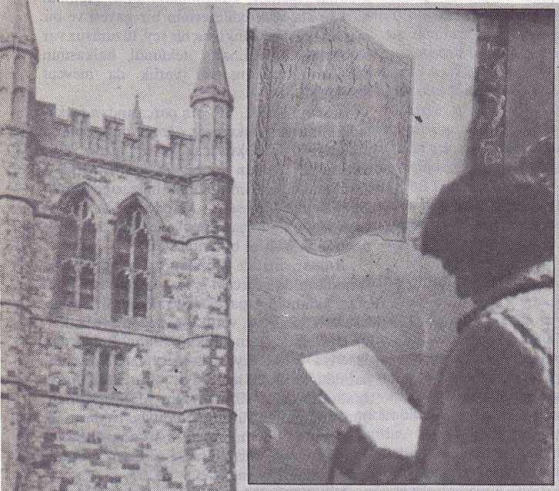

Surrey'de Farnham bölgesi kilisesi. Burada Margo Williams, yazar Roy Stemman ile birlikte.

Davetsiz haberciler

Jane'e, daha başka haberciler de katıldı. Wally şöyle diyordu: *"Her türden insan vardı. Kadınlar ve erkekler, alçakgönüllü uşaklardan kibirli insanlara kadar her çeşit insan vardı. Siviller, askerler, din adamları, doktorlar. Artık saymaktan yorulmuştum. Aklınıza ne gelirse vardı. Çeşitleri durmadan artıyordu. Genellikle Viktorya döneminde yaşamış kişilerdi. Ama sonradan zaman kuşağı genişledi. M.S. 1500 yılında ölmüş Margaret adında bir kadını da işittik."* Bu geçmişten gelen sesleri, ruhsal araştırmacılar "davetsiz haberciler" diye adlandırıyorlar. Çünkü bunlar düzensiz ve nedensiz olarak uğruyorlar. Seans "ruhlarına" benzemiyorlar.

Bu ruhlar akraba ya da arkadaşlarıyla konuşmak için dönerler. Gerçekten ölü, Margo Williams'a yazdıklarını dikte ettiriyorsa, bunu niçin yapıyor? Yoksa medyom kendisini kandırıp öbür dünya ile ilişkide bulunduğuna mı inanıyordu?

Bu sorulara cevap vermek kolay değil. Çünkü elimizde yalnızca dikte ettirilen notlar var. Eğer bu yazıların verdiği bilginin doğruluğu kanıtlanırsa, o zaman eleştirmenler haklı olarak medyomun ya da kocasının bu bilgileri normal yoldan edinip "ruhsal mesajlar" olarak sunduklarını ileri sürebilirler. Ya da belki Margo daha önceden bu bilgiyi okumuş ve unutmuş olabilir.

Margo ile 1978 yılında karşılaştım. Onun dostluğu ve olaya karşı makul yaklaşımı beni

Margo Williams, Surrey'de Waverley Manastırı'nın bahçesinden bir el yazısı aldı. Haberci, genç bir kadın olduğunu iddia etti. Waverley Manastırı Malikânesi'nde yaşadığını söyledi. Diğer birçok otomatik yazdırılan el yazıları gibi, bu verilen bilgi de, ayrıntılı bir araştırma için temel oluşturmaktan uzaktı.

etkiledi. Wally diğer yandan bunun önemini çok abartıyor gibiydi. Her karmaşık kelimede ve acayip tesadüfte büyük önem görüyordu. **Wight Adası**'nda **Wroxall**'daki harabeye yakın **Appuldurcombe Evi**'nde toplantı süresince tartıştık. Ev, denildiği gibi perili değildi. Fakat Williams'ların bir arkadaşı olan Bayan **Jenny Gibbons**, burayı ziyaret ettiğinde kendini çok rahatsız hissetmişti. Margo'ya ve Wally'ye psişik herhangi bir şey algılayabildiler mi, diye sormaya karar verdi.

darkmalt - www.cizgilikitap.com

"Bu evde sonsuza kadar kalacağım"

24 Haziran 1978 yılında harabeye ulaştıktan sonra, Margo, bir kadın sesi duydu. Yazmaya başladı. Bu yazı medyomla gönderilen yazıya benziyordu. *"Lütfen, lütfen duy beni. Beni arzuluyor. Güzel olduğumu söyledi. Fakat ben burada bir sütçü kızım. Lütfen, lütfen; çok bekledim. Babam yaşlı Targett yıllardır burada. Lütfen, lütfen duy beni. Dili bal gibi tatlı, bana yalvarıyor. Onunla ağaçların küme küme olduğu yerde karşılaştım. Orada bana sahip oldu. Richard neredesin? Yardım et bana lütfen, lütfen. Onu bulmama yardım et. Bana verdiği azıcık parayla nasıl geçindiğime aldırmıyor. O yıl çok sıkıntıyla geçti. Lütfen, lütfen, onu arıyorum. Richard'ı bulana kadar bu evde sonsuza kadar kalacağım... Bana Mary derdi. Richard neredesin? Yalnız o bana Mary derdi."*

Onun yalvarmasıyla Williams'lar harekete geçtiler. **Mary Targett**'in gerçekten var olup olmadığını öğrenmek istediler. Bir araştırmaya koyuldular. Neredeyse vazgeçiyorlardı ki, Wally başlığı *Oglander'in Hatıraları* adlı bir kitap keşfetti. Bu kitapta, *"Worsly Ailesinin Tarihi"* başlıklı bir bölüm vardı. Kitap, Sir **John Oglander** (1595-1648) tarafından yazılmıştı. Wally ölüm bölümünü okudukça Richard Worsly adında bir adamın hikâyesine rastladı. Bu kişinin 1550'lerde adanın yöneticiliği gibi bir görevi vardı. Sütçü kız olan Mary Targett'tan piç oğlu Thomas dünyaya geldi.

Özlem sona eriyor

Richard Worsly'nin 1565'te öldüğünü öğrendiler. Worsly, Wight Adası'ndaki *Tanrılar Tepesi*'nde gömülüydü. Wally, Margo ve Jenny Gibbons ile mezarı bulmaya gitti. Bu sırada Mary Targett'ın hayaleti de onlarla birlikte dolaşıyordu. Kilisede Richard'ın mezarını yazı masası olarak kullandılar. Margo, Appuldurcombe Evi'nin hayaletinden önemli bir son mesaj aldı: *"Richard'ı buldum. Teşekkürler. Çok teşekkürler. Artık gidebilirim sevdiğim Richard'a."*

Bu kavuşma, yeryüzünden üç tanığı gözyaşlarına boğdu. Bununla birlikte, şüpheciler belki hâlâ etkilenmeyebilirler. Belki de Williams'ların bütün her şeyi uydurduklarını düşünebilirler. Yahut Margo başka bir kitaptan Mary Targett hakkında bir şeyler de okumuş olabilir. Sonraki sekiz ay içinde Margo diğer yerleri ziyaret etti. Bu ziyaretler sırasında 33 ruhtan dikte aldı. Bunlardan on ikisinin kimliğini, Wally buldu. Bunların çoğu Williams'ların müdahalesiyle kurtulmuşlardı.

Hayalet avına çıkış

Burada, öyle görünüyor ki, bazı şeyler teste tabi tutulabiliyordu. Margo ve kocasını davet ettim. Benimle **Hampshire** ve **Surrey**'deki bir hayalet avına katılacaklardı. Bu mücadeleyi hemen kabul ettiler. Ziyaret edecek çok yer seçtim. Bunlardan bazılarının perili olduğu söyleniyordu. Diğerlerinde ise bildiği kadarıyla hiç hayalet yoktu. Williams'lara onları nereden bulduğumu söylemedim.

İlk olarak **Waverley Manastırı** harabelerine gittik. Burası 1128 yılında **Cistercian Order**'ın Beyaz Keşişleri tarafından inşa edildi. Margo, manastırın kalıntıları arasında dolaşmaya başladı. Derken, defterine hızlı hızlı yazmaya başladı. Haberci Waverley Manastırı Malikânesi'nde yaşadığını ileri süren bir genç kadındı.

Farnham Kilisesi bölgesinde, Margo, **John Lacey** adlı birinden bir el yazısı aldı. Lacey,

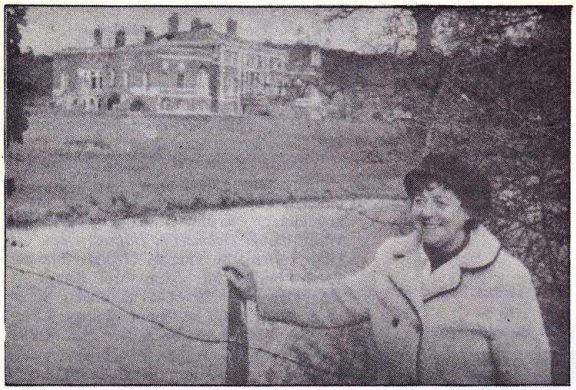

karısı **Ann**'i anıyordu. Biz Farnham'da **William Cobbett**'de öğle yemeği yerken Sir **Reginald Bloomfield**'in hayaleti göründü. Bloomfield, garip bir kiliseye bir mihrap yapmış olduğunu açıkladı. **Wampshire**'daki **Farnborough Manastırı**'nda bir ya da iki hayalet olabileceğini düşündüm. **Üçüncü Napolyon** ve karısı İmparatoriçe **Eugènie**'nin naaşları burada duruyordu. Fransız İmparatoru 1871'de tahttan indirildikten sonra İngiltere'ye geldi. İki yıl sonra **Kent**'te **Chislehurst**'de öldü. Wally ve ben bir rehberle birlikte manastırın tarihi üzerinde tartışıyorduk. O sırada Margo, sessiz bir köşede, düzenli habercilerinden birinden haber alıyordu. Bu haberci, Kaptan **Charles Bennett**'dı. Bennett *"Cesetler burada ama ruhlar burada yaşamıyor. İmparatoriçe dünyada başka bir yaşam sürüyor"* dedi.

Margo, Waverley Manastırı Malikânesi'nin önünde (yukarıda).

Margo, Farnham'daki William Cobbett pubında bir el yazması alıyor. Burada Sir Reginald Bloomfield ile iletişim kuruldu. Bloomfield burada metresiyle buluştuğunu yazdırıyordu. Kilisenin bir bölümünü çizmişti. Sir Reginald Bloomfield ünlü bir mimardı ve bu bölgede yaşadı. Burada birçok kilisenin planını çizdi. Surrey ve Hampshire ile ilgili bütün başvuru kitapları ondan söz ediyorlar. Margo onun hakkında rahatlıkla birçok şey okuyabilirdi (sağda).

Sonuçlar kuşku veriyor, ama...

Son olarak **Mytchett** bölgesini ziyaret ettik. Burası Kraliyet Ordusu Tıp Topluluğu tarafından işgal edilmişti. Son zamanlarda burada birtakım hayalet olaylarının çıktığını işitmiştim. **Hitler**'in yardımcısı **Rudolf Hess**, savaş sırasında burada hapis tutuldu. Paraşütle uçaktan İskoçya topraklarına atlamıştı. Bir barış misyonu ile geldi. Ama başarısız oldu. Margo'ya hiçbir şey söylemedim. Margo, haberi, orada yaşamış bir adamdan alıyordu. Adamın yaşadığı tarih belli değildi. Adam sigara külüyle tutuşan yatak çarşafıyla yanmıştı. Daha fazla yeri ziyaret etmektense, Margo'nun daha önce bahsettiğimiz yerlerden bazılarına dönmesini tercih ettik. Margo'nun biraz daha fazla bilgi alacağını umut ediyorduk. Belki biraz daha yazı yazabilirdi. Peki, Margo Williams'ın yazıları onun ölülerle haberleştiği iddiasını doğruluyor muydu? Şu sonuca varmalıyım ki, hayır.

Sadece iki yerde haberciler tam ad verdi. John Lacey, mesajını Farnham Manastırı'nda dikte ettirdi. Kilisenin duvarında taş bir tablet bulduk. Üzerinde Bay John Lacey'in ölüm tarihi yazıyordu: 6 Ekim 1766. *(Adamın soyadının yazılışındaki farka dikkat ettim. Fakat Margo yazmadan önce taşın yanından yürüyerek geçti. Bu yüzden bilinçli ya da bilinçsiz yazıyı görmüş olabilirdi.)* Tablet aynen Lacey'in karısı **Agnes**'in ölüm tarihini de yazıyordu. Agnes 1784 yılında ölmüştü. Oysa Margo'nun yazısında kadının adı Ann olarak görünüyordu.

William Cabbett'in pubında yemek yiyorduk. Reginald, yemeğimizi böldü. Bize orada ziyaret ettiği bir metresinden söz etti. Bir kilise bölmesinin düzenlenmesinden falan bahsetti. Söz konusu adamın kimliğini tespit etmek oldukça kolay oldu. Adamın adının telaffuzu-

nun yanlış olmasına rağmen, bu Bloomfield olmalıydı. Bloomfield, Surrey ve Hampshire civarında ünlü bir kilise mimarıydı. Adına Güney İngiltere ile ilgili birçok referans kitabında rastlanabilirdi. Onun pubda görünmesi garipti. Hikâyesini doğrulayabileceğimiz bir yol yoktu. Bu, kimlikleri hakkında daha az ipucu veren diğer ruhsal haberciler için de geçerliydi.

Bu araştırma Margo Williams'ın çeşitli ruhlarla ilişkide olduğunu kanıtlayacak delilleri sağlamadı. Fakat bu, onun, yazıları normalüstü bir şekilde almadığı anlamına gelmez. Daha sonra 1979 yılında Margo'nun ruhsal yetenekleri daha da çeşitlendi. Bunlar arasında şifa verme ve ruhsal tezahürler de vardı. Toprağa bağlı ruhları teslim aldığı zaman ellerinde ve vücudunda gümüş pırıltısı oluyordu. Belki onun çalışmasının bu yönleri araştırıldığında, onun normalüstü güçleri hakkında kanıt elde edilebilir.

Fakat şimdilik Margo Williams'ın bu ilginç vakası, medyomların iddialarını kanıtlamanın ya da çürütmenin ne kadar güç olduğunu gösteriyor.

İnkaların son sığınağı

İnka İmparatorluğu, sonunda İspanyollara boyun eğdi. İnkalı yöneticilerin son dayanak noktası da ele geçirilmişti. Ama, bu yer neresiydi? Bu yazıda, iki yüz yıl süren araştırmalardan sonra, kayıp kentin bulunmuş olabileceği anlatılıyor.

İNKALARIN İMPARATORLUĞU **Tahuantinsuyu**'ya (dört çeyreğin ülkesi) İspanyollar 1532 yılında saldırdı. Zafer İspanyollara çabuk geldi. Fakat bu kesin bir zafer değildi. 1533 yılında **Atahualpa**'yı esir alıp idam ettiler. Atahualpa Sapa Inca'ydı (Üstün Hükümdar). Fakat Atahualpa'nın kardeşi **Manco,** kısa zamanda İnkaların yeni efendilerine karşı isyan çıkardı. Bu isyan başarısızlıkla sonuçlandı. 1537 yılında Manco, Vilcapampa köyüne kaçtı. Burayı kale haline getirdi. Burası 1539'da İspanyollar tarafından yağmalandı. Fakat Manco kaçtı. Daha sonra şehre tekrar döndü. Burası 35 yıl İspanyolların saldırılarına karşı ayakta kalacaktı. Büyük bir imparatorluğun son kalesi olan bu yer, neredeyse orman tarafından yutuldu ve gözden kayboldu. Bugün biz bile kalıntıları doğru olarak tespit ettiğimize emin değiliz.

Savaşın son günleri

Manco, 1544 yılında ölene kadar gerilla savaşını sürdürdü. Beyaz işgalciler arasındaki iktidar mücadelelerinden doğan karışıklıklardan yararlandı. Fakat Manco'nun daha az cesur olan oğlu ve varisi **Sayri Tupac Inca,** 1557 yılında İspanyollara boyun eğdi. Fakat bu, Vilcapampa'da kalma azmini azaltmadı. Sayri'nin İspanyolların elindeki Cuzco'ya gitmesinden sonra Sapa İnkaların al saçaklı taçları, Sayri'nin kardeşi **Titu Cusi Yupanqui**'ye geçti. Cusi 13 yıl boyunca bağımsızlığını korudu. Bunu akıllı bir siyaset izleyerek sağladı. Örneğin, İspanya kontrolündeki Peru sınırında yerli isyanlarını canlandırırken, Vilcapampa'ya misyonerleri kabul ediyordu. Hatta İspanyollarla bir barış antlaşması bile imzaladı. Titu, 1571 yılında ölene kadar, İspanyolları bir gün teslim olacağı umuduyla oyaladı.

1569'da Peru'ya gelen **Viceroy Francisco de Toledo**, umutla yaşayacak bir insan değildi. 1572 Nisan ayında Vilcapampa'ya savaş açtı. 6 hafta sonra 1 Haziran'da valiliğin büyük ordusu, yeni hükümdar olan **Tupac Amaru**'yu yendi. Vilcapampa 24 Haziran'da işgal edildi. Tupac Amaru ormanın derinliklerine kaçtı. Toledo'nun kuvvetleri onun peşine düştüler. Amaru'yu yakalayıp halkın önünde kafasını kestiler.

Machu Picchu (üstte, (solda). İnka şehirlerinin en görülmeye değer olanı. Burayı Hiram Bingham keşfetti. Bingham'a göre burası, İnkaların son sığınma yeriydi. Uzun setler arasında Urubamba Nehri' nin yukarısında bir yere tünemişti. Buna rağmen burası muhtemelen Cuzco şehrinin sebze bahçesi olmaktan öteye geçemedi. Cuzco, İspanyol saldırısı sırasında başkentti. Machu Picchu dağ kasaba zincirinin bir halkasıydı. Bu kasabalar toprak bir yolla Cuzco'ya bağlanıyorlardı. Yol Pisac'ın ötesinde görülebilir (üstte).

Atahualpa öldürüldükten sonra vücudu parçalandı (üstte (sağda).

Bu, Vilcapampa'nın sonuydu. Toledo'nun da isteği buydu zaten. Tupac Amaru'nun ölümünden sonra Vilcapampa'yı saran cangıl, İnkaların bu son barınağını yuttu. Onu haritadan sildi. Ağaç köklerinin ve otların arasına katarak anılardan sildi. İspanyollar tarafından 1572'den beri işletilen gümüş madenleri, 40 yıl içerisinde kısırlaştı. 18. yüzyıla kadar madenlerin yakınındaki birdenbire zenginleşen San Francisco de la Vitoria, küçük bir kasabadan pek farklı değildi. 1768 yılında gezgin **Cosmé Bueno,** Vilcapampa bölgesinin sadece İnkaların son barınağı hatırasını canlandırdığını yazdı.

Araştırmalar sürüyor

Bu kayıp olan son sığınağı aramak insana büyüleyici geliyor. 1768'den önce Cosmé Bueno, bir grup cesur kâşifin Apurimac Nehri'ni sallarla geçtiklerini yazdı. Nehrin sağ kıyısının 1500 metre yüksekliğine çıktılar. Burada

Don Francisco de Toledo, 1572 Nisan ayında Vilcapampa'ya savaş açtı (yukarıda).

Tejada ve Sartiges, hazinenin yerini bulamadılar. Kâşif **Angrand,** *"Güneş'in soyundan gelen bu son sağ kalanlar bu vahşi barınağa sığındılar"* dedi. Angrand'ı bu kasabaya 1847' de bu tip şayialar çekti. Onun burasının imparatorluğun son barınağı olduğu görüşünü Perulu coğrafyacı **Antonio Raimondi** de paylaştı. Raimondi, çevre vadiyi 1865'te araştırdı ve kanıt olarak İspanyol rahibi **Antonio de Calancha**'nın yazısından bir pasaj aldı. Rahip bunu 1639 yılında yazmıştı. Bu yazıda Vilcapampa, Puquiura denilen yerden yayan iki günlük yolda gösteriliyordu. Bu uzaklık Raimondi'ye göre Choqquequirau'yı içine alıyordu.

Kanıt aranıyor

1909 yılına kadar Vilcapampa köyünün çok muhtemelen Choqquequirau olduğuna inanıldı. **Apurimac Province** burada boydan boya fakat başarısız aramalar yaptı. Bu aramalar-

İnka İmparatorluğu, bugün, Bolivya, Peru ve biraz da Ekvator'la Şili üzerinde bulunuyordu. Ama İmparatorluğun kalbi Peru And Dağlarıydı. Modern araştırmacılar burada, sayısız İnka kenti buldular. Machu Picchu ve Choqquequirau kentleri, zaman zaman Vilcapampa (kayıp kent) zannedildi (sağda).

İnkalı soylu adamlar bir şehir inşa ediyorlar. Guaman Poma de Ayala adında melez bir yazar çizdi. Bu adam, İnka yaşamını anlatan bir hikâyenin yazarıdır (altta).

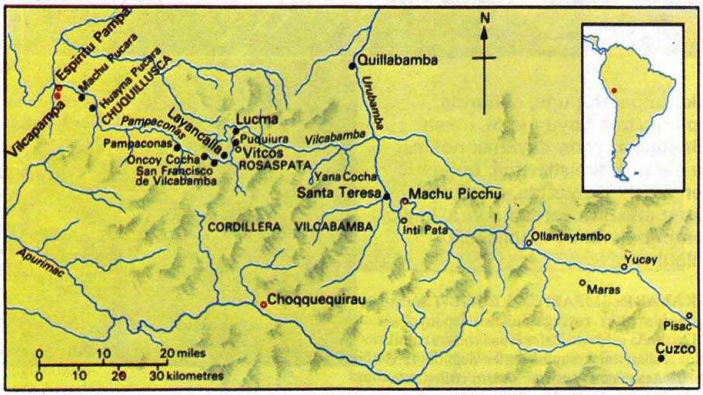

eski Choqquequirau kasabası vardı. Orada, zengin evler ve saray kalıntılarına ve taş ocaklarından çıkarılmış birçok taşlara rastladılar. Choqquequirau kasabası İnkaların son müstahkem yeri olan Vilcapampa'ya benziyordu. Daha sonra birçok yer Vilcapampa'ya benzetilecekti.

En kesin kanıt, İnkaların çok derinde bıraktıkları hazinenin bulunması olacaktır. Hazine, 1820'lerde yörenin toprak sahipleri tarafından arandı. Bunlardan ikisi **Senor Tejada** ve 1834'te arama yapan Fransız soylusu **Comte de Sartiges**'di. Her ikisi de İnkaların dillere destan hazineleri hakkında fazla kanıt bulamadılar. Buna rağmen Sartiges bazı tipik İnka yapıları gördü. Ayrıca Sayri Tupac'ı Apurimac'ın sağ kıyısında bir kasabada karşılayan bir elçinin kayıtlarından bahsetti. Sartiges, sözü edilen bu kasabanın Choqquequirau olduğunu ve ayrıca bunun da İnkaların son sığınağı olduğunu ileri sürüyordu. Bunun yanlışlıkla Vilcapampa diye adlandırıldığını belirtiyor.

dan sonra, iddia 1909 yılında sarsıldı. Ayrıca Angrand'ın ve Raimondi'nin ele geçiremediği yazılı bir kanıtla olayın rengi değişti. Bu **"Relacion"** ya da İspanya Kralı'na yazılı rapor Titu Cusi tarafından 1570 yılında yazılmıştı. Ek olarak **Baltasar de Ocampo**'nun 1610'da bastırdığı kayıtlar bulundu. **Carlos Romero,** bu yeni kanıtları inceledi. Romero, Choqquequirau'nun Vilcapampa devletinin bir dış karakolundan başka bir şey olmadığı sonucuna vardı. İnkaların son barınağının aranacağı en iyi yerin Puquiura olduğunu söyledi. Romero, Puquiura yakınlarında İnkaların Vitcos kasabasının yattığına inanıyordu. Titu Cusi'nin "Relacion"una göre Vitcos kasabası, Manco' nun 1537'de Vilcapampa'ya kaçarken izlediği yolun üzerindeydi. Titu Cusi, babasının Vitcos' a döndüğünü, oradan da Vilcapampa'ya gittiğini yazdı. Kayda göre Manco orada birkaç gün dinlenmek için kaldı. Ayrıca Puquiura, Antonio de Calancha ve Baltasar de Ocampo tarafından Vitcos ile beraber sözü edilen bir

yerdi.

1911 yılında Amerikalı kâşif **Hiram Bingham,** Calancha'nın ve Ocampo'nun verdiği ipuçlarından yararlanarak Vitcos'un yerini tespit etti. Sadece iki hafta önce de, Bingham *"gökyüzündeki şehir"* Machu Picchu'yu keşfetmişti. Dağın tepesine tünemiş olan bu şehir müthiş bir duvarcılık örneğiyle inşa edilmiştir. Machu Picchu, Urubamba Nehri'nin yukarısındaki dik bir yamaca kurulmuştu. Şehir öyle bir yapı ustalığı gösteriyordu ve öyle etrafa hâkim bir yerde kurulmuştu ki, Bingham burayı Vilcapampa diye belirledi. Choqquequirau gibi Machu Picchu da Vitcos'dan yayan iki günlük yoldaydı. 1912 ve 1915 yıllarında üzerindeki orman örtüsü temizlendiğinde şehrin etkileyici büyüklüğü ortaya çıktı. Bingham, Calancha'nın "Vilcapampa bölgenin en geniş şehriydi" yargısını hatırlattı. Fakat Bingham'ın kanıt olarak ileri sürdüğü kalıntı birazyüzeyseldi. Örneğin, Bingham, Machu Picchu'da içi oyuk bir tüp buldu. Bu tüpün *"huilca"* ağacının uyuşturucu sarı tohumlarını içmek için kullanıldığı sonucuna vardı. Bunun Vilcapampa adını açıkladığını düşündü. Vilcapampa, huilca pampası (bozkırı) anlamına geliyordu.

Büyük yanılgı

Bingham ayrıca bataklık bir gölü arayıp buldu. Bu göle Calancha'ya göre *"Ungacacha"* deniyordu. Göl Puquiura ile Vilcapampa arasındaki yol üzerinde bulunuyordu. Bu yolu İspanyol rahipler izledi. Daha sonra Toledo'nun 1572'deki keşif heyeti de bu yolu izledi. Yöredeki yerliler Bingham'a birtakım göl ve bataklıkların isimlerini verdiler. Bunlardan bir tanesi Bingham'ın kulağına tanıdık geldi. Bu **Yana Cocha** idi. Bingham bunu Ungacacha ile özdeşleştirdi. Bingham'ın bir kâşif olarak çok ünlü olması nedeniyle Machu Picchu 50 yıl boyunca kayıp Vilcapampa olarak kabul edildi. Buna karşı kanıtlar sonra ortaya çıkacaktı. Bu kanıt Bingham'ın hüsnükuruntusundan oldukça ayrıydı. Yer adlarının yorumlarından da şüpheleniyordu. Machu Picchu'da İspanyolların yağmaladığına dair en ufak bir işaret yoktu. Ayrıca İspanyolların burayı aldıklarını ve oturduklarını gösteren bir kanıt da yoktu.

Bu gerçekler 1940 yılında Amerikalı bir keşif heyetinin çalışmalara başlamasıyla ortaya çıktı. Machu Picchu'nun Vilcapampa olduğu iddiasına kuşkuyla bakılmasını körükledi. Keşif heyetinin lideri **Paul Fejos**'tu. Fejos yerin savunma için kurulmadığını belirtti. Halbuki Vilcapampa savunma amacıyla kurulmuştu. Ek olarak keşif heyeti Machu Picchu'nun gözden uzak bir yer olmadığını gösterdi. Buranın **Pisac, Yucay, Maras, Inti Pata, Ollantaytambo** gibi dağ kasaba silsilesinden sadece biri olduğu meydana çıktı. Bunların hepsi Urubamba Nehri'ne tepeden bakıyorlardı. Bu kasabaların

Hiram Bingham. Genç Amerikalı kâşifin, İnka'nın geçmişinin araştırılmasında oldukça emeği geçti. 1911' de 1 ay içinde Machu Picchu, Vitcos ve Espiritu Pampa'nın kalıntılarını keşfetti (üstte).

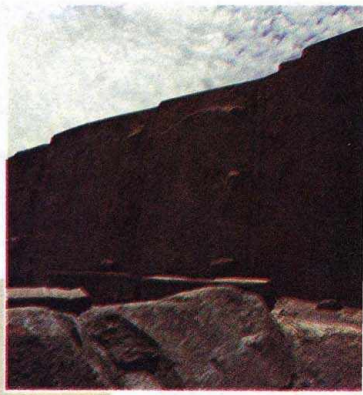

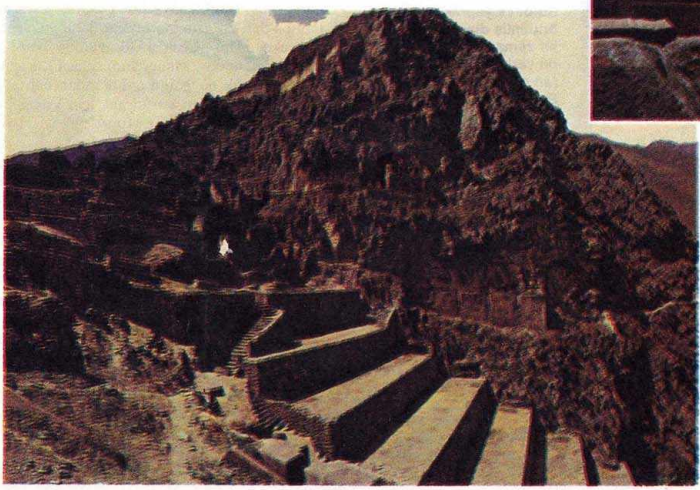

Ollantaytambo (solda). Kasaba şehirlerinin en iyi korunanlarından biridir. Bugün kalenin içinde Güneş Tapınağı vardır (yukarıda). İspanyollar şehre saldırdılar. Bu İspanyollardan biri "Tambu'ya ulaştığımızda onun çok iyi bir müstahkem yer olduğunu gördük. Gördüğümüz manzara oldukça dehşet vericiydi... Birdenbire her yerden adam bitmeye başladı. Boydan boya uzanan duvarların üzeri silme yerli dolmuştu" dedi. İspanyollar geri püskürtüldüler. Geceleyin de kaçtılar. Çarpışarak Cuzco'ya geri döndüler.

hepsi birbiriyle bir toprak yolla bağlıydı. Bu kasabaların arası aşağı yukarı 16 km vardı. Bu yol Cuzco'ya gidiyordu. Bu kasabalarda bayırlar boyunca uzun setler vardı. Fejos, bunu bu yerlerde İspanyol işgalciler gelmeden önce Cuzco'daki krallık sarayına lüks mahsül yetiştirildiği şeklinde yorumladı.

Yeni çabalar

Bu araştırmalar neticesinde Machu Picchu'da daha önce Choqquequirau'nun olduğu görüşü, saf dışı kaldı. Böylece Vilcapampa tekrar sık, karmakarışık ormanda aranmaya başlandı. Orman öylesine bilinmeyen bir bölgeydi ki, 1963 yılında Amerikalı keşif heyeti buraya paraşütle indiler. Burası, **Espiritu**'nun kuzeyinde 45 kilometrelik bir alandı. Keşif heyeti bu bölgede İnkaların kaldığını gösteren en ufak bir kanıt bulamadılar. Bununla birlikte günümüzdeki teorilere göre bu kişiler oldukça ağzı sıkıydılar. Vitcos'u keşfettikten sonra Espiritu Pampa'yı kısa bir süre ziyaret eden Hiram Bingham da onlara göre sır saklıyordu. 1964 Temmuz'unda başka bir Amerikalı, **Gene**

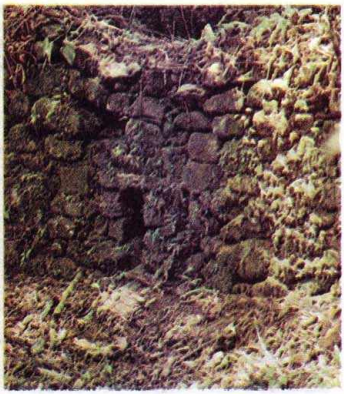

Bu ot ve yapraklarla örtülmüş duvarlar (solda) ve bir zamanlar ekilip biçilen bu yerlerde bulunan setler (en üstte) şimdi Espiritu Pampa'nın ormanları içinde yatıyor. Kalıntıların büyük bir bölümü Gene Savoy (üstte) liderliğindeki Amerikalı keşif heyeti tarafından temizlendi. Acaba bunlar Vilcapampa'nın kalıntıları mıydılar?

Savoy, Espiritu Pampa'nın büyük bir bölümünü orman kozasından dışarı çıkardı. Burada önemli bir şehrin olduğunu gösterdi. Bu şehrin 300 evi, 60 geniş binası, bir köprüsü ve su yolları vardı. Bütün bunlar İnka yapı karakterlerini taşıyorlardı. Çevredeki bozkırda İnka yollarının izleri bulundu. Bu yollar **Marcacocha-Picchacocha** zirvelerini aşıyorlardı. Dağ silsilesi Vilcapampa'nın bağımsızlık yıllarında İnka ve İspanyol Perusu arasındaki sınır boyunca uzanıyordu.

Savoy, Espiritu Pampa'nın Vilcapampa olduğu sonucuna vardı. Bu görüş o zamandan beri kâşif-yazar **John Hemming** tarafından da kabul edildi. Hemming, kanıtının bir parçası olarak iki yazılı kaynağı gösteriyor. Bu kaynaklar Bingham, Machu Picchu'ya geldiğinde keşfedilmemişti. Ayrıca 1964 yılında Gene Savoy da bunlara önem vermedi. Bu kayıtlar 1572'de Viceroy Toledo'nun ordusunun kumandanı **General Martin Hurtado de Arbieto**'nun yazdığı mektuptu. Bu 1935'te yayınlandı. **Martin de Murua**'nın 1590'dan 1611'e kadarki Peru tarihi 1945 yılında bulundu. 1962 yılında basıldı. Arbieto, Toledo'ya yazdığı mektubunda Vilcapampa'da şekerkamışı, pamuk, koka ve bütün tropikal ürünlerin yetiştirildiğinden bahsediyordu. Murua birçok kere Vilcapampa'nın "sıcak memleket" olduğundan söz ediyordu. Bu tanımlamalar göreceli olarak alçak olan (1000 m) Espiritu Pampa'ya uyuyordu. Bunlar Machu Picchu ile hiç uyuşmuyordu. Çünkü Machu Picchu, Espiritu Pampa'dan en azından üç kat daha yüksekti. Gerçekte Titu Cusi 1570 yılında yazdığı "Relacion"unda Manco'nun "asıl ikamet yerinin" sıcak bir iklimi olduğundan bahsediyordu. Bu iklimden kurtulmak için Vitcos bir inziva yeriydi. Martin de Murua'nın ayrıntıyla anlattığı Vilcapampa'nın bitki örtüsü, hayvan çeşitleri ve Arbieto'nun Cuzco gibi Vilcapampa'nın da geniş bir vadide uzandığı şeklinde yaptığı yorum, tekrar Vilcapampa'nın Espiritu Pampa olduğunu teyit etti.

Vilcapampa'nın uzun süre ayakta kalması kısmen bölgenin doğal yapısından geliyor. Bazı yerlerin denizden yüksekliği 4000 metreyi geçer. Çevresinde zirveleri karla kaplı dağlar, boğucu sıcak olan, labirent gibi yarasalarla dolu olan ormanlar vardır. Bunları kamçılayan azgın nehir ve akarsular vardır. Her yana bataklıklar yayılmıştır. İnkaların bu son barınağının İspanyol saldırılarına onlarca yıl, daha sonraki kâşiflerin araştırmalarına göre ise yüzyıllarca dayanabilmesi hayret vericidir.

Tanımlanamayan denizaltı cisimleri (II)

Dünya'daki geniş okyanuslardan, uçandaireler kadar şaşırtıcı olan, esrarengiz sualtı varlıklarına ait raporlar gelmektedir. Bu yazıda, tanımlanamayan denizaltı cisimlerinin harikulade görüntüleri anlatılıyor.

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI sona erdiğinden beri çeşitli devletlerin donanmaları, kendilerinkine göre çok üstün, büyük denizaltı araçlarının izine, oldukça sık rastladılar. Tanımlanamayan denizaltı cisimleri gibi bu esrarlı araçlar da, gezegenin belirli bölgelerinde toplanmaktadırlar. En çok dikkati çeken bölgelerden ikisi **İskandinav** denizleri ve **Güney Amerika**'nın doğu kıyısı açıklarıdır.

Denizaltılar ve İskandinav açık denizlerinden söz edildiğinde birçok okuyucu, 1981'de Rus kaptanın denizaltısını, denizcilik hatası nedeni ile **İsveç**'in **Karlskrona** sahilinde karaya oturttuğu olayı hatırlayacaklardır. Şüphesiz Ruslar, diğer devletlerin donanmaları, tatbikat ve çalışmaları hakkında sürekli bilgi edinmek isterler. Tanımlanamayan bazı denizaltıların da Rus denizaltıları olduğu kesindir. Ruslar 1946'daki İsveç *'hayalet roketleri'* nedeniyle suçlandıkları gibi, 1950'den beri rapor edilen esrarlı denizaltının çoğu için de gereksiz bir şekilde suçlanabilirler miydi?

Deniz kuvvetleri, tanımlanamayan denizaltı cisimlerini keşfettiklerinde geleneksel düşmanlarının ulusal karasularına girdiğinden korkmuşlardı. 1981 Kasım'ında bu korkular doğrulandı ve İsveç kuvvetleri, orada oluşunu açıklayan, ikna edici nedeni olmayan bir Sovyet denizaltısını tuzağa düşürdüler. Belki de donanma komutanlarının zihinlerinde, insan yapısı gemilere hiç benzemeyen ve olağanüstü manevra yeteneği gösteren tanımlanamayan denizaltı cisimleri ile ilgili anılar vardı.

8000 m derinlikte

Uçandaireler, nasıl yeryüzü uçaklarından üstünse, tanımlanamayan denizaltı cisimleri de, alışılmış deniz teknelerinden çalışma ve hareket yeteneği yönünden çok üstündür. En gelişmiş denizaltının maksimum hızı saatte 80 km olduğu halde, bu esrarlı denizaltıların su altında bunun üç katı bir hızla yol aldıkları saptanmıştır. 1963'te **Kuzey Atlantik**'teki manevralar sırasında uçak gemisi **Wasp** ve diğer 12 gemi, saatte 280 km hızla yol alan bir denizaltı aracı tespit ettiler. Araç dört gün onlarla birlikte kaldı, etraflarında manevralar yaptı ve 8200 m derinliğe daldı. Bir denizaltının dalabildiği derinlik rekoru ise, 1900 m'dir. 1972 Temmuz'u boyunca, tanımlanamayan bir denizaltı, **Şili** sahili açıklarında genellikle 1000 m derinlikte gezindi. Bu alışılmış denizaltıların dalabileceklerinden çok fazlaydı, çünkü, bu derinlikteki büyük basınç gerçekten çok tehlikeliydi.

1972 Kasım'ında **Norveç** fiyortlarının 150 km kadar içlerine sokulan bir Ruscasus denizaltısı mı idi? Norveç donanması, **NATO** gemileri ve hava araçlarının da yardımıyla üç hafta süresince bu davetsiz misafirin peşinden gittiler. Tekrar tekrar sualtında izine rastladılar, fakat sonra **Sogne** fiyortunda kaybettiler. Birkaç düzine gemi ve helikopter ava katıldı. Düzenli dip hücumlarına karşın acayip araç, su yüzeyine çıkarılamadı.

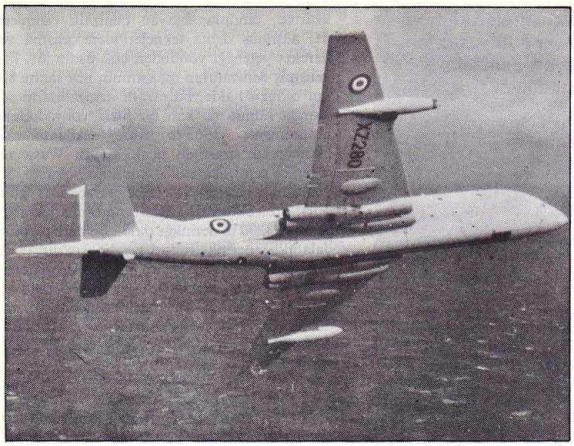

Denizaltı avcı uçaklarının en güçlülerinden olan bir Hawker Siddeley. Güdümlü mermi taşıyan düşman denizaltılarını aramak için büyük kuvvetlerce yürütülen keşif çalışmaları, askeri personele çok sayıda tanımlanamayan denizaltı cisimleri raporu sağlamaktadır (üstte).

Makine mi, canavar mı?

23 Kasım'da **Luster** fiyortunda, su altında büyük siyah bir cisim görüldü. Luster ana fiyortun bir dalıydı. Aşağı yukarı aynı sıralarda **Aurlands** fiyortunda bir savaş gemisi, deniz radarında bir denizaltının izine rastladı. O gece, **Martin Nielson**, su yüzeyinin altından altı tane kırmızı roketin havaya fırlatıldığını gördü. Bu sırada Aurlands fiyortu üzerindeki erişilemeyen bir zirvede, kırmızı ve yeşil ışıklar parlıyordu. 24 Kasım'da, birleşik kuvvetler kararlaştırılmış dip hücumlarını gerçekleştirdiler. Tek sonuç ise, bütün iletişimleri tamamen mahveden, radar ve deniz radarlarının tüm çalışmalarını engelleyen çok kuvvetli, fakat bilinmeyen bir kaynağın söz konusu olmasıydı. 27 Kasım'da Norveç yetkilileri, esrarlı denizaltının görünmeden ve tanımlanamadan ayrıldığını bildirdiler. Diğer Norveç fiyortlarında, İsveç kıyı sularında ve **Grönland** kıyılarında genellikle askeri önem taşıyan bölgelerde benzer olaylar oldu, fakat bu olaylarda hiçbir gemi tuzağa düşürülmedi ve hasara uğramadı.

Tanımlanamayan denizaltı cisimleri, İsveç göllerinde de görüldü. **Bohulan, Bullaren** gölünde de bir cisim görüldü. **Rasvalen** gölünde 15 m'den daha uzun bir cisim tekrar tekrar görüldü. **Ostergotland**'daki **Stensjön** gölünde de, konik kuleli bir tanımlanamayan denizaltı cisminin görüldüğü rapor edildi. Diğer çeşitli göllerde de, su yüzeyinin altında büyük koyu gövdelerinin görüldüğüne dair raporlar var. Bunların makineler mi, yoksa **Loch Ness** tipi canavarlar mı olduğu ise, bir tahmin sorunudur.

Norveç'tekine benzer diğer bir tanımlanamayan denizaltı cismi avı 1960 Şubat'ında **Nuevo** koyunda yapıldı. **Arjantin** donanması iki hafta boyunca, önce Rus oldukları sanılan iki esrarlı denizaltı takip ettiler. Denizaltıların hızları ve manevra yetenekleri, yetkilileri tekrar düşünmeye zorladı. Bu kıyı şeridindeki uçandaire ve tanımlanamayan denizaltı cisimlerinin sürekli faaliyetleri nedeniyle bölge halkı, su altındaki üslerden idare edildiklerine inandıkları *'Merihlilerden'* açıkça söz etmeye başladılar. Sekiz ay kadar önce donanma yetkililerinin **Buenos Aires** limanında, büyük, hızlı ve çok iyi manevra yapabilen balık şeklinde, gümüşi renkte bir tanımlanamayan denizaltı cismi ile başları derde girdi. Belirli özelliği dev bir uçakta görülen, büyük, yüzgeç şeklinde dikey bir kuyruktu. Neye benzediğini aracı incelemek üzere aşağıya dalgıçlar gönderdikleri için biliyorlardı, fakat dalgıçlar cismi tanımlayamıyorlardı.

Sudan çıkıp uçuyorlar

1978 yılı boyunca, **İtalya** üzerinde, büyük çapta uçandaire faaliyeti vardı. 500'den çok rapor gelmişti. Yanılgı ve şakalar çıkarıldıktan sonra bile rakamlar, senenin son üç ayında çok yoğun olmak üzere, gerçekten faaliyetlerin çok olduğunu gösteriyordu. **Adriyatik** kıyı şeridi boyunca yer alan olağanüstü olaylar arasında; sakin denizlerden 30 m yüksekliğe su sütunlarının yükselmesi, geceleri balıkçı gemilerinin kırmızı, beyaz ışıklarla izlenmesi, tanımlanamayan denizaltı cisimlerinin su yüzeyinde veya altında görülmeleri, suya dalıp çıkmaları, televizyon, radyo ve radar cihazlarındaki elektrik kesintileri sayılabilir. Balıkçılar, donanmanın koruması olmaksızın denize açılmayı reddettiler. 9 Kasım akşamı İtalyan donanma gemisinin kaptanı olan **Nello di Valentino**, kıyıyı keşfe gönderildi. Nello di Valintino ve iki adamı 1000 m ileride denizden parlak kırmızı bir ışığın çıktığını gördüler. Işık 300-400 m kadar yükseldi ve sonra hızla doğuya kaydı. Bu sırada kıyıyla radyo bağlantısı kesilmişti. Halkın çoğunluğu, gece saatlerce uçandaireleri ve tanımlanamayan denizaltı cisimlerini gözlediler ve kaçınılmaz olarak, bazı normal olayların bile Dünya dışı bir kaynaktan oluştuklarını düşündüler. 7 Aralık'ta şafak vakti **Caorle** yakınındaki **Venedik** koyunda yüzlerce kişi, denizdeki ışıkları seyrederken acayip araç ve varlıkların sudan çıktığını korkuyla gördüler. Daha sonra bunun hava ve deniz kuvvetlerinin hem denizde, hem de havada kullanılabilen araçlarla yaptıkları bir tatbikat olduğu anlaşıldı.

Le Brusc'un Akdeniz limanından üç Fransız balıkçının deneyimi aynı kolaylıkla açıklanamadı. Üç balıkçı 1962 Ağustos'unda, sakin ve açık bir gecede saat 11'de balığa çıkmışlardı. 300 m ileride su yüzeyinde, yavaşça hareket eden uzun metalik bir araç gördüler. Tanımlayamadıkları halde, bunun bir denizaltı olması gerektiğinde karara vardılar. Aracın etrafındaki su dalgalandı ve bir düzine kurbağa adam sudan çıkıp acayip denizaltıya tırmandılar. Fransız balıkçılar dostça selamlaştıkları halde yabancılar hiç ilgilenmediler. Sonuncusu gemiye inerken sağ kolunu kaldırdı. Şaşıran

Norveç'te Sogne fiyordunda, 3 hafta süren tanımlanamayan denizaltı cisimleri arama çalışmaları, hiç bir sonuç alınamadan sona erdi (üstte).

balıkçılar acayip cismin havaya yükselip dalgaların hemen üstünde asılı kalışını seyrettiler. Kırmızı ve yeşil ışıklar saçıldı ve cisim yavaşça soldan sağa doğru dönmeye başladı. Bu sırada gövdesi denizin üstünde zarif bir yay çizen turuncu bir ışıkla parladı. Sonra çabucak hızlanarak gökyüzünde kayboldu.

Sayısız olaya rastlanıyor...

Buna benzer gece faaliyetleri, başka yerlerde de kaydedildi. **Los Angeles**'ın **Catalina** Koyunda kiralık bir balıkçı teknesinin kaptanı ve ikinci kaptanı gece dürbünleriyle 400 m ilerideki acayip bir tekneyi incelediler. Deniz yüzeyine yakın, gümüşi-gri renkte ve işareti olmayan bir denizaltıya benziyordu. Arkasında, sonradan yapılmış garip bir şey taşıyordu ve bunun etrafında çalışıyor görünen beş kişi vardı. Biraz sonra esrarlı denizaltı hareket etmeye başladı ve balıkçı gemisi batmamak için uzaklaşmak zorunda kaldı. Acayip tekne, geminin yanından hızla geçti. Gürültüsüzdü ve hiç iz bırakmadı. Sadece açık denize doğru yönelirken, denizde büyük bir kabarma meydana getirdi. Donanma yetkilileri bu raporla ilgilendiler. Kaptanlarla yaptıkları bir görüşmede tanımlamaları amacı ile yabancı denizaltıların resimlerini gösterdiler.

Bu esrarengiz tanımlanamayan denizaltı cisimleri ve iki yaşamlı mürettebatlarının kaynağı öğrenilememiştir. Ancak deniz yatağının bazı yerlerine bırakmış olabilecekleri kolay bulunamayan bazı yapıtlardan, bu cisimlerin gece faaliyetleri hakkında bir ipucu elde edilebilmesi mümkündür. Böyle bir örnek 1970 Temmuz'unda **İspanya**'nın Akdeniz sahilinde, deniz yatağında bir İspanyol dalıcısı tarafından bulunan 7 m uzunluğunda ve 3 m çapında parlak metal bir silindirdir. Silindirin perçinsiz gövdesinde belirli bir açıklık yoktu. Uzun süre su altında kalmış olmasına karşın çok temizdi. Ertesi sabah dalgıç tekrar daldığında silindir yerinde yoktu. O bölgeyi aradı, fakat bulamadı. Benzer bir cisim, 1966 Eylül'ünde **Florida**'nın **Miami** sahilinde bir hazine avcısı olan **Martin Meylach** tarafından bulunmuştu. Meylach, donanmadan iki dalgıçla tekrar daldı. Cisim kurtarıldı mı, yoksa İspanya'daki cisim gibi ortadan mı yok oldu, bilmiyorum. Hava kuvvetleri yetkilileri, bunun bir uçaktan atılan güdümlü bir mermi olabileceği düşüncesini reddettiler. 1967 Nisan'ında iki **Danimarkalı** çocuk, bir uçandairenin **Kopenhag**'ın 80 km kuzey doğusundaki **Sjaellands Odde** yakınındaki **Kattegat Strait**'e bazı cisimler attığını gördüler. Daha sonra ele geçirilen malzemede kesinlikle ulaşılamayan bir şekilde birleştirilmiş kireç ve inorganik kömür vardı.

1959'da Buenos Aires Limanı'nda, yetkililerin dikkatini çeken tanımlanamayan denizaltı cisminin özelliği, yüzgeç şeklindeki kuyruktu. Hızlı olmasına ve manevra yapabilmesine karşın dalgıçların incelemelerine yetecek kadar uzun bir süre hareketsiz kaldı. Tanımlanamayan denizaltı cisimleri ile ilgili raporların çokluğu, bölge halkının sualtındaki 'Merihliler' ile ilgili şakalaşmalarına yol açtı (üstte).

Lorentz Johnson, 1959 Aralık'ında yanan puro gibi bir cismin, **Namsen** fiyortunun sularına iki uzun cisim attığını gördü. Bir süre sonra uçandaire araştırmacıları deniz radarı kullanarak 90 m derinlikte, 6 m uzunluğunda

ve 2 m yüksekliğinde bir cisim buldular. Fakat bu derinlik dalgıçlar için çok fazlaydı. Dipte açık denize doğru devam eden tekerlek izleri gördüklerini bildirdiler. 1967 Ağustos'unda **Venezuela**'daki bir plajda, küre bir cisim tarafından bırakıldığı izlenimini uyandıran 1 m genişliğinde tanımlanamayan izler bulundu. İki gün sonra izleri incelemeye giden Amerikalı bilim adamları çok ilgilendiler. 1970 Haziran'ında **Brezilya, Rio de Janeiro**'da denize bir uçandairenin indiği ve sonra havalandığı görüldü. Uçandaire denize, daha sonra polis tarafından alınan kırmızı bir silindir bırakmıştı.

Altta, Fransız limanı Le Brusc, 1962 Ağustos'unda olağanüstü bir tanımlanamayan denizaltı cisminin görülüşüne sahne oldu. Üç balıkçı, denizaltına benzer bir aracın bir düzine kurbağa adamı aldıktan sonra uçarak uzaklaşışını seyrettiler (en altta).

Sualtı uygarlıkları mı?

Görülüyor ki Dünya devletleri, bu denizaltı

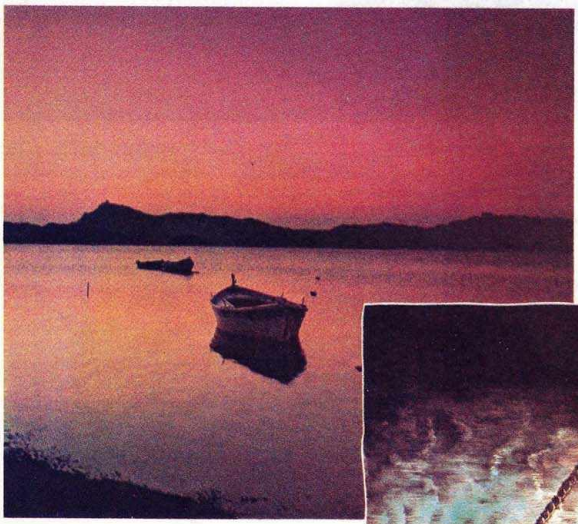

faaliyetleriyle kabul ettiklerinden daha çok ilgilenmektedirler. Ancak kurtardıkları bu yapıtlardan ne öğrendikleri bilinmemektedir. **SITU Derneği** kurucusu ve biyolog **Ivan T. Sanderson** *Görünmeyen Sakinler* adlı kitabında, incelediğimiz malzemelerden bazılarını sunmaktadır. Sanderson kitabında, okyanusların altında insan soyundan çok daha eski bir soyun yaşamış olabileceği, bu soyun büyük bir olasılıkla karada yaşamak için, ilkel denizleri terk etmeyen bir yaşamdan geldikleri ve sualtında kalarak hızla geliştikleri görüşlerini ortaya koymaktadır. İnsanlığın milyonlarca yıl ilerisinde oldukları için gezegen üzerindeki ilkel yaşam, insanlıkla doğrudan ilişki kurmaktan kaçınıyorlardı. Bu yüzden yıldızlararası yolculuklar yapacak derecede teknolojilerini geliştirdiler. Biz bu araçlara, uçandaireler ve tanımlanamayan denizaltı cisimleri diyoruz.

Uçandaire araştırmacısı **John Keel** 'bu gezegende birilerinin gizli donanma ve kara kuvvetleri' olduğunu ileri sürmekte ve sualtı üslerinin **Kuzey Kutup Dairesi**'nin üst kısmında olabileceği teorisini savunmaktadır. **Bölgesel Anlaşılamayan Olayları Araştırma Organizasyonu (APRO)**'nun kurucuları **Jim** ve **Coral Lorenzen**, tanımlanamayan denizaltı cisimleri olaylarının diğer gezegenlerden uçandairelerle gelen Dünya dışı yaratıklarca yürütülen madencilik ve planlama çalışmalarının bir sonucu olduğunu ileri sürmektedirler. 1973'te **Arjantin Olağanüstü Olayları İnceleme Derneği** yıllarca yaptıkları inceleme ve araştırmalar sonucunda, diğer bir Dünya'dan gelen makinelerin **Patagonya** sahilindeki **San Jorge** ve **San Matias** koylarında, denizaltı üsleri kurduklarını bildirdiler. Venezuela'da **Karayib Denizi**'ne dalan ve çıkan o kadar çok sayıda uçandaireler görülmüştü ki, çoğu kişi, denizaltı üslerinin gerçekten var olduğuna inandılar. Bu üslerin okyanusun derinliklerinde, sığ kıyılarda veya deniz yatağındaki dev *'ana gemiler'*de olduğu yolunda çeşitli görüşler vardır. Gezegenimizi paylaşan teknolojik bakımdan çok ileri fakat gizli kalmak isteyen bir uygarlık için denizaltı üslerinin önemi açıktır. Ancak sualtı dünyası, hâlâ çok bilinmeyen bir çevredir ve oldukça ilerleyen uçandaire bilimine karşın, gerçek kanıtlar araştırmacıların gözünden kaçmaya devam etmektedir.

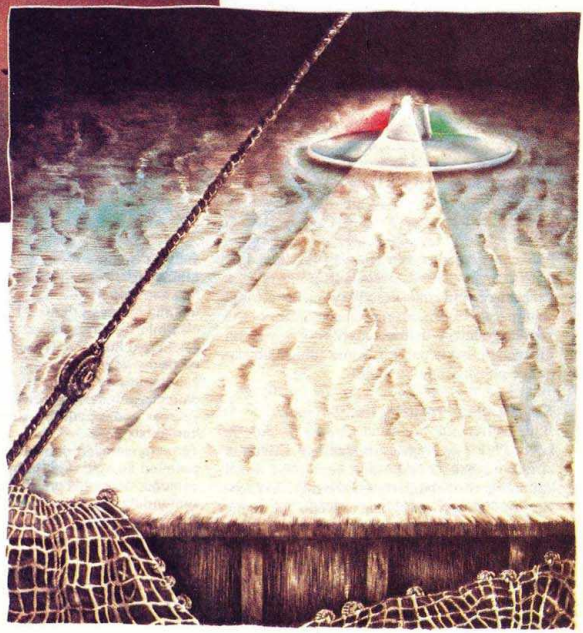

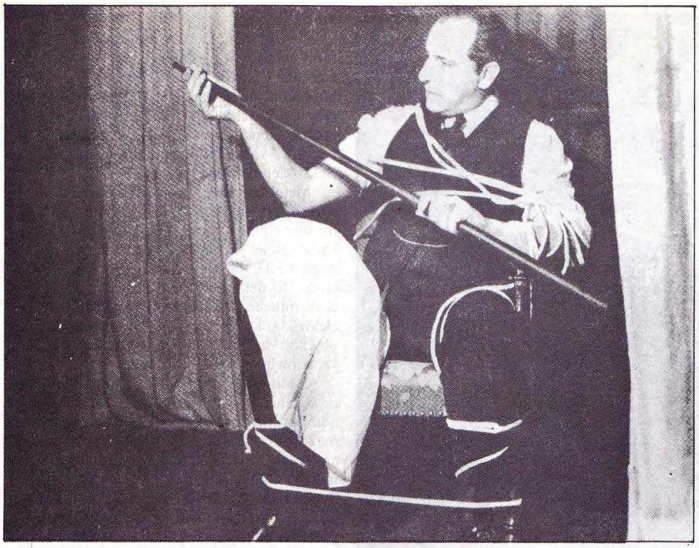

Elektrik saçan insanlar (II)

19. yy'dan bugüne sayısız tanığın önünde, bazı insanlar bir dokunuşla elektrik şoku yaratıyorlar, elektrikli araçların çalışmasını durduruyorlar. Veya, mıknatıs gibi, cisimleri kendilerine çekiyorlar. Bilim dünyası, bu olayların nedenini araştırıyor.

1938'DE ANTOİNE TİMMER adındaki kadın, New York'a doğru yol alırken, 10.000 dolar gibi bir ödülü kazanmanın hayalini yaşıyordu. Herhangi bir hilenin karışmadığı gerçek bir ruhsal olay gösterisine biçilen ödüldü bu. Ruhsal Araştırma Genel Kurulu tarafından düzenlenen gösterinin başında da ünlü sahne sihirbazı **Joseph Dunninger** bulunuyordu.

Bayan Timmer, kendindeki bu garip yeteneğin nasıl olduğunu da bilmiyordu. Kaşıkların ve diğer küçük cisimlerin ellerine yapışıp kalmasını ve ancak birisinin kuvvetle asılıp çekmesiyle ayrılışını çevresindekilere gösterdi. Ama, Dunninger, kadının bu iddiasını geçerli saymıyordu. Gizlenmiş bir iple aynı şeyi kendisinin de yapabileceğini söyledi.

Her şeye rağmen, Antoine Timmer'in hile yaptığına dair bir delil bulunamadı. Kadın mıknatıslı ellerinin esrarını çözemeden geldiği gibi dönmek zorunda kaldı. Fakat, kurul kendi açısından, gerçek bir açıklanamayan olayı araştırma fırsatını kaçırmıştı.

Mıknatıslı ve elektrikli yetenekleri olan bu gibi insanlar yine de bu kadar ender sayılmaz.

Ruhsal Araştırma Genel Kurulu Başkanı olan Amerikalı sahne sihirbazı Joseph Dunninger. 1938'de bu kuruluş hile ile tekrarı mümkün olmayan bir ruhsal olay gösterisinde bulunana ödül verileceğini ilan etmişti. Ama, mıknatıslı elleri araştırmaya değer ölçüde bir olay olarak tanımlamayı beceremediler (üstte).

Bu *insan mıknatısları* ve *elektrik fişi gibi insanlar* cisimleri kendilerine çekebilir, elektrikle çalışan makineleri bozabilir ve başkalarını bir dokunuşla elektrik şokuna uğratabilirler. Yaptıkları ne olursa olsun, *elektrik saçan insanlar* 19. yüzyılda olduğu gibi günümüzde de olay yaratmaktadırlar.

İki örnek daha

Arkadaşları tarafından **"Flash Gordon" (Baytekin)** adıyla anılan **Brian Clements**'ın durumu 23 Mart 1967 tarihli **Daily Mirror** gazetesine konu olmuştu. Clements, o kadar çok elektrikle yüklüydü ki, birisine dokunmadan önce mutlaka metal bir eşyaya bu elektriğini boşaltmak zorunda kalıyordu. Bir hafta önceki 19 Mart 1967 tarihli **Sunday Express** gazetesinde de Bayan **Grace Charlesworth**'un perişan yaşamı anlatılıyordu. 40 yıl boyunca kendi halinde yaşadığı evinde, son iki yıldan beri, bu kadın elektrik şoklarından dert yanıyordu:

"Bazen bu şoklar bütün bedenimi sarıyor ve geceleyin başım sanki basınçlı matkap kullanıyormuşum gibi sarsılıyordu. Günün birinde kıvılcımlar duvarlara kadar sıçradı."

Gariptir ki, bundan etkilenen yalnız Bayan Charlesworth'du. Kocası sadece uğultulu bir ses duyuyordu. Kuşkusuz, elektrik saçan insan örneklerine çoğu kez doktorlar tarafından rastlanmıştır. 1869 Ocak ayında, Fransa'nın **St. Urbain** kesiminde bir çocuğu doğurtan doktor.

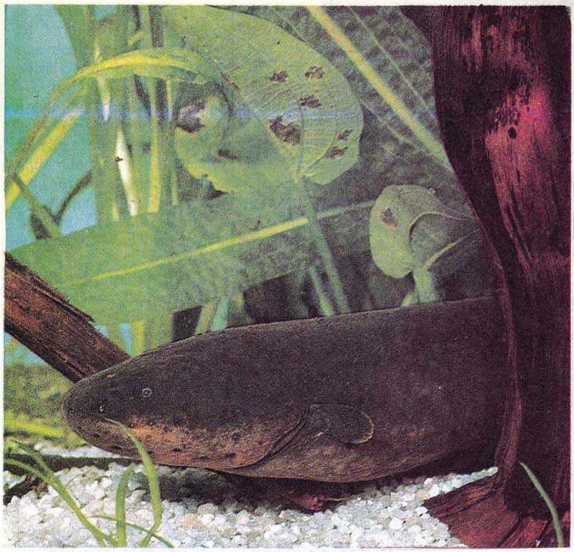

Elektrik balığı, bir hayvanın yapısındaki elektrik depolama ve kullanma yeteneğini gösteren bir örnektir. Bu balık, 500 volta kadar varan bir şokla, dokunanı çarpabilmektedir (üstte).

bebeğin sanki bir *"leyden şişesi"*(durgun elektrik yoğunlaştırıcısı) gibi elektrik yüklü olduğunu söylüyordu. Dokunan herkesi çarpan ve parmaklarından parlak ışıklar çıkartan bu garip yetenekli bebeğin yaşamı kısa sürmüş ve dokuz aylıkken ölmüştü.

1953 Ocak tarihli **Prediction** dergisinde, **Douglas Hunt,** buna benzer ama ölümle sonuçlanmayan iki olaydan bahsetmektedir. İlk olayda, doktor, çocuğu doğurturken keskin bir elektrik şokuna uğramış. Bebeğin *"elektriklenmiş hali"* 24 saat sonra kaybolmuş. Doktor, bebeğin elektriğini boşaltmak için bir leyden şişesi kullanmak zorunda kalmış. Bu süre içinde de bedeninden kıvılcımlar çıkıyormuş. İkinci olayda, bebek *"zayıf bir beyaz ışık"* çıkarıyormuş ve elleriyle ayaklarına yaklaştırılan küçük metal cisimlerin titreşmesine yol açıyormuş.

19. yüzyıldan 3 olay

Diğer 19. yüzyıl olayları daha da hayret vericidir. Bunlardan üçünü, **Vincent Gaddis**, 1967'de yazdığı *"Garip alevler ve ışıklar" (Mysterious fires and lights)* adlı kitabında belirtmektedir.

1889'da **Joplin**'li bir Amerikalı olan **Frank McKinstry**'in başından geçen bir olay vardı. Çubukla su aramaktaki yeteneğiyle ün yapan McKinstry, sabahın erken saatlerinde o kadar elektrikle yükleniyordu ki, devamlı hareket etmek zorunda kalıyordu. Eğer bir saniye bile duracak olsa, yere çakılmışçasına orada kıpırdayamaz hale geliyordu. Ta ki, yanından geçen yardımsever birisi bacağını çekip kurtarana kadar öylece beklemek zorundaydı. O sırada hafif bir parıltı oluyor ve sıkışıp kalan bacağı kurtuluyordu.

Gaddis'in naklettiği ikinci olay, Kanada'nın **Ontario** bölgesinden olan 17 yaşındaki **Caroline Claire**'le ilgili. Bu kız, 1877'de sebebi bulunamayan garip bir zayıflamanın sıkıntısını çekmeye başladı. Ağırlığı aniden 40 kiloya düşmüştü; kendinden geçerek kasılıyordu. Bir buçuk yıl sonra bu durum düzeldi ve ardından elektriklenme olayı başladı.

Metal cisimlere uzandığında bunlar birden eline doğru sıçrıyordu. Eğer, bunlardan birini bir süre elinde tutacak olsa, biri gelip de çekene kadar eline yapışıp kalıyordu. Kızın dokunduğu kişiler de elektrik çarpmış gibi oluyorlardı. Bir deneyde, dokunduğu kişiyle birlikte el ele tutuşan 20 kişilik bir insan şeridi boyunca elektrik şoku geçti. Kızdaki bu elektriklenme olayı birkaç ay devam etti ve sonunda bir daha yenilenmemecesine kayboldu.

Gaddis'in üçüncü olayı, 1890'da **Maryland**'de öğrenci olan 16 yaşındaki **Louis Hamburger** adındaki bir Amerikalıyla ilgili. Bu çocuk, parmak uçları kuru iken ağır cisimlere dokunduğu an onları havaya kaldırabiliyordu. Sanki bir mıknatıs gibi, açık duran eline değen iğneler öylece sallanıyorlar ve kuvvetle elini silkelemedikçe bunlar düşmüyordu. Çocuğun en sevdiği gösterisi de şöyleydi: Demir tozu dolu cam bir kavanoza parmaklarını dışarıdan değdirdiğinde, parmaklarını kavanozun üstüne doğru hareket ettirince, içerideki demir parçacıkları da onunla birlikte kavanozun kapağına doğru yükseliyorlardı.

500 voltluk balıklar

İnsanlarda ve hayvanlarda elektrik üreten bir sinir sistemi vardır. Bazı hayvanlar bu birikimi depolayıp kullanma yeteneğine sahiptir. Örne-

ğin, **elektrik balığı,** kuyruğundaki bir organıyla elektrik akımı üretmektedir. Bu akım kuyruğundan başına kadar geçerek, balığın **500 volt** gibi oldukça etkili bir şokla, dokunanı çarpmasına imkân vermektedir. En büyük sarsıntı, balığın başı ve kuyruğu kurbanının bedenindeki uzak iki noktaya değdiğinde meydana gelir. Çünkü bu sayede, elektrik akımı bedende uzun bir mesafe katederek daha etkili olmaktadır.

İnsan bedeni de, kalın bir halı üzerinde yürüdüğünde, **10.000 volt** kadar elektrikle yüklenebilir. Ama, elektrik balığındakinin aksine, birisine dokununca verdiği sarsıntı zararsızdır. Çünkü, insan bedeni ancak küçük çapta bir elektrik yükü boşaltabilmektedir. Ama buna rağmen, *"elektrik saçan insanlar"* istemeden olsa bile, elektrik birikimlerini kullanabilmektedirler. Elektrik balığının sağlığı nasıl elektrik gücünü etkiliyorsa, bu insanların da bedensel durumlarıyla gösterdikleri özellik arasında bir ilgi olabilir.

New York'taki bir devlet hapishanesinde başhekim olan Dr. **Julius Ransom**, 1920'de ilginç bir rapor yayınlamıştı. 34 mahkûmun ağır zehirlenmesiyle başlayan olayda, nekahet devresinde, hastalardan biri, bir kâğıt parçasını buruşturup fırlatmak istemiş. Ama kâğıt parçası eline yapışıp kalmış. Muayene sonunda mahkûm ve aynı biçimde hastalanan diğer arkadaşlarının yüksek ölçüde durgun elektrikle yüklenmiş oldukları anlaşılmış. Farkında olmadan pusulanın sapmasına sebep oluyorlarmış. Asılı duran çelik bir şeridin önünde ellerini bir ileri bir geri hareket ettirerek şeridin durduğu yerde sallanmasına yol açıyorlarmış. Mahkûmlar iyileştiğinde bu özellikleri de ortadan kalkmış.

Elektrikli insanlarla ilgili bu garip olaylarda atmosferin ve yerin manyetik durumunun da etkili olduğuna dair belirtiler vardır.

Dr. Hosford'un gözlemi

Dr. **Willard Hosford** tarafından, 1838'deki **American Journal of Science**'da çok saygıdeğer bir hanımefendi olarak belirtilen kadınla ilgili olay bunlardan biri. Kadın **New Hampshire**'lı önemli bir adamın eşi, 30 yaşında, sinirli ve evinden dışarı çıkmayan biri. İki yıldan beri de şiddetli romatizma ve yeri olmayan nevralji diye anlaşılmamış bir hastalıktan şikâyetçidir.

Elektriklenme olayı, 25 Ocak 1837 akşamı kadının kendisini tuhaf hissetmesiyle başlamış. Elini bir rastlantı sonucu erkek kardeşinin yüzü üzerinden geçirirken, parmaklarından dikkati çekecek kadar belirgin kıvılcımlar sıçramış. İkisi de bu durumda şaşırıp kalmışlar. Kalın bir halının üzerinde dururken, çevredeki eşyaya doğru parmaklarından çıkıp fırlayan kıvılcımlar açıkça görülüp sesleri duyuluyormuş. Bu kıvılcımlar parlak ve şok tesiri yapacak güçteymiş. Hem kadın, hem de dokunduğu kişiler tarafından hissediliyormuş.

Bu olayın en şiddetli olduğu durumda hava sıcaklığı 20 dereceymiş. Kıvılcımların boyu bu

Angelique Cottin, 19. yüzyılın en meşhur elektrikli kızlarından biriydi. Ama, Fransız Akademisi'nin fizikçi François Arago tarafından yönetilen bir kuruluşunca incelendiğinde, kızın güçlerinin zayıfladığı ortaya çıktı. Yine de kurul kızı bir sahtekâr olarak suçlayamamıştı (karşıda altta).

sıcaklıkta 4 santime ulaşıyor ve dakikada dört defa çakıyormuş. Dr. Hosford kadının ipek giysileri yüzünden elektriklenme olduğunu düşünerek, baştan aşağı pamuklu giydirmiş. Ama, kadının elektriklenmesi geçmemiş. Kadını oldukça rahatsız eden bu elektriklenmeler altı hafta kadar sürmüş.Daha sonra da nevralji durumundan ve bedensel bozukluğundan kurtularak öncesinden daha sağlıklı bir hale kavuşmuş.

Orfordlu bu hanımın garip elektriklenme olayı sırasında, Dr. Hosford'un gözlemine göre hava o an *"anlatılmaz parlaklıkta koyu kırmızı bir hale"* ile aydınlanıyormuş. Havadaki bu elektriksel görüntünün belirdiği günün

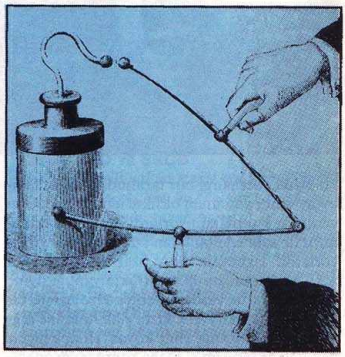

Leyden şişesi elektrik depolamakta kullanılan bir alettir. İç kısmındaki ve dışındaki birbirinden yalıtılmış ince metal yapraklar bir telle birbirine bağlanırsa, temas anında kıvılcım saçar. Bir doktor, çocuk doğurturken, bebeğin bir leyden şişesini şarj edecek kadar elektrikle yüklü olduğunu bildirmişti (sağda).

akşamı da kadından kıvılcımlar çıkmaya başlamış. Dr. Hosford, bu atmosfer olayı ile kadının elektriklenmesi arasında bir bağ olduğunu düşünmüş. Bu ilişki, **Livingston Gearhart**'ın teorisine uygun düşmektedir. Ona göre, Dünya'nın manyetik alanındaki yoğunluk değişimiyle ilgili durumlarda insanlarda görülen ani yanıp tutuşma örnekleri meydana gelmektedir.

Elektrikli kızlar

19. yüzyılın belki de en meşhur *"elektrikli kızı"* **Annie May Abbott**'du. 1880'lerin sonundan 1890'ların başına kadar bu kız *"Georgialı küçük mıknatıs"* adı altında bütün dünyayı dolaşmıştı. Yalnız avcunu dokundurmakla üstünde ağır bir adamın oturduğu bir sandalyeyi kaldırabilen Abbott'un ağırlığı ancak 45 kilo olmasına rağmen, kendisi bir sandalyeye oturduğunda, birkaç erkek bir araya gelse bile yerinden kaldırılamıyordu. Japonya'da iriyarı ve güçlü Sumo güreşçileri bu kızı durduğu yerden kımıldatmaya çalışmışlardı, ama gayretleri boşa çıktı. Bu kızın parmakları ile dokunduğu herhangi bir hafif cismi kaldırmak için uğraştıklarında da, sanki o dayanılmaz kuvvetleri bir hiç oluveriyordu.

Böyle yerinden kımıldamazlardan olan bir başkası da **Mary Richardson**'dır. 1921 Eylül' ünde **Liverpool**'da yaptığı gösterilerde önce

kolaylıkla herhangi biri tarafından kaldırılabiliyor, sonra altı adam birlikte uğraştığında kızı yerinden kıpırdatamıyorlardı. Kızın bir dokunuşu ile sahnede bulunan adamlar yere yıkılıyorlardı. İskoçyalı bir ruhsal araştırıcı olan **A.C. Holms**'un bu kızla birlikte yaptığı ilginç bir denemesi de vardır: 13 erkekten oluşmuş bir grup adamın, kuvvetle kızın elini itmesine rağmen, kızın omzuna elini koyan Holms hiçbir itici güç hissetmemiş. Daha sonra, aynı adamlar Holms'un da elini itmeye çalışmışlar. Bir eli kızın omzunda olan Holms adamların kuvvetle itmesine rağmen hiçbir basınç duymamış. Bu araştırıcıya göre, kıza doğru uygulanan kuvvet her nasılsa yok ediliyor veya başka yöne saptırılıyordu. Belki de başka bir boyuta aktarılıyordu.

En bilinen elektrikli kız belki de **Angelique Cottin** adındaki **Normandiyalı** 14 yaşındaki Fransızdır. Onun olayı da 15 Ocak 1846'da başlamış ve on hafta sürmüştü. İlk belirti bu kız ve diğer üç arkadaşı bir örgü tezgâhında çalışırlarken oldu. Tezgâhta eldiven örerlerken tezgâh dönerek sallanmaya başladı. Bu olaydan kısa bir süre sonra, annesiyle babası kızı Paris'te halka göstermeye başladılar. İşte bu sırada Dr. **Tanchou**'nun dikkatini çekti. Bu hekimin **Bilimler Akademisi**'ne verdiği rapora göre, kız bir mıknatısın kutuplarını bulabiliyor, pusula ibresinin yönünü saptırabiliyor ve aynen bir mıknatıs gibi küçük cisimleri kendisine doğru çekip uzaklaştırabiliyordu. Yine bu hekimin açıklamasına göre, kızın bu gösterilerde bulunduğu anda, Dr. Tanchou, çevresinde serin bir esinti duyuyordu. Sanki meltem esintisini andıran bir dalgalanma ile yüksek dozda elektrikle yüklenmiş bir cisimden gelen etki gibi.

Kızın bir dokunuşuyla cisimler hızla ileriye fırlıyorlar, yatağı da şiddetle sarsılıyordu. Eğer bir sandalyeye oturmak istese, sandalye altından kayıp gidiyordu. Önlüğünün bir değişiyle, 25 kiloluk masa havaya yükselip kaldı.

Boşuna bir gösteri

Fransa Bilimler Akademisi, ünlü fizikçi **François Arago** başkanlığında bir araştırma grubu oluşturdu. Angelique her ne kadar bu gruba elinden geleni göstermeye çalışmışsa da, başarılı olamadı. Bu gibi durumlara günümüzün **poltergeist** olaylarına karışmış çocuklarda ve kaşık bükenlerde de rastlanmaktadır. Şüpheli bir araştırıcı veya laboratuvar ciddiyeti ile karşılaştıklarında yetenekleri kaybolmaktadır.

Araştırma kurulu, Dr. Tanchou'nun gözlemlerinde iddia ettiği gibi, kızın ancak sakin olduğu anda bu belirtilerin ortaya çıktığı varsayımını dikkate almamıştı. Zavallı Angelique, araştırma kurulunun önünde çevresindeki hazırlıklardan ve içinde bulunduğu durumdan öylesine korkmuştu ki, hemen oradan kaçtı. Kurul Angelique'le ilgili iddiaları destekleyecek herhangi bir delil bulamadıklarını belirtti. Ama, kızı bir sahtekâr olarak tanımlamaktan da kaçınmışlardı.

Ama, Arago'nun araştırma grubu ikna olmamıştı. Zaten o devirde Bilimler Akademisi bu tür olaylara karşıt bir tutum içinde olduğundan, *"bedensel mıknatıslılık"* adı altında bu akımın savunucuları ve uygulayıcıları tarafından ortaya sürülen olaylara benzer durumları kabullenmeye yanaşmıyorlardı.

Arago, Akademi'ye, Angelique'le ilgili olayın daha önce hiç kurula arz edilmemiş bir durum olduğunu önermekle yetinmiş ve böylece, insanlardaki elektriklenme olayıyla ilgili etkeni araştırma olanağı da bir kere daha bilim dünyasının elinden kaçmıştı.

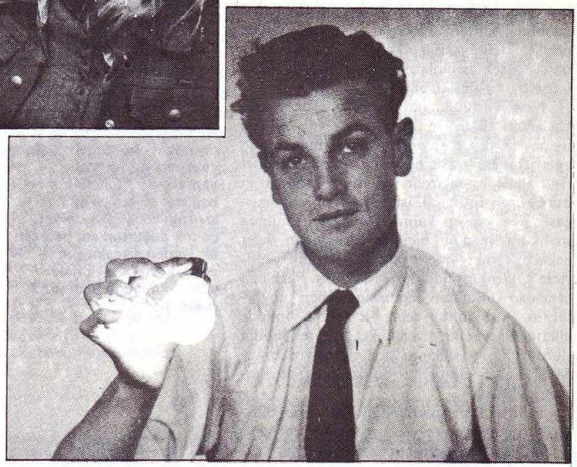

1952 yılında haber konusu olan Cardiffli Brian Williams, sadece eliyle oğuşturarak bir lambayı yakmakla, olağanüstü elektrikle yüklü bir insan örneği olmuştu (üstte).

Saçları dimdik olmuş bir vaziyette, fizik öğretmeni Anthea Sothcott, öğrencilerine durgun elektrik olayını açıklıyor. Dokunduğu Van der Graaf jeneratörü 500 bin volt üretmektedir. Fakat, kadın kalın bir yalıtkan tabaka üzerinde durduğu için, elektrik akımı kesinlikle iletilememekte ve sonuçta hiçbir zarar vermemektedir (en üstte).

Nostradamus'un mektubu (II)

Nostradamus'un, Kral Henri II'ye yazdığı mektup devam ediyor. Savaş, kan ve acı dolu bir gelecekten sonra, 1000 yıllık bir Altınçağ gelecek, ya sonra? İnsanlığın sonu, Nostradamus'a göre 3797 yılında belirlenecek. Ata Nurin, Nostradamus'u ve "Yuhanna'nın Vahyi"ni karşılaştırıyor.

NOSTRADAMUS, Kral II. Henri'ye yazdığı mektubuna devam ediyor. Kendisi, mektubunun birinci bölümünde, yaşadığı çağdan başlayarak, 1900'lü yılların sonuna kadar olan dönemi ortaya koymuştu. Görüldüğü kadarı ile, bu dönemin görünümü, hiç de iç açıcı değildi, ya 2000 yılına doğru neler olacaktı? Ve daha ötesinde? Dünyanın ve insanlığın geleceğinde, hiç mi güzel ve iyi dönemler yoktu?

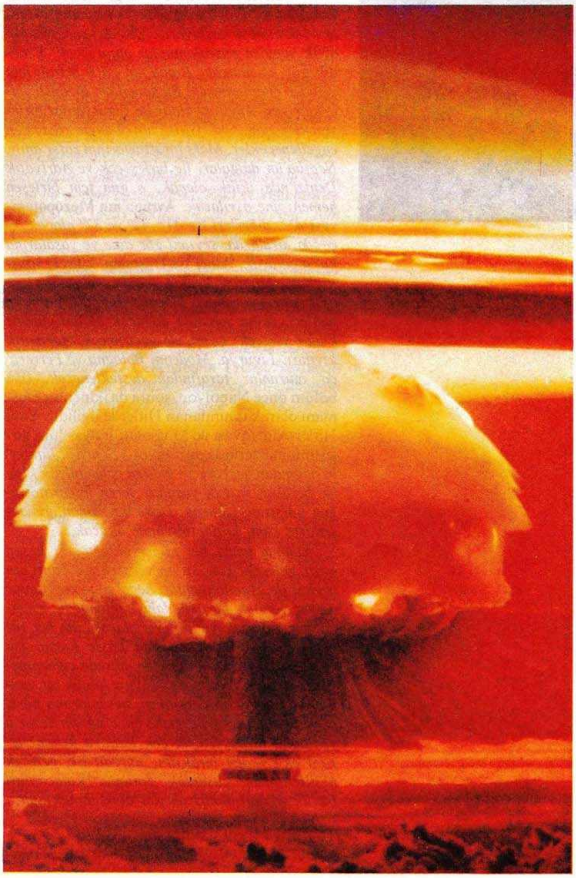

"Bu sırada, çok büyük bir salgın hastalık görülecek ve dünyanın büyük bir kısmını etkileyecek. Tarlalar ve evler birbirlerine benzeyecekler, kentleri otlar bürüyecek. Herkes, din adamlarına düşman olacak. Paris, Malta ve Akdeniz adalarında terör olayları olurken, bir deniz boğazı yüzünden etkin olan liman kentinin önündeki zincir açılacak. (Burası, İstanbul olabilir, akla bir an için Altın Boynuz, yani Haliç geliyor, zincir ise boğazların kapalı tutulmasıdır.) *Bir zamanlar, İbrahim'in yeri olan yer, eğlenceyi sevenlerin ve neşelilerin yeri olacak ve Achem kenti kapatılacak ve silahlı orduların saldırısına uğrayacak, Doğulular denizde de üstün gelecekler.*

Libya, ABD ve SSCB

O devlet büyük yıkım içinde olurken, tüm kentleri terk edilecek, kim bu kentlere girmeye niyetlenirse, Tanrı'nın gazabına uğrayacak. Kutsal mezar, çok uzun bir zaman, göğün altında yalnız kalacak ve kimse gelip, ziyaret etmeyecek. O kutsal yer, aşağılanacak, pis ve kötü amaçlarda kullanılacak. Ah, hele hamile kadınlar için ne zorluklar var. (Bu bölüm son derece ilginçtir, kastedilen yer büyük bir olasılıkla Kudüs'tür. Gelebilecek felaket ise, nükleer bir olaydır veya radyasyon tehlikesidir. Bunun en büyük kanıtı ise, Nostradamus'un özellikle belirttiği hamile kadınlardır. Çünkü, radyasyonun hamile kadınlar üzerindeki etkisi, gerçekten fecidir. Uzmanlar, bu şekilde ortaya korkunç yaratıkların bile çıkabileceğini öne sürüyorlar.) *Doğulu liderin askerlerinin çoğu ölecek, çocukları hapsedilecek ve böylece büyük kehanet gerçekleşmiş olacak. Soylular üzerinde, adalarda yaşayanlarda ve Doğulular üzerinde, büyük baskı olacak. Onların dilleri, Arapça ile İtalyancanın karışımından oluşmuştur.* (Burası ise, tam anlamıyla Libya'yı anlatıyor. Gerçekten de, günümüzde de açıkça görüldüğü gibi, Kaddafi yönetimindeki Libya, hem ülke liderlerini yani soyluları, hem Akdeniz'i, hem de Ortadoğu'yu sık sık tehdit ediyor.)

Sonra, Kuzey Afrikalılar yardımcı oluyorlar, onun hükümetini kovuyorlar ve yok ediyorlar. Yok edenlerden biri de, **Aqulion Kralı** *olacak.* (Aqulion Krallığı, kartal arması taşımaktadır yani burada bir kartal sembolizmi görülüyor. Bir zamanlar Çarlık Rusya'sında, bugün ise Avusturya ve Almanya'da, kartalın bir sembol olarak kullanıldığı biliniyor. Diğer taraftan ise, ABD'nin de ulusal sembolü kartaldır. Öyleyse, Libya, bu uluslardan biri ile savaşacaktır. Bu ulus ABD ise, olaylar çoktan başlamıştır.) *Yüzyılın sonlarında, üç ülkeden biri, diğerlerinin yok olmasını dileyecek. Üçlü yönetimin yeniden kurulması için yedi yıl geçecek. Bu dönem içeri-*

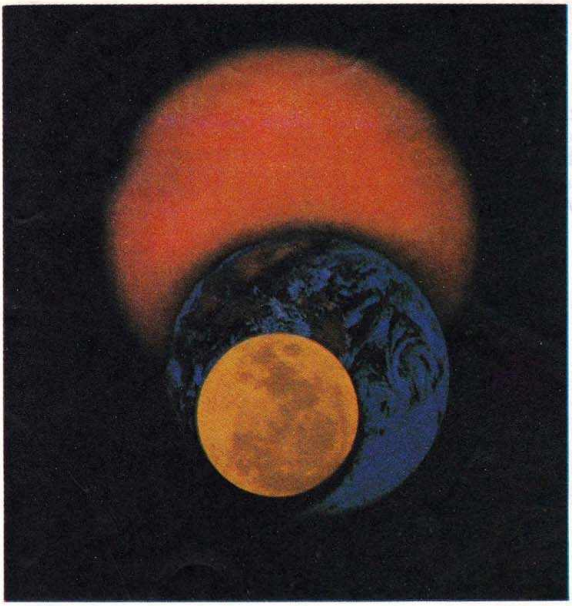

sinde, o partinin gücü ve ünü tüm dünyaya yayılacak. Kutsal ve lekesiz ekmeğin kurbanı korunacak. Aqulion'dan doğan iki insan, Doğuluları yenecekler. Çok büyük bir savaş gürültüsü duyulacak ve o iki kardeşin önünde, tüm Doğu titreyecek.

Yine bir insanlık kronolojisi

İşte Efendim, bu yüzden, bu olayların olacağı zamanları açıkça belirtmeyip, karanlıkta bıraktım. Astronomik hesaplamalarla ve Kutsal Kitap'ın yardımları ile, eğer arzu etseydim, tüm bu zamanları, çok kesin olarak bildirebilirdim. Ama hiç de iyi olmayacaktı. Sizden rica ediyorum Majesteleri, bana iftira edilmemesi için, sizden izin alınmadan yorum yapılmasına lütfen imkân vermeyin.

Tüm olasılıkları gözden geçirdikten sonra, yaptığım hesaplamalara göre, dünyanın yaratılışından 1506 yıl sonra Nuh doğdu. Nuh, 600 yaşına geldiğinde, gemiyi yaptı. Bunlar Ay ve Güneş yılı da olabilirler; ama ben Güneş yılına sadık kalıyorum. Gemi 6 yılda bitti ve Nuh gemiye bindi, sular tüm dünyayı sardı ve 14 ay çekilmediler. Sonra Tufan bitti ve suların çekilişinden İbrahim'in doğumuna kadar 295 yıl, oğlu İshak'ın doğumuna kadar 100 yıl, Yakup'a kadar da 60 yıl geçti. Yakup, Mısır'ı terk ettiğinde 130 yıl geçmişti. Yakup'un Mısır'a ilk gelişinden, toplu kavim göçüne kadar, 430 yıl geçti. Bu göçle, Süleyman Tapınağı'nın yapımı arasındaki süre, 480 yıldır. Tapınağın yapımı ile İsa Mesih arasındaki dönem ise, kutsal metin yazarlarına göre, 490 yıldır. Sonuçta, tüm bu hesaplamalara göre, 4173 yıl 8 ay geçmiştir. Böylece, İsa Mesih döneminden şimdiye yani bölünmüş kiliseler çağına atılıyorum. Tüm kehanetlerimi hesapladım, doğal içgüdüm ve astronomik öğretilerin bilgisi altında denedim. (Bu tarihsel zamanlamayı Nostradamus ikinci kez yapıyor ve bundan sonra 1606 yılından yola çıkarak, kehanetlerini sürdürüyor ve ortaya bazı astrolojik hesaplamalar koyuyor ve bazı yorumculara göre, Fransız Devrimi'nin başlangıcını yeni bir çağ olarak niteliyor.)

Napolyon ve Hitler

Yİl, olaysız geçecek; ama bu dönem, çok uzun sürecek olan dönemin başlangıcı olacak. Yine o yıl, kiliseye saldırılacak ve zamanlamada yenilik gerektirecek olan 1792 yılına böyle gelinecek. (1792 yılı, Descartes tarafından ilk defa özgürlük düşüncesinin ortaya atıldığı yıldır.) *Sonra, Roma halkı ayağa kalkacak ve karanlık gölgeleri yok etmeye başlayacak, yeniden parlayacak; artık yeniden parçalanmalar olmayacak. Venedik güç kazanacak, Roma'nın gücü arttığı için yeniden önemsenecek. Bu dönemde, Bizanslı yelkenler var. Aquitanyalılar ile Liguryalılar birleşecekler ama, iki Giritli'nin ihaneti yüzünden engellenecekler. Mars taraftarlarının zafer anıtı, Neptün'ün dalgaları ile birleşecek ve Adriyatik Denizi'nde ikilik olacak, o gün için birleşen hemen yine ayrılacak.* **Avrupa'nın Mezopotamyası** *45°, diğerleri ise 41°, 42° ve 37° olacak. O çağda, oralarda, şeytani güç dine ve yasalarına karşı çıkacak.* **İkinci İsa Düşmanı,** *kiliseyi sıkıştıracak, kılıçtan keskin diliyle, bilgisizleri ve akılsızları yardımcı alacak. İsa Düşmanı'nın günleri, çağın sonunda doğacak olanın gününe kadar sürecek. Lyon, ele geçirilecek, Adriyatik kıyıları, Ligurya, Modena, Bologna ve Ferrera' da oturanlar tarafından desteklenecek.* (Bu bölüm önce Napolyon, sonra da ikinci İsa Düşmanı olarak tanımlanan Hitler'le ilgilidir. Yani Hitler Almanyası ile Mussolini İtalyası'nın birleşiminin üzerinde duruluyor.) *Sonra o, Jüpiter' in dağından geçecek ve gökten gelen büyük kitle ile beraber, büyük yasaları veren imparatorluğun karşısına çıkacak. Daha bir zaman, günahsızların kanı, kötülerin elinde akacak.*

Bundan sonra, her zaman olduğu gibi, hesap saati gelecek, çok kayıp verecekler. Tanrı'nın iradesi ile, Aquilonyalıları hedef alan mektuplar da var. Şeytan, bir defa daha bağlanacak, insanlık için, tüm dünyada barış olacak, din her tür beladan kurtulacak, bundan böyle kutsal İsa Mesih, inançsızların ayakları altında çiğnenmeyecek. Yine o zamanda, dünyayı büyük bir yangın bekliyor. Zamanın akışı, hesaplarıma göre, çok ilerilere uzanıyor. Daha önce, oğlum Sezar'a yazdığım mektupta, birçok konuyu kehanetlerimi eklemeden bıraktım. Burada ise, gelecek nesillerimizin yaşamak zorunda kalacakları büyük ve akıl almaz olaylar açıklanmaktadır.

Tevrat ve İncil yakılacak

Kutsal metinlere ve tüm astrolojik hesaplama-

lara göre, inananlara Aquilanya kökenli saldırılar olacak. (Bu Aquilanya, armasında yine bir kartal bulunan SSCB'dir ve dine yani Hıristiyanlığa karşı en büyük saldırıların yapıldığı Stalin dönemidir.) *Doğululara ilgilidir, saldırılar 11 yıl sürecek ve Aquilanyalı birinci kral devrilecek; sonra güneyli dostu yerine gelecek. O da, militan bir inançla, güç ve iktidarını kullanarak, daha çok acıyı üç yılda verecek. Gerçek inananların kanları dere gibi akacak. Çağdaş bir kral onun için şarkı yazdıracak. O hükümdar, kiliseye ve dine karşı korkunç ve utanç dolu girişimlerde bulunacak. Sokak ve kiliselerden insan kanı akacak, bir deniz savaşında deniz kızıl renge boyanacak. Sonra, aynı yılda ve ardından gelende çok büyük salgınlar çıkacak.* (Bundan sonrası, III. Dünya Savaşı ile ilgili olarak yorumlanıyor.) *Önceden belli olan açlık, çok kötü sonuçlar getirecek, öyle büyük bir sefalet olacak ki, Hıristiyanlığın başından beri böylesi görülmedi. Açlık ve kıtlık, tüm Latin topraklarından başlayarak, İspanya'ya kadar ulaşacak.*

Sonra, üçüncü Aquilanya hükümdarı, devlet başkanının yardımları ile halkın dertlerini duyacak. Çok büyük bir ordu hazırlayacak ve topraklarını koruduğunu ileri sürerek, atalarından daha fazla yıkıcı olacak. Papalık temsilcisi, yeniden eski yerine gelecek;ama güvenilmez ve değersiz olacak. Putperestliğin yıkımları sonucunda, yeni bir dönem başlatılacak. **Eski ve Yeni Ahitler** (Tevrat ve İncil) *yakılacak. Bir kere daha, tüm Hıristiyan ülkeler ve inanmayanlar, 25 yıl süresince titreyecekler. Savaşlar, katliamlar çok ağır olacak. Köyler, kentler, saraylar alevler içinde kalacak ve çok büyük bir gücün etkisiyle* (nükleer güç mü?) *yıkılacaklar. Bakirelerin, dulların, kadınların kanları akacak. Memedeki çocuklar, kentlerdeki yıkık yapıların duvarlarına çarpılacak.* **Cehennemin Prensi Şeytan'***ın eliyle öyle çok kötülük yapılacak ki, dünyanın büyük bir kısmı yok olup, çöle dönecek.*

'Altınçağ' başlayacak

Ve tüm bu olaylardan önce, gökyüzünü garip birtakım kuşlar saracak ve **Huy Huy** *diye bağıracaklar, sonra da birden ortadan kaybolacaklar. Bu olaylar, bir süre sürdükten sonra, Satürn'ün yeni yönetim dönemi başlayacak* (Satürn: Disiplin gücü) *ve* **Altınçağ** *başlayacak. Yaratıcı Tanrı, halkının zavallılığına acıyarak, 'Şeytan yakalansın ve yeraltı dünyasının en derin kovuğuna atılsın' emrini verecek. Ve, Tanrı ile insanlar arasında dünya barışı başlayacak ve bu barış bin yıl sürecek, güçlenecek. Sonra kilise, iktidarın şiddet yoluna dönünce, her yer, her şey yeniden parçalanacak.*

Gördüğüm tüm bu vizyonların, kutsal metinler ve astronomik cisimlerle olan uyumları, Satürn-Mars-Jüpiter ve diğerleri gözlendiklerinde anlaşılabilir. Yine bunlar, diğer bazı dörtlüklerden de anlaşılabilir. Her şeyi, çok ince bir şekilde hesaplayarak, diğerleri ile daha uyumlu bir hale getirebilirdim. Ama, Sayın Kralım, şu ya da bu olay denetimciler tarafından engellenir,

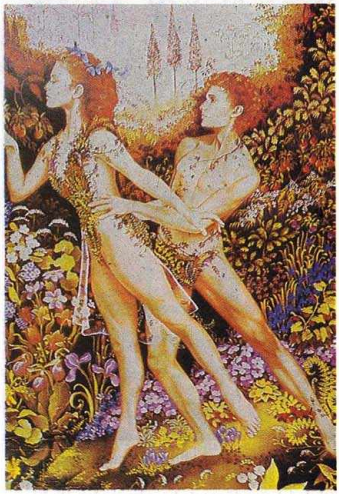

sorun olabilirdi. Kalemimi bir yana atıp, gecelerin sessizliğine sığınmamın bir nedeni de budur.

Ey Kral, birçok şey, kısa zamanda oluşacak ve mantıkla bir bütün olacak. Fakat, her şeyi bu mektuba yazmayı istemiyorum ve istenemez. Bazı korkunç olayların anlaşılabilmesi için, etrafta birçok küçük ipucu bıraktım. (Nostradamus, bundan sonra, krala olan bağlılığını ve saygısını yineliyor, sonra tarih atarak mektubunu bitiriyor.) Salon de Provence-27 Haziran 1558.

Yerin ve göğün tüm sırları

Nostradamus'un kehanetleri, **Yuhanna İncili** ile büyük paralellik göstermektedir. Nitekim Yuhanna İncili'nin *Vahiy* bölümünde büyük olaylardan sonra gelecek olan, büyük barıştan söz eder. Bu barış 1000 yıl sürecektir, Nostradamus'a göre... Genelde, daima kötü ve kara haberler veren Nostradamus'un ümit ve güzellik dolu bazı dörtlükleri bu yöndedir: *"Ruhu olmayan beden, artık kurban olmayacak - Ölüm günü yeni bir doğuşa kavuşacak - İlahi ruh, ruhları sonsuz mutlu kılacak - Sonsuzluk içinde, Yüce Kelâm'a kavuşulacak. (11/13.)* Bu dörtlük gerçekten çok güzeldir, insanlık artık ölümden ve öldürmekten uzaklaşmıştır ve daha da önemlisi, Tanrısal Kelâm yani Tanrı'nın kendi sesi artık duyulacaktır. Daha uygunu, hedefe ulaşılıp, Tanrı ile buluşulacaktır. Yine aynı temayı işleyen bir başka dörtlük: *"Tanrısal Kelâm maddeye aktarılacak - Gökle yer, okült ile mistik hep anlaşılır olacak - Sonuçta ruh ve madde bir bütün olarak birleşince - Her şey aşağıda kalacak ve insanoğlu gökyüzüne çıkacak."*

Burada, insanoğlunun alışılmış çizgisinin çok ötesinde bir kavram dile getiriliyor. Böyle

bir insan modelini anlamak, şu an için hiç de kolay değil, ruhsal güçlerin doğduğu ve her şeyi etkilediği bir dönemle karşılaşacağız. Bir başka tanımla, insan salt et ve kemik olmadığını, Tanrısal öz olan ruha sahip olduğunu idrak edecek. Nostradamus felsefesine göre, madde ile bütünleşerek varlığını sürdüren tek yaratılmış canlı, insandır. Bu kavram, insanın ete olan bağımlılığı veya saplantısıdır. Yalnız bu nedenle, insan yüz binlerce yıldan beri, ruhundan bihaber bir mahkûm gibi yaşamaktadır. Bu yüce dönemde ise, insanoğlu, göğün ve yerin tüm sırlarını öğrenecek, okült ve mistik yani dinsel bilgilerle bilimsel bilgileri bütünleştirmeyi başaracaktır. İşte, tüm *Bilinmeyenler*'in artık bilinir hale geleceği zaman, bu zamandır.

1000 yıllık barış

Bu yaklaşıma göre, bu altın dönemde, tüm insanlar ruh ve beden ikileminden çıkacakları için, hepsi psişik güçlere sahip olacaklar ve her türlü normalüstü sanılan olayı başarabileceklerdir. Bütün bunlar olabilecek mi? Olmaması için pek bir neden yok, çünkü insanoğlunun sadece 100 yıl öncesine bakmak, ne gibi akıl almaz değişimlerin olduğunu anlamak için yeterlidir. Bin yıllık bu barış ve üstünlük döneminin anlatıldığı bir başka kaynak İncil'dir demiştik. İncil'in *"Vahiy"* bölümünün 20. Bap'ını açıp, 4. kısımdan başlayarak okuyalım: *"Alınlarına ve ellerine damga yememiş olanlar, İsa Mesih ile beraber 1000 yıl hüküm sürecekler. Bu birinci kıyamettir, bu kıyamette hissesi olan herkes mutlu ve kutsaldır. Onların üzerinde, ikinci ölümün hâkimiyeti yoktur; ama Allah'ın ve Mesih'in kâhinleri olarak ve onunla beraber 1000 yıl saltanat sürecekler."*

Ya daha sonrası? İncil devam ediyor: *"Ve bin yıl bitince, şeytan zindanından çözülecek ve yerin dört bir köşesinde bulunan milletleri, Yecüc ve Mecüc'ü saptırmak ve onları cenk için bir araya toplamak üzere çıkacaktır, sonra mukaddesler ordusunu ve sevgili kenti kuşatacaklar, o zaman gökten ateş inip, onları yiyecek, iblis ateş ve kükürt gölüne atılacak ve gündüz ve gece kendilerine azap edilecek."* Evet, yine bir savaş, bin mutlu yıldan sonra insanlık yine kan ve ateşle karşılaşıyor. Birçok Nostradamus yorumcusuna göre, bu son savaş bir uzay savaşıdır ve belki de başka gezegenlerden gelecek olanlarla yapılacak olan bir savaştır. Ama, bu insanlığın son savaşıdır; çünkü bir daha savaş olmayacaktır ya da savaşa gerek duyulmayacaktır.

"Artık matem, ağlayış ve acı olmayacak"

Nostradamus sonrasını da belirliyor, sonsuz Barış Devleti yeryüzünde değil, gökyüzünde kurulacaktır ve bundan sonraki insanlık, bir başka insanlık olacaktır. Yine İncil'e ve Vahiy'e dönelim: *"Ve yeni bir gökle, yeni bir yer gördüm; çünkü önceki gök ve önceki yer artık geçtiler ve artık deniz yok, o kutsal kenti göğün içinden Allah'tan inmekte gördüm ve oradan bir ses işittim: İşte Allah'ın çadırı onlarla beraberdir ve kendisi onlarla beraber oturacaktır ve gözlerden bütün gözyaşlarını silecek ve artık ölüm olmayacak ve artık matem, ağlayış ve acı da olmayacak; çünkü önceki şeyler artık geçtiler ve ses geldi: İşte, her şeyi yeniden yapıyorum ve yaz, dedi, çünkü bu sözler gerçektirler, Alfa ve Omega yani başlangıç ve son benim."*

Nostradamus'a göre bu sonun tarihi de bellidir: **3797 yılı**. Hesapladığı sisteme göre, bu tarihte insanlığın dördüncü çağı bitecektir. İnsanlık yaşam yolculuğuna Aslan burcunda başlamıştır, 2000 yıl geçmiş ve Koç burcu ile beraber Hz. **İbrahim** gelerek, insana Yaratıcı'sının bilincini vermiştir. Sonra Hz. İsa ve Hz. **Muhammed** dönemlerinin içinde bulunduğu Balık burcu çağı gelmiştir. Bu iki büyük dinle Balık burcunun çift yönlülüğü açıklanmıştır. Hz. İsa'nın sevgi bilgisinin yanına Hz. Muhammed'in akıl ve mantığa dayalı bilimsel inanç bilgisi getirilmiştir. Böylece, Kova burcu çağına gelinmiştir, zor bir geçişten sonra, insanlık yeni koşullara ayak uyduracaktır. Tüm felaketler, bu uyumun elde edilmesi içindir.

Ve en sonunda ise, insanoğlu yok olacak ve artık kargaşalar içinde yuvarlanmayacaktır, yani Vahiy'de yazdığı gibi, *ölüm ve ölüler diyarı ateşe atılacaktır*. Artık ölüm olmayacaktır; çünkü o insanlık ruhsal yaşamın doruğuna erişecek ve madde ilişkisini bitirecektir. Kısacası, gelecek olan son, aslında sonsuzluğun ta kendisidir.

Sayılar: 13'ün iç yüzü

Kemal Türen

KİTAB-I MUKADDES'in sayısal yapısıyla ilgili bilimsel çalışmalar bu yüzyılın başlarında özellikle Alman araştırmacılar **Oskar Goldberg** (*"Tevrat'ta Sayıların Oluşturduğu Büyük Yapı"* 1908, *"İbranilerin Hakikati: Tevrat Sistemine Giriş"* 1925) ve **Oskar Fischer** (*"Eski Ahid'deki Sayı Sembolizmasının Işığında Yahudi Dininin Kökenleri"; İbrani Alfabesinin Kökenleri"* 1917; *"Doğu'da ve Kadîm Yunan'da Sayıların Sembolizması"* 1918; *"Sayılarda Dirilme Umudu: İlkçağın Anlaşılmasına Katkı"* 1920) tarafından gerçekleştirilmiştir. Günümüzde de, bu araştırmalar sürdürülmekte. Bu konda **A.D. Grad, Raymond Abellio, Charles Hirsch, Jean-Gaston Bardet**'nin adlarını sayabiliriz. *Bu çalışmada Tevrat: "Pentatökos", yani Eski Ahid'in (Ahd-i Atik'in) ilk beş kitabı; İncil de Yeni Ahid'in (Ahd-i Cedid'in) ilk dört kitabı karşılığında kullanılmaktadır.*

darkmalt - www.cizgilikitap.com

Kitab-ı Mukaddes'te "13"

"13" her iki Ahid'de de (Tevrat ve İncil) özel durumu olan bir sayıdır. "13" deyince akla ilk gelen Hz. **İsa** ve **12. Havâri**'dir. Eski Ahid, 39 kitaptan meydana gelir. (3 kere 13). *(Katoliklerde Musevi ve Protestanlardan farklı olarak bu sayı biraz daha fazladır.)* Yeni Ahid'deki kitaplar toplam, 260 baptan oluşur. (20 kere 13). **Tekvin**'in, Allah'ın insanla Ahdi gerçekleştirdiği 17'nci babında Ahid kelimesi 13 defa geçer. Eski Ahid'de, birçok önemli kelimenin **İbrani ebcedine** göre sayısal değeri, 13'ün katıdır. Örneğin, **Adonay** kelimesinin *(Eski Ahid'de Allah'ın bir adı),* İbrani ebcedine göre sayısal değeri (1+4+50+10=65) yani 13'ün 5 katıdır. Hemen şu hususu hatırlatayım: Yalnız sessiz harflerin mevcut olduğu İbrani alfabesinde harfler aynı zamanda sayıları yazmaya yarardı. Bu da **"gematria"** adı verilen hesaplara yol açmıştır. Aynı şekilde **Araplar** da Hz. Muhammed zamanında, sayıları yazmak için harflerden yararlanırlardı. Sayıların rakamlarla yazılması daha sonradır. Bu da kelimelere sayısal değerler atfolunmasına ve **ebced** ve de **cefr** ya da **cifr** denilen hesapların doğmasına neden olmuştur.

Oskar Fischer *"Eski Ahid'de Sayı Sembolizmasının Işığında Yahudi Dininin Kökenleri"* adlı eserinde, "13" sayısına *"Yahova faktörü"* adını verir ve ilginç örnekler sunar. İşte birkaç tanesi: **YHVH (Yahova)** = 26 (2 kere 13); **Ab-Hamon (İbrahim)** = 104 (8 kere 13); **Sinâ** = 130 (10 kere 13); **Yusuf** = 156 (12 kere 13); **Yakup** = 182 (14 kere 13); **İshak** = 108 (16 kere 13); **Musa** = 351 (27 kere 13); **İsrail** = 546 (42 kere 13); **Tevrat** = 611 (47 kere 13).

"26" sayısı

"26" sayısı aslında, asal sayı olan "13"ün iki katıdır. Ancak, ayrı bir özellik taşıması Eski Ahid'de Allah'ın İsm-i Âzam'ı YHVH'nin İbrani ebced hesabıyla sayısal değerinin 26 olmasından kaynaklanıyor. Sesliler belirten işaretlerin olmadığı bir devirde, YHVH'nin telaffuzu yasaklanmış; bu sebeple hakiki telaffuzunu bilmek bugüne kadar mümkün olmamıştır. Allah'ın isimlerinden olup o da Rab, Efendimiz anlamına gelen "Adonay" kelimesinin sesliler YHVH'ye yerleştirilerek, *"Yahova"* kelimesi meydana getirilmiştir. Çağımızda, İbrani dili üzerinde çalışanlar, YHVH'nin gerçek telaffuzunun "Yahve" olduğunu tahmin ediyorlar. YHVH'ye, dört harf anlamında *"Tetragram"* da denilmektedir. İngilizce *(Rab, Efendimiz anlamında) "The Lord"*, Fransızca (aynı anlamda) *"Le Seigneur"* veya *(Ezeli ve ebedi anlamında) "L'Eternel"* diye de tercüme edilmektedir. Türkçe (büyük harflerle) **Rab** (Adonay karşılığı Rab küçük harflerle olmak üzere) veya (daimi olarak var olan anlamında) *"Lemyezel"* diye tercüme ediliyor.

"26" ile ilgili olarak Oskar Goldberg, "Tevrat'ta Sayıların Oluşturduğu Büyük Yapı" adlı eserinde, ilk önce Tekvin Kitabı'nın 10' uncu babında özel isimlerin tekrarlanma sayılarının 26'ya bağlı olduğunu ve 26'nın Rab'bin sayısal değeri olduğunu müşahede ettiğini söyler. Bundan sonra kelime ve harf adetlerinin de 26'ya bağlı olduğunu görür. Nihayet, harflerin sayısal değerleri açısından tetkike koyulur ve bu açıdan da kutsal sayı "26"ya dayanan bir sayısal yapının mevcut olduğunu anlar. Oskar Goldberg, Tevrat'ı, dokusu sayılar sistemiyle işlenmiş, insanların gerçekleştiremeyeceği, medeniyetin ilk çağında meydana gelip, yeni yeni ortaya çıkarılan bir mucize olarak niteler.

"26" sayısı hususunda **A.D. Grad**'ın *"Kabala'yı anlamak" ("Pour Comprendre la Kabbale"; Dervy, 3'üncü bsk., 1978)* adlı kitabından bir bölümü aynen aktarıyorum: *"Rab' bin ismi, İbranice Yahve olup, YHVH harflerinden meydana gelmektedir. İsm-i Âzam'ın harflerinin toplamı: 10+5+6+5= 26'dır. Tekvin'in en gizemli sayıları 4'üncü babının 26 ayet olduğuna işaret edilmektedir."* Bu bap, **Âdem** kelimesiyle başlar ve ilginç bir şekilde İsm-i Âzam YHVH ile sona erer. Allah, Tekvin'in 1'inci babının 26'ncı ayetinde, *"İnsanı kendi suretimizde yaratalım"* der. **Hezekiel**'in 1'inci babının yine 26'ncı ayetinde, şu sözler okunur: *"Ve taht benzeyişi üzerinde, yukarıdan insan görünüşünün benzeyişi vardı."* Ve kendisine yukarıdan bilgelik verilen Musa ve Âdem arasında da 26 nesil bulunduğuna dikkat çekilmektedir. Kabalacı Oskar Goldberg, Tekvin Kitabı'nda, 26 sayısının matematiksel tezahürünü vurgulamıştır. **Sam**'ın

şeceresinde (Nuh'un oğlu) onun zürriyetinden gelen 26 kişi zikredilir. Bu şeceredeki kelime sayısı 26'nın katıdır. (104/4); keza hurufat sayısı da böyledir (390/15). **Sam**'ın zürriyetinden gelen ilk 13 kişinin ve de diğer 13'ünün harflerinin toplamı da 26'nın katlarıdır (3588/138 ve 2756/106). Bu zürriyetten gelen 26 kişininkilerin de genel toplamı, 26'nın katıdır (6344/244). **Esav** ve **Seir**'in şecereleri de aynı şekilde sonuç vermektedir. **İsrail** ile **Abimelek** arasındaki mücadelenin hikâyesi de gematrik toplam olarak 25937 vermektedir ki, bu sayının rakamlarının toplamı yine 26 vermektedir. Gematrianın bu akıl almaz verileri, elbette Tevrat'ın beş kitabının tamamına da uygulanmakta ve **"Kitab"**ın kökeni sorunu, en ileri gelen matematikçiyi bile hayrette bırakmaktan geri kalmamaktadır, çünkü şaşırtıcı yapısı insan idrakini aşmaktadır. (Adı geçen eser, s. 80-81). A. D. Grad, *"İbrani Kabalasına Giriş" (Initiation à la Kabbale Hébralque), (Editions du Rocher,* 1982) adlı eserinde, Tevrat'ın *(yani Eski Ahid'in ilk beş kitabının)* 391.300 hurufattan oluştuğunu bildirmekte olup, bu sayı 26'nın 15.050 katıdır.

"13" ve "26" ile ilgili yorumlar

İbranice **"Ahad"** (Bir) kelimesinin sayısal değeri, 13'tür. Arapça **Mahabba**, Türkçe muhabbet kelimelerinin kökenini oluşturan, İbranice **"Ahabah"** *(sevgi)* kelimesinin sayısal değeri de 13'tür. 13'üncü yüzyıl İspanyol düşünürü **Joseph Gikatilla**, bundan, *Allah'ın sevgisi doğrudan kendi birliğinde mündemiçtir*, sonucunu çıkarır. Böylece, denilebilir ki Birlik = Sevgi; ve de Rab (YHVH), sayısal açıdan 26 olduğundan birlik ve sevgi toplamıdır. Tabii burada söz konusu iki ayrı unsuru birbiriyle toplayıp birliğe gölge düşürmek değil, ancak aynı hakikatin iki temel görünümünü ortaya koymaktır. Şu hususa da dikkati çekelim: Sözünü ettiğimiz ve **Reşad Halife**'nin **Kuran'da "19"**un gizeminin anahtarı kabul ettiği, Arapça **"Vâhid"** kelimesi ve **"Ahad"** kelimesi aynı kökten gelmekte ve aynı anlamı taşımaktadırlar.

"26"nın çok ilginç bir yorumu, **René Guénon** tarafından yapılmıştır. Guénon, Pitagorasçı kavramlar olan **"Ttraktis"** ve **"Dördün karesi"** ile Kitab-ı Mukaddes'teki "Tetragram" (YHVH) ve **hermetik** sembolizmanın *"Sivri uçlu Kübik Taş"*ını karşılaştırarak, bunları 26 sayısının sembolizmasına bağlamaktadır.

Tetraktis, ilk dört tamsayının toplamıdır: 1+2+3+4=10. Geometrik olarak 10 noktanın oluşturduğu bir üçgenle temsil olunur. (Birbirinin altında, 1, 2, 3, 4 noktalık dört sıra.)

Tetraktis üçgeninin dört noktalı tabanına (4'ün karesini temsil eden) bir kare dayayabiliriz. Karenin üst sırasındaki 4 nokta ile üçgenin tabanına gelen 4 nokta birbirine kaynaşmadan... Böylece üçgende 10 nokta, karede 16 nokta elde ederiz ki, toplamı 26'dır. *(Bkz: René Guénon: Kutsal İlmin Temel Sembolleri, "Symboles Fondamentaux de la Science Sacrée"; Gallimard, 1962 - S. 128).*

René Guénon şöyle yazmakta: *"Pitagorasçıların Tetraktis'e verdikleri büyük önem malumdur. Kutsal Tetraktis üzerine and içmeleri bunun belli başlı tezahürüdür. Dikkati daha az çekmiş olan bir husus ise, diğer bir and formülleri olduğu: "Dördün karesi üzerine." Bu ikisi arasında açık bir bağlantı vardır, çünkü "4" sayısı aralarındaki müşterek temel noktadır."* Ve Guénon bununla Tetragram arasında paralellik kurar: *"Daha da şaşırtıcı bir husus var; tamamen farklı bir gelenek şekline atıfta bulunmakla birlikte basit bir "rastlantı"* diye nitelendirilmesi mümkün olmayan bir husus: Biri üçgende, diğeri karede bulunan iki sayı, 10 ve 16'nın toplamı 26'dır; oysa bu 26 sayısı İbrani Tetragram'ı **iod-he-vau-he**'yi oluşturan harflerin sayısal değerlerinin toplamıdır. Üstelik 10, ilk harf **iod**'un değeri ve 16, diğer üç harf **he-vau-he**'nin üçünün toplam değeridir. Tetragram'ın bu şekilde ikiye ayrılması tamamen normal ve iki bölümünün her birinin meydana getirdiği uygunluk çok anlamlıdır. Tetraktis üçgendeki iod ile özdeşleşmekte, Tetragram'ın kalan kısmı ise, Tetraktis'in altındaki karenin içinde yer almaktadır. Guénon, yazısını "26" temeline dayanan yeni bir paralelliği göz önüne sererek sonuca bağlar: *"Nihayet, söz konusu iki boyutlu şekillere üç boyutlu geometride tekabül eden cisimler göz önüne alınırsa, kareye küp ve üçgene de tabanı dörtgen bir piramit tekabül eder ki, bu taban kübün üst yüzünden oluşmaktadır."* René Guénon, cismin tamamının *"sivri uçlu kübik taş"* diye adlandırılan cisim olduğunu ve bu cisme de hermetik yorumda *"hacer-i felsefi"*nin bir görüntüsü nazarıyla bakıldığını belirtir. Hacer-i felsefi *(pierre philosophale)*, simyada madenleri altına çeviren taş olup sembolizmasının büyük önemi malumdur.

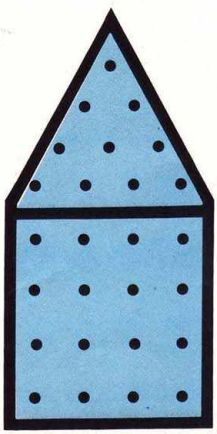

Rene Guenon'un sivri uçlu kübik taşı (üstte).

"7", "9" ve "666" sayıları

Kitab-ı Mukaddes'te 13 ve 26'dan başka, diğer bazı sayıların da özel bir yeri vardır. Bunların en önemlisi şüphesiz, Kuran'da olduğu gibi "7"dir. *Yaradılışın 7 günü*, Tekvin'in yaradılışın söz konusu olduğu *ilk ayetinin 7 kelime oluşu, Rab'bin 7 gözü deyimi*, Eski Ahid'de sık sık tekrarlanan *7 yıl* ve *7 kere 7 yıllık dönem*, Matta İncili'nde Hz. Davud'un *sayısal değeri 14* (2 kere 7) olan adı ile *Hz. İsa'nın 3 kere 14 nesilden* oluşan şeceresi arasındaki bağlantı, Yeni Ahid'in *Vahiy* kitabında *7 Mühürlü Kitap* ve "7" ile ilgili pek çok husus, *70 haftalık dönem, halkın 70 yaşlısı*, vs., vs...

Paul Haupt 1893'te *"Rengârenk Kitab-ı Mukaddes"*i yayınlamış, Kitab-ı Mukaddes'in birbirinden farklı kaynaklardan geldiği kabul edilen metinlerini ayrı ayrı renklerle renklendirmişti. Kitab-ı Mukaddes'teki bazı gramer hataları da, bu kaynakların farklı oluşu ile açıklanıyordu. Oskar Goldberg, Haupt'un bu çalışmasını tetkik ederken çeşitli renklendirme sayesinde, Tevrat'ın "7" kutsal sayısının öne-

mini vurgulamak ve "7"li bir sistem oluşturmak için üslup oyunlarına başvurduğunu, farklı kaynak sebebiyle meydana geldiği iddia edilen gramer hatalarının da bile bile, "7"li sistemi bozmamak için yapılmış olduğu sonucuna vardı. Kitab-ı Mukaddes'teki sayısal yapının anlaşılmasının ilk bilimsel adımı da böylece, 1908'de, yüzyılımızın başında atılmış oldu.

A.-D. Grad, Eski Ahid'in *"Neşideler Neşidesi"* kitabının yapısının "9" sayısı üzerine kurulduğuna dikkati çeker: "Neşideler Neşidesi'nde 117 ayet (13 kere 9); 1251 kelime (139 kere 9); 5148 hurufat (572 kere 9) bulunmakta...

Sembolik sayılardan söz edildiğinde, Yeni Ahid'in Vahiy kitabındaki (13 : 18), *"Hayvan'ın sayısı" 666'yı* zikretmemek mümkün değil. Bazılarınca bu sayı **Neron**'u simgeler. Kitâb-ı Mukaddes'te ayrıca harf gizemi mevcut olduğu bilinmektedir. Eski Ahid'de, **Ezra Kitabı**, 7 : 21'de, bu kısacık ayette, İbrani alfabesinin bütün harflerinin bulunmasına rastlantı denilebilir mi?

Kitab-ı Mukaddes'te "19"

Kitâb-ı Mukaddes'te "19"la ilgili bir sayısal yapı var mıdır? Bu hususta şimdiye kadar dikkati çekmemiş birkaç noktaya dikkat gerekir: **Musevi** ve **Protestan**ların kabul ettiği şekliyle Eski Ahid'de, yani İbrani Kitâb-ı Mukaddesi'nde, kelime sayısı 592.439 olarak bilinmekte. Bu sayı 19'un 31.181 katıdır. Yine Eski Ahid'de İsm-i Âzam "YHVH"nin 6823 defa geçtiği kabul edilmektedir, genellikle. Bu sayının rakamlarının toplamı, 6+8+2+3=19'dur... Allah'ın Eski Ahid'deki **"Elohim"** (ELHYM) adının İbrani ebcedinde sayısal değeri, 1+30+5+10+40=86'dır. Ancak kelime sonundaki "mem" harfinin 600 olarak hesap edilmesi kuralı tatbik edilince, bu değer 646 olur. Bu da 34 kere 19'dur. *(Ayrıca Kitab-ı Mukaddes dışında Musevilerin çok eskilere dayanan günlük 19 duasına işaret edelim: 18 Kutsama Duası ve Allah'ın bir oluşunu bildiren "Dinle..." diye başlayan (Tesniye 6: 4-5) Dua. 18 Kutsama Duası ile 29'uncu Mezmurda "YHVH" adının 18 defa tekrarı arasında ilişki olduğu söylenmiştir.)*

Kitab-ı Mukaddes'teki "19"a paralel olarak Kuranı Kerim'de "13" ün mevcut olduğunu görmekteyiz. *"Yahudi olanlar"* 13 defa, *"lanet"* 13 defa, *"yalancılar"* (kazibin) 13 defa, *"fakr"* (fakirlik türevleri) 13 defa, *"Sayha"* (Semud kavmini helak eden korkunç sadâ) 13 defa tekrarlanmakta. Kuran'da 13 sayısının, bu kelimelerin 13'er defa tekrarı şeklinde ortaya çıkması, kelimelerin mahiyetinden anlaşıldığı gibi, *İlahi Gazabın* Kuran'da, Eski Ahid'in kutsal sayısı ile tecelli etmesi, gerçekten ilginçtir.

Son olarak 13 sayısının bazı özelliklerine değinelim; 13 sayısının *(tabii ondalık sistemde)* iki önemli özelliğine işaret edilmiştir. *1)* 13'ü oluşturan rakamların toplamı 4, 13'ün karesi (169)'u oluşturan rakamların toplamı (1+6+9 =16), 4'ün karesidir. *2)* 13'ün simetriği olan 31'in karesi (31^2=961), 13'ün karesinin (13^2=169) simetriğidir. Oysa şu hususu belirtmek gerekir ki bu iki özellik 11 ve 12 sayıları, hatta 100'ün simetriği 001 şeklinde yazılırsa "10" sayısı için de geçerlidir ve bu durumlar muhakkak ki ondalık sistemin normal sonuçlarıdır.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: 20'nci yüzyılda Kuranı Kerim'in ve Kitab-ı Mukaddes'in her birinin sayısal yapısı üzerinde yapılan ciddi incelemeler, her ikisindeki sayı gizemi sorununu günümüzde ön plana çıkarmış bulunmaktadır.

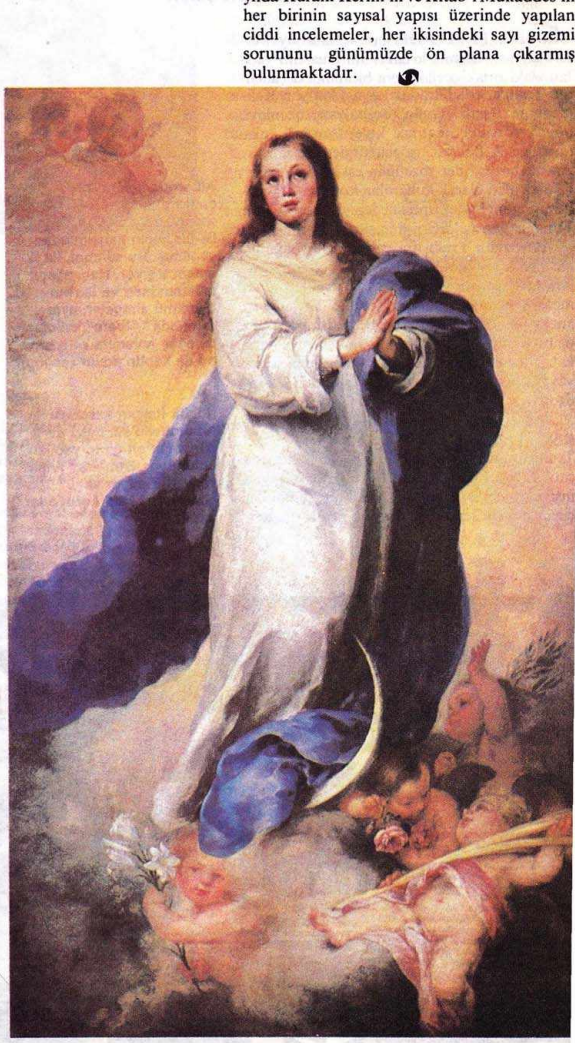

Taş çatıların gizemi

Dünyanın en merak uyandıran yapılarından birisi, Güney İtalya'da Puglia bölgesindeki, Trulli yapılarıdır. Bu garip binaların çatılarında, gizemli sembollerin resimleri görülüyor. Bu sembolleri kim, neden çizdi?

BİR ODALI EVLERDEN, iki üç katlı büyük evlere kadar, **Alberobello**'daki tüm binaların yapılarındaki ortak özellik koni biçimindeki çatılardır. **Trulli** adı da buradan kaynaklanıyor. Kelimenin tekil hali **"Trullo"** ise İtalyan kökenli ve büyük olasılıkla Latince kule, *"tower"* anlamına gelen *"Turris"* sözcüğünden türemiştir. Ancak bazı kişiler sözcüğün eski Yunanistan'da ölçü aleti olarak kullanılan koninin ters çevrilmiş halini ifade etmesi nedeniyle, kaynağının Yunancadan geldiğini öne sürüyorlar.

Bu özgün Trulli tipi çatıların kaynağının, nasıl ve ne şekilde başladıkları bilinmiyor. Çatıların **Miken.** veya **Etrurya** uygarlıklarındaki mezar biçimlerinden esinlendiği söyleniyor, ancak bu kesinlik kazanmış değil. Bir başka tez de bu ilginç çatı biçiminin **Levanten** veya Afrikalı göçmenlerin bölgeye gelmelerinden sonra yaygın şekilde kullanılmaya başlandığı şeklindedir.

Kökeni nerede?

Trulli konusunda ilginç bir başka nokta ise, çatıları koni biçimindeki bu evlerde yaşayan insanların, evlerinin çatılarına ilginç semboller çizmeleri. Bu semboller, bugün **Puglia** bölgesinin kendine özgün folklorik kişiliği haline gelmiş, turistlerin ilgisini çekiyor. Garip olan ise, hiç kimsenin, yerel halkın bu ilginç dekorasyonları uygulamaya neden ve nasıl başladığı konusunda yeterli bir açıklama yapamaması.

Batı Kilisesi'nin gelenekselliğini yaşayan bir ülke için, sembollerin çoğunluğunun Hıristiyan kişiliğini yansıttığını düşünmek mümkün. Gerçekten de en yoğun biçimde kullanılan sembollerden biri Latin kökenli haçtır. Ayrıca haç şeklinin değişik formlarını görmek de mümkün.

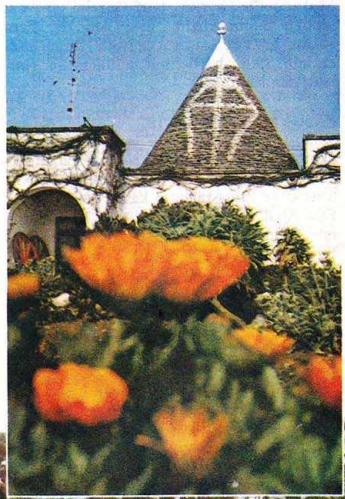

Alberobello Otell'nin çatısındaki bir Trulli monogramı. Şekil "A" harfi ile bir haçın karışımından yapılmış. Bu sembol, iki anlam taşıyor. Haç, ağaç anlamındadır ve İsa'nın ölümünü simgeler, aynı zamanda "Albero" kelimesi de ağaç anlamını veriyor ve bu da kentin adıdır (sağda).

Küçük İtalyan kasabası Alberobello'da, belki de dünyanın en garip yapıları bulunuyor. Bunlara "Trulli" yapıları deniyor ve gizemlerini hâlâ koruyorlar (altta).

Sembollerin hepsi Hıristiyan kökenli olsaydı, aslında bu kadar ilgi çekmezdi belki, ancak kesinlikle Hıristiyanlıkla bağlantısı olmayan, kimi **astrolojik** kimi de **simya** veya **kabala**'dan kaynaklanan semboller merak uyandırıyor. Sembollerin değişik kaynaklara dayanması, araştırmacıların kafasını kurcalarken, bu sembolleri ilk kez kullanan kişilerin kimlikleri konusunda da ipucu veriyor.

Sembollerin yapılış zamanı

Alberobello'da semboller ilk kez 17. yüzyılda görülmüş ve kayıtlara göre, o dönemlerde sadece Puglia'nın tarım yapılan bölgelerinde bugüne oranla daha kısıtlı bir bölgede kullanılıyormuş. Birkaç araştırmacı ise, Trulli biçiminin ve üzerindeki sembollerin 20. yüzyılın başlarında kullanılmaya başlandığını ileri sürüyorlar, ancak 1890'larda yapılmış bazı resimlerde görülen koni çatılar ve semboller bu teoriyi çürütüyor. Sembollerin yaşı konusundaki tartışmalar, bugün hâlâ sonuçsuz. Bazıları bölgede Hıristiyan hâkimiyetinin yayılmasından sonra, bazıları da 15. ve 16. yüzyıllarda, daha eski dönemlerden kalan medeniyetlerin etkisiyle kullanıldığını belirtiyorlar.

Turizm sektörünün etkisi, bölgede sembollerin yaygınlaşmasına neden olmuş. Örneğin, Mussolini'nin Alberobello'yu 1934'te ziyaret etmesinden hemen önce, hükümete bağlı turizm bürosu, Trulli üzerinde sembollerin çizilmesini desteklemiş. O geziden arta kalan fotoğraflar, çok miktarda sembol bulunduğunu gösteriyor. Fotoğraflarda en çok görülen ve yaygın olan sembolün faşist sembolleri olması ise pek şaşırtıcı değil.

Anlamlarını, yapanlar da bilmiyor

1934 yılında sembollerin birdenbire çoğalması sırasında, Trulli geleneklerine uyulduğu pek söylenemez. O dönemde, yetkililerin desteğiyle artan sembollerin hemen hiçbiri, orijinal motifler değildi. Çoğu, astroloji ve simya kitaplarından alınmıştı. Bunun en akla yakın açıklaması, o dönemin yetkililerinin sembolleri çeşitlendirebilmek için, orijinallerin benzerlerinin de içinde bulunduğu **Rudolf Koch**'un 1930'da yayınladığı bir kitabına başvurmuş olmaları.

Bu sahte semboller, bugünün araştırmacıları tarafından biliniyor ve gerçekler konusundaki araştırmaları pek engellemiyor. Hâlâ en büyük sorun, sembollerin gerçek kaynağının ne olduğu? Bu konuda, bölge halkı da pek yardımcı olamıyor, çünkü zaten kendileri de bir şey bilmiyorlar. Bir ikisi ailelerinin simgesi haline gelen sembolü kendi evlerinin çatılarına yaptıklarını, bunun bir aile geleneği olduğunu söylüyorlar. Sembollerin kaynağını bilmedikleri gibi çoğu, ne anlam taşıdıklarını da bilmiyor. Trulli sembolü taşıyan evlerden birinde oturan bir yerli,

sembolünün *"İsa'nın Haçı"*'ı olduğunu söylüyor. Ama bu, hikâyenin çok az bir kısmı tabii.

Trulli sembollerinin bir diğeri olan, "R" harfi. Büyük bir olasılıkla, bir aile yaşamını simgeliyor (üstte).

Trulli sembolleri arasında en çok rastlanan, Latin haçıdır. Bunun değişik formlarına rastlanır ve söylentilere göre, Hıristiyanlık savunucularınca, sürekli olarak yeniden boyanmıştır (sağda).

Trulli damlarındaki bu semboller, Mussolini'nin 1934 yılında, Alberobello'yu ziyareti sırasında çizildi (altta).

Alberobello'daki alışılmadık garip sembollerden bazıları (en altta).

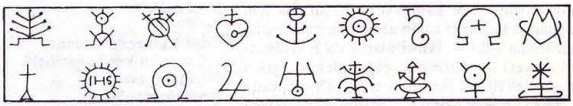

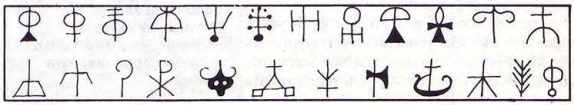

girmişler. Örneğin, bazı kırlangıç veya kuş desenleri:

zamanla melek; desenlerine dönüşmüşler:

Alberobello'daki bir Trulli, hiç kuşkusuz Yunan harfi *"rho"*nun evrime uğramış hali:

Hıristiyanlığın ilk dönemlerinde, çok güçlü bir koruyucu olarak kullanılıyordu "Rho" harfi ve türevleri, özellikle de *"chi-rho"*:

harfi, İsa için Yunancada kullanılan ilk sözcükler arasındaydı. Bu özel P olayında, orijinal "rho" karakterinin, tebeşirin sürekli yenilenmesi sırasında evrime uğradığı ve bugün kullanılan P harfi yerine geldiği, son derece açık. Yerli halktan bazıları, çatısında P taşıyan bir Trulli'nin Latincede *"pax"*, İngilizcede *"peace"* anlamına gelen barış sözcüğünü ifade ettiğini savunuyorlar. Ancak yaşlı bir yerli kadın, P harfine çok daha basit bir açıklama getirdi ve

Aslolan söz konusu sembolün Yunan alfabesinde de yer alan **Phi** harfinin değişik bir şekli olması:

Daire ve onu dikeyine kesen bir çizgi şeklindeki bu sembol, dünya genelinde spiritüal çöküşü simgeler ve bu anlamı dikkate alındığında İsa'nın dünyadan göçmesini ifade eden genel Hıristiyan doktrinini ifade eder. Çünkü İsa, ışık fikriyle özdeşleşmiştir ve Yunancada *"phos"* ışık anlamına gelir ve Phi harfiyle başlar. Bu harf eski Hıristiyan mezarlarında yer alır ve dünyadan göçen kişinin ruhunun karanlıkta kalmayacağı ve ışık dünyasında yükseleceği anlamına gelir. İsa'nın ruhu da yükselmiş tir ve buna *"dünyanın ışığı"* denir.

Modern Trulli sembollerinin bazıları, sahiplerin isimlerinin baş harfleri olmaktan da öte anlamlar taşıyor. Belirli bir gruba hitap eden desenlerden biri de Alberobello'daki büyük otellerden birinin Trulli çatısının üzerinde bulunuyor. Bir haç üzerinde büyük A harfi. Bu haçın iki anlamı var: İlki, İsa'nın üzerinde öldüğü ağaç, yani çarmıh, ikincisi ise Alberobello'ya adını veren ve "güzel ağaç" anlamına gelen "albero" ağacı. Bu, otelin çatısındaki sembolün de iki anlam taşıdığını gösteriyor. Önce kasabayı ve haçın, İsa için oynadığı kurtarıcı rolün ardından, güzelleştiği anlamına geliyor. İkinci olarak da Hıristiyanlıkta, yeni bir Hıristiyan çağı anlamına gelen başlamak fikrini sembolize eden ve Yunancada *"Alpha"* olarak okunan A harfini, kısacası yeni Hıristiyanlık çağını ifade ediyor.

Trulli sembolleri genellikle tebeşirle yapıldığından sık sık yenilemek gerekiyor. Bu sürekli boyama işlemi sırasında bazı desenlerde çizgiler incelip kalınlaşarak, yeni yeni formlara

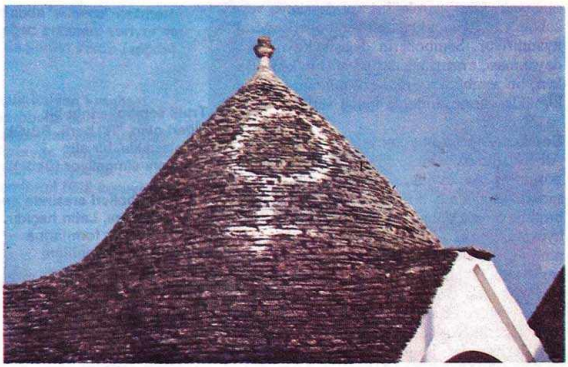

En güçlü harflerden birisi "P"dir. Bu harfin kökeninde, Yunan harflerinden "Rho" yatıyor. Roma alfabesinde R haline gelen harfe, Trulli'de çok sık rastlanıyor (en üstte).

Trulli damlarının birinde bulunan bu Venüs sembolü, bilinen en eski sembollerdendir. Bu sembolün kökenine dönüldüğü zaman, ilk Hıristiyanlık dönemi öncesine, yani eski Yunan horoskoplarına ulaşılıyor (üstte).

kentteki *"Portabella"* adındaki sokağı temsil ettiğini söyledi.

Modern nesil, kendi Trulli sembollerini boyamaya, ataları kadar özen göstermiyorlar. 1970'li yılların başlarında Alberobello ve çevresinin görüntülerini yansıtan fotoğraflarda, giderek daha az sayıda çatının bu eski geleneği sürdürdüğünü ortaya koyuyor. Artık evlerin damlarında semboller yerine televizyon antenleri var.

Hıristiyan özellikleri bölgeye kuşkusuz hâlâ hâkim ve dolayısıyla haç ve türevleri de çatılara egemen. Çatılarda haçın gücü ortaçağdan bu yana pek değişmemiş.

Trulli'deki garip koni çatılarda bulunan sembollere uyularak, ona göre adlandırılmalar yapılmış. Semboller, kasabalarda oturanlar

tarafından, uzun yıllar boyunca boyanmış. Fakat, ileri sürülen tüm iddialara rağmen, Trulli sembolleri yeni değildirler. Kökenleri çok eskilere dayanmaktadır. Örneğin, bu sembollerin, yüzyıllardan beri, zodyak çemberinde ve gezegenlerin simgeleştirilmesinde kullanıldığı biliniyor. Aşağıda, **Balık burcu, Satürn** ve **Jüpiter** gezegenlerinin sembolleri görülüyor:

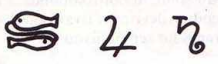

Bu formlar çok değişik şekillerde adapte edilerek, Avrupa'da 15. yy ortalarından beri, kullanılıyorlardı. Daha eski sembollerin üç örneği şöyledir:

Bu çok eskiye dayanan sembollere, Trulli'de hiçbir zaman rastlanamadı. Bunlar, çok daha yeni formlardılar. Benzer bir diğer örnekte, **Güneş** kullanılabilir. Eğer, Güneş sembolü, çok eski kaynaklarda olduğu gibi kullanılsaydı, çok farklı olacaktı. Trulli damlarında çok sık görülen örnekler şöyleydi:

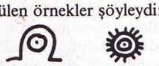

Bunların ilki, Yunan alfabesindeki **omega** harfi ile beraber, Güneş imajı verirler, ikincisi ise, çifte güneştir. Ama Trulli damlarında, bu kadar eski semboller yoktur. Fakat, şu sembol vardır:

Bu sembolün kullanım zamanlaması ise, 8. yy sonlarına rastlıyor. Bu garip form ise, iki Yunan harfinin bileşiminden doğmuştur ve Güneş kelimesi için kullanılır.

Venüs gezegeninin sembolü bilindiği gibi çok eskidir:

İtalyan diktatör Mussolini'nin acı sonu (üstte). Mussolini'nin sonu, horoskopta önceden bildirilmişti (sağda). Alberobello'daki şekiller, diktatörün 1934 yılındaki ziyareti sırasında boyanmışlardı. Bazı astrolojik sembollerde, Mussolini ile alay edildiği ve küçümsendiği açıkça görülüyordu.

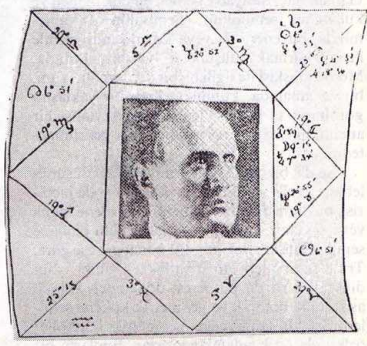

Bazı yorumculara göre, ortası delinmiş kalp sembolü, Hıristiyanlıkla ilgilidir ve bu sembol İsa'yı daha doğrusu, oğlunun ölümü ile yaralanan annesi Meryem Ana'nın kalbini sembolize etmektedir (altta).

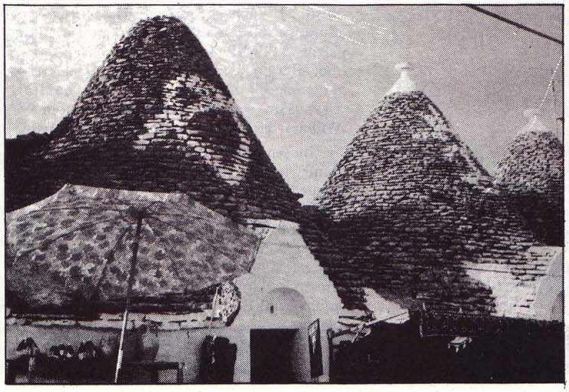

Geçmişi, ilk Hıristiyanlık döneminin öncelerinde, Yunan horoskoplarına kadar izlenebilir. Bu sembol, Trulli'de bir veya iki yerde görülmektedir. Modern astrologlarca da hâlâ kullanılmaktadır, biyologlar tarafından ise, dişi olarak tanımlanır. Yani, modern tıpta, dişinin tanımlanma sembolü budur. Bu çok eski sembol, ara sıra kullanılsa da, yine de buranın eskiliği yolunda o kadar önemli bir olay da değildir.

Trulli sembollerinin kökeni ile ilgili, ortada birçok söylenti ve iddia görülüyor. Bazı araştırmacılara göre, sembollerin kökeni şeytansı kaynaklara kadar uzanıyor ve şeytani ayinler veya kara büyü faktörleri ile ilişkiler kuruluyor. Bu da gösteriyor ki, iddiaların alanı çok geniştir. Bazı iddialara göre ise, bunlar sembolizma tarihinin bilinmedik geçmişi ile ilgilidirler. Bu iddiayı öne süren yazar, örnek olarak ünlü *"Gamalı Haç"*ı kullanarak, direkt bir ilişki kuruyor. Bu ilişki, gamalı haç ile Karanlıklar Tanrısı **Moloch** arasındadır. İlk Hıristi-

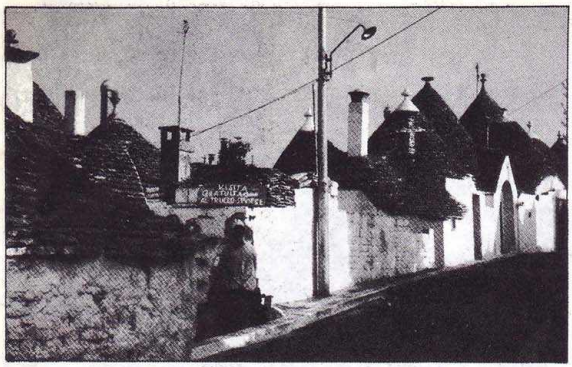

Damlarda bulunan sembolleri, sürekli boyayarak, canlı tutma âdeti Trulli'de yavaş yavaş ölüyor. Bu fotoğraf, 1980 yılı başlarında çekildi.

yanlık dönemlerinde, küçük çocuklar, bu inanca göre kurban edilirlerdi.

Belki de, semboller Hıristiyanlık için

Gamalı haç, dünyada hemen en çok bilinen ve kullanılan semboldür. Sembolün öz anlamında, bir enerji ile veya kozmik mistisizmle ilişki kurmak düşüncesi vardır. Burada, Moloch ilişkisi ile ilgili hiçbir şey yoktur. Yani, bu öz anlamda, kötülükle ilgili bir yaklaşım görülmez, ta ki **Nazi**'lere kadar, şeytansı bir anlam, ancak onlarla beraber akla getirilmektedir.

Bu da, bir çıkış yolu vermiyorsa, şu düşünülebilir: Trulli sembollerinin kökeni ya da hiçbirisi, büyü metinleriyle, gizemli alfabelerle, okült veya şeytansı kaynaklarda kullanılan binlerce sembolle ilişkili değildir. Bir karşıt görüşe göre, Trulli sembolleri Hıristiyanlıkla ilgilidir, yani dinseldir. Ya da putperest dönemden kalma, astrolojik, botanik ve geometrik kökenli şekillerdirler. Botanik veya geometrik semboller özlerinde özel anlamlar taşırlar. Bunların bir kısmı, hâlâ açıklanamıyor. Belki de, Trulli sembolizması, bu şekilde daha kolay veya kısaca anlam kazanıyor gibi...

Mussolini ve semboller

Putperest sembollere, şüphesiz ki, Trulli'de sık sık rastlanıyor. Bunun en açık örneği, çok yakın bir tarihe aittir: Bu sembol çift "V"dir. Ve İtalyan faşizminin alışılmış sembolüdür. Bu figürün kullanıldığı bir sürü örneğe, ilk olarak, 1934'te Mussolini'nin, Trulli'nin de bulunduğu Puglia bölgesine geldiğinde rastlanıyordu. Bu putperest sembol, özel bir işaretti, okült olmayan bir anlam taşıyordu ve sadece geçmişe bakış demekti. Sembolün kullanımında, temel nokta, Mussolini'nin adının ilk harfi olan "M" harfiydi. Daha sonraları Mussolini, İtalyan partizanlar tarafından öldürülüp, 1945'te cesedi, Milano caddelerinde baş aşağı asıldığı zaman, bu düşünce ile alay edilmiş ve faşist liderin cesedinin bu hali, bu harfe benzetilmişti. Yalnız bir okültist araştırmacı bunu önceden ima etmiş ve diktatörün acıklı sonunun, bilinen ve doğal bir sonuç olan okült dairenin son noktası olacağını önceden bildirmişti. Bir İngiliz olan bu okültist , aslında bir astrologdu ve **Rafael** takma adı ile çalışıyordu. Mussolini'nin horoskopunu çizerek, 1932'lerde yayınladı. Avrupa'da çıkacak olan anlaşmazlıkları ve tabii Mussolini'nin sonunu açıklamıştı. Rafael'e göre, Mussolini'ni horoskopunda görülen bir diğer sembol, devrim ve isyan olarak yorumlanan **Uranüs**'ün sembolüydü.

Uranüs ve İsa

Trulli damlarında görülen bir diğer sembol, Satürn'dür ve bir öncülüğe işaret eder:

Satürn, astrolojik sembollerin içinde en karanlıklarındandır ve büyük bir kötülüğe de işaret edebilir. Bazı yönlerden masum görünüşlü olan bu sembol, aslında, bir gezgin gibi, her şekilde yorumlanmakta ve her yerde çeşitli şekillerde görülmektedir. Bu iki sembol, Mussolini'nin buraya geldiği sırada çizilmiş olabilirler. Satürn için, modern zamanlarda kullanılan en azından bir düzine sembol vardır ama biz bunların tümünün aynı kaynaktan geldiklerini düşünebiliriz. Büyük bir olasılıkla, Trulli sembolcüleri, bunun böyle olduğunu bilmiyorlardı ve belki de, faşist yasaları okült bir metotla küçümsemiş oluyorlardı.

Trulli damlarında görülen semboller arasında, haç sembolünün üstünlüğü tartışılmazdır ve bu üstünlük sembollerin çoğunluğunun Hıristiyan kökenli olduklarını gösterir. Ama bu yüzden de, anlamların yorumlanmalarında aşırı abartmalara da gidilmiştir. İtalyan sosyolog **M.L.T. Verardi**, uzun bir dönem, Trulli'de dikkatli bir çalışma yaptı. Bu Hıristiyanlık elemanına önem verdi ve sonuç olarak bunun okült bir kavram olduğunu açıkladı. Örneğin, Uranüs gezegeninin sembolünü açıklıyordu:

Bu sembol, Hıristiyan terimlerden derlenmişti, ilk iki harfi, bilinen IHS harflerinden alınmıştı, bu **"Jesus"** yani İsa'nın asıl adının yazılış şekliydi. Sonraki anlamı ise, İsa'nın muzaffer bir şekilde dünya küresinin üzerinde dinlenmesini simgeliyordu. Diğer taraftan, Uranüs'ün standart sembolü astronom Sir **William Herschel** tarafından bulunmuştur.

Bu semboller, 1960 sonlarına kadar, Trulli damlarında açıkça görülüyorlardı, önceden çekilen fotoğraflarda da belliydiler ama sonradan kayboldular. 1980 başlarından beri, bu şekillerin bulunduğu damlar boş kalmışlardı.

Puglia'daki Trulli sembolleri acaba, bilmece çözülmeden evvel, yok olacaklar mı? O zaman, onların kökenleri ve tarihçeleri anlaşılamayacak. Eğer bu olursa, tabii ki, çok yazık olacak.

"Virüsler-Hücreler"

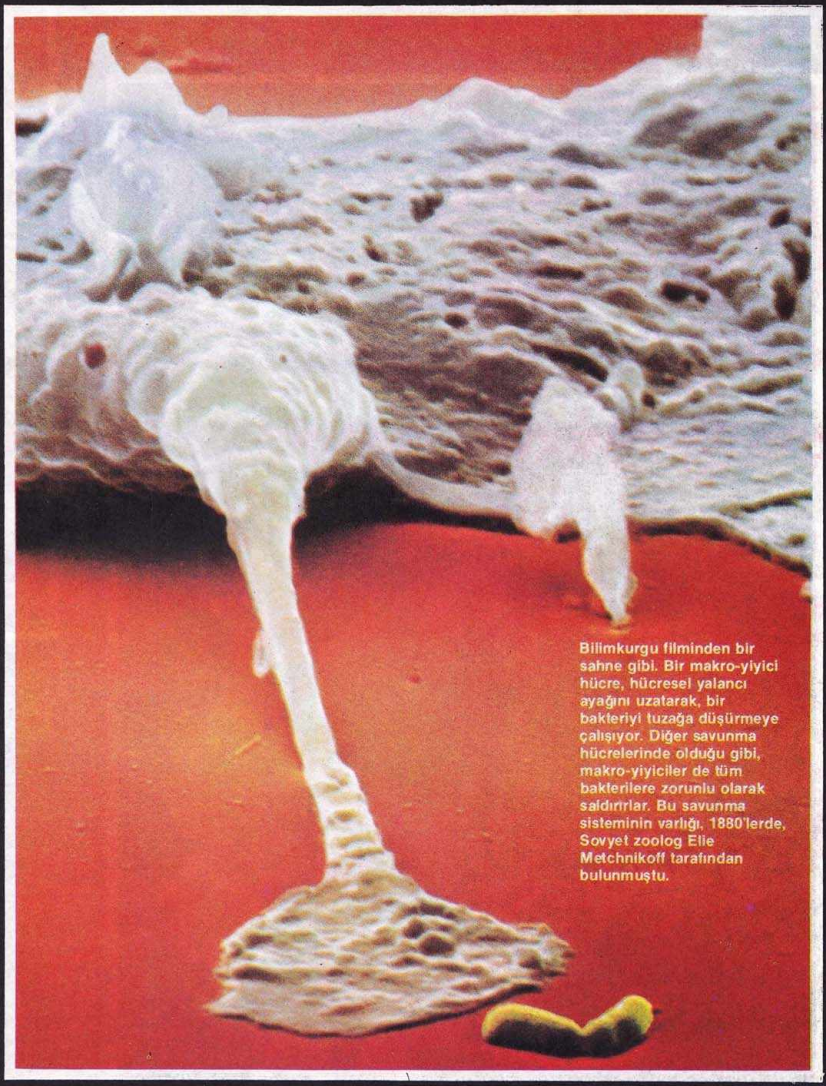

Bilimkurgu filminden bir sahne gibi. Bir makro-yiyici hücre, hücresel yalancı ayağını uzatarak, bir bakteriyi tuzağa düşürmeye çalışıyor. Diğer savunma hücrelerinde olduğu gibi, makro-yiyiciler de tüm bakterilere zorunlu olarak saldırırlar. Bu savunma sisteminin varlığı, 1880'lerde, Sovyet zoolog Elie Metchnikoff tarafından bulunmuştu.

İÇİMİZDEKİ BİLİNMEYEN: SAVUNMA SİSTEMİMİZ

Bilim dünyası, yaklaşık 20 yıldan beri, **Immunoloji** adı verilen, insan bedeninin savunma sistemini inceliyor. Bilim adamları, her geçen gün, insanoğlunun cephaneliği olan, mikro-evrenin derinliklerine daha çok giriyorlar. Bu çalışmalar, özellikle kanser türü hastalıklarda yararlı oluyor.

Bu arada, elektron mikroskopları aracılığı ile, hücreler ve virüslerle ilgili çok önemli görüntüler elde edildi. Bu yazıda göreceğiniz fotoğraflar, bilimin, son günlerdeki en büyük başarısı olarak kabul ediliyor.

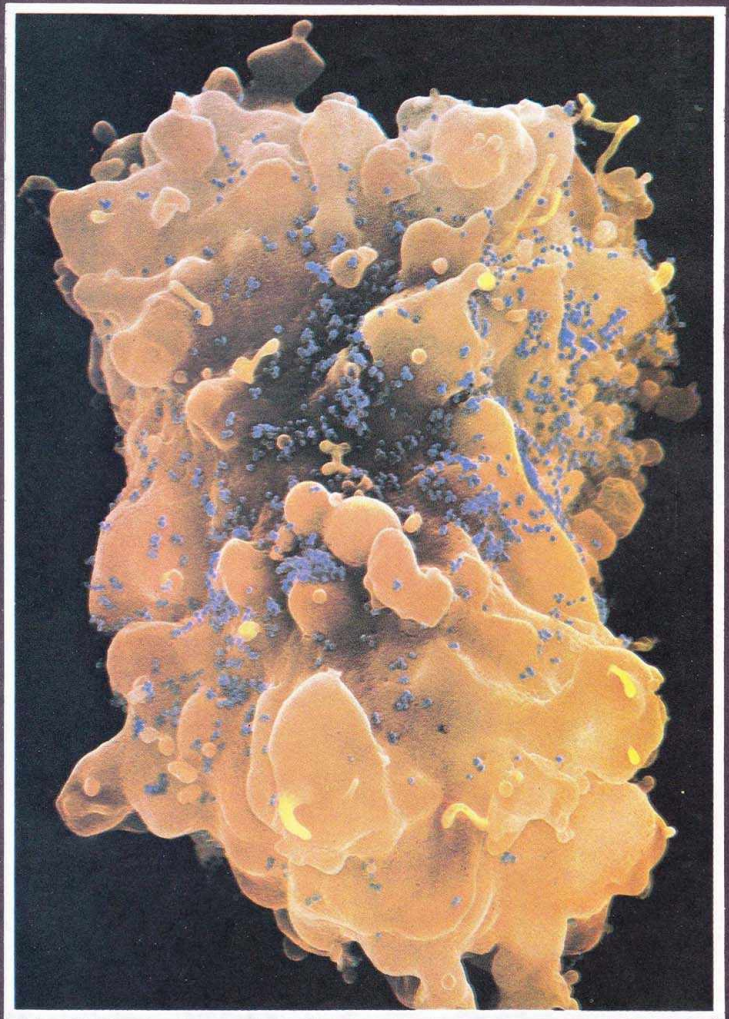

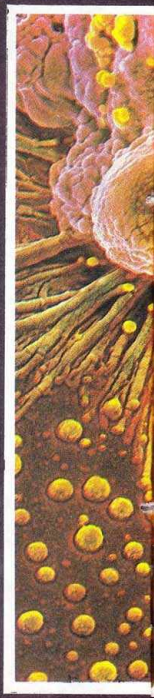

AIDS saldırıyor: AIDS virüsü, bir "T Hücresi"ni sarıp, yok ediyor. Virüs, mavimtrak noktacıklar halinde görülüyor. Fotoğraf 30.000 kez büyütülmüştür. T Hücreleri, vücudun alarm hücreleridirler. Onların yok edilmeleri, savunma hücrelerinin haber alamamalarına neden olurken, virüsler bu arada, rahatça yayılabiliyorlar (solda).

İnsanın savunma hücresi: Elektron mikroskopu altında görülen bir makro-yiyici hücre. Bu hücre, insanın savunma hücresidir. Hücre, yağ damlacıklarını arıyor ve yutuyor. Fotoğraf, 18.000 kez büyütülmüştür (üstte)

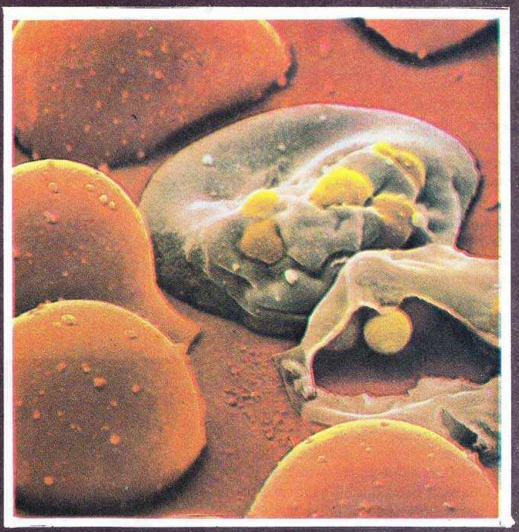

Bakterilerin savaşı: Dişi bir sivrisinek (anofel) tarafından bırakılan malarya (sıtma) virüsü. Çevresinde, kırmızı kan hücreleri görülüyor. Malarya bakterileri, iki kırmızı kan hücresini ele geçirmişler. Diğerleri ise, savunma hücrelerinin gelip, kendilerini kurtarmalarını bekler gibiler (üstte sağda).

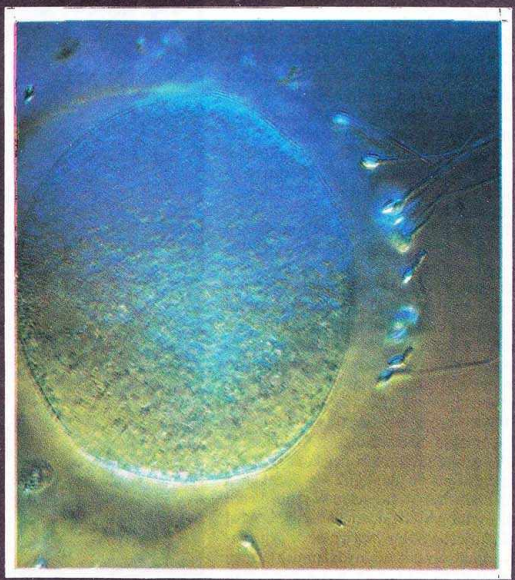

Esrarengiz seçim: Spermler, yumurtalığın içine girip, döllemeye çalışıyorlar (sağda).

Öncüler Planı

Aşağıdaki metinler, kendilerini "Öncüler Planı" adıyla tanıtan bir bedensiz varlıklar grubunun, 22.2.1974 ve 22.3.1974 tarihlerinde verdiği ruhsal mesajlardan alınmıştır.

(Vücudun fiziksel ve fizik üstü yapısı bir organlar federasyonu gibi düşünülebilirse, her organın yönetiminde, esas kanal olan beynin aracılığı dışında, bu organlarla beden konisinin yönetici üst seviyeleri arasında ilişki nasıl olmaktadır sorunu:)

"Böyle bir organizasyonun mütalaasında yeterli bir anlayışa varabilmek için, öncelikle, beden konisinin anlatımı sırasında veya beden konisi hakkındaki görüşmelerimiz sırasında kullanılan deyimlerin dikkatle incelenmesi gerekir.

Çeşitli kereler, beden konisinin değişik planlarından ve buna eşdeğer olarak, değişik vasatlardan bahsedildi. Vasat veya plan tabirinin seçilmiş olması ile, burada size aktarılmak istenen bir görüş mevcuttur.

Bedendeki hiyerarşi

Bir beden konisi, gerçekte, çok değişik kategoriden tatbikat vasatlarının bir yekûnu yahut belirli bir gaye adına organize edilişinden meydana gelen bir yapıdır. Bu tatbikat vasatları, bir bakıma, sadece bu beden konisinin temsil etmiş olduğu organizatör şahsiyetin tatbikatını yapmakta olduğu vasatlar olmayıp, bu vasatlarda değişik nitelikte, değişik evrim durumundaki varlıkların müştereken yaptıkları tatbikatlar söz konusudur.

Demek istenen yahut çizilmek istenen tabloda, bir beden konisinden bahsedilirken, ortaya çıkan hiyerarşinin veyahut organizasyonun, esasında, bu orgahizasyonun kuruluşundan netice alacak olan şahsiyetin gayesine yardım eden, yahut gayesini elde etmesini kolaylaştıran bir varlıklar zümresinin belirli bir gaye ile bir araya getirilişi söz konusudur. Fizik bedeniniz de bu tip bir yapıya sahiptir.

Böyle olunca, bir vasat dahilinde tatbikat yapmakta olan varlıklar topluluğunda, o vasatın ana şartlarının meydana getirdiği bir organizasyon dahilinde, o varlıkların kendi şahsi hürriyetlerinden veyahut kendi şahsi evrim gayelerinden bahsetmek nasıl mümkünse, böyle bir yapı içinde de organların veyahut o vasattan faydalanmakta olan varlıkların durumlarının bağımsızlığından bahsetmek mümkündür.

Ancak burada, organizasyonun belirli bir hedefe yönelmesini temin eder bir koordinasyon kurulmuştur. Bu koordinasyonu yürütmekte olan amil de, bütün beden konisinin karakterini vermiş olan *asli gaye* olmaktadır. Bu organizasyonun bu yönden mütalaası, sadece bu beden konisinin imkânlarından kendi adına neticeler elde etmekte olan varlık yönünden mütalaası olmaktadır.

Böyle bir organizasyonun kuruluşu, esasında, bu organizasyon dahilinde bulunan bütün varlıkların ihtiyaçlarının müştereklığı

ile mümkün hale gelir. Bu müştereklik hali, daha önceki konuşmalarımızda, beden teşekkülünde ortaya çıkan veyahut düzenleyici rolü oynayan *'dış tesirler'* adı altında, *'yardımcı koordinatör tesirler'* adı altında bahsedilmişti. Fizik beden dahilindeki veya fizik beden kademesindeki bu organizasyonun organları da, kendi ferdi evrim akışları içinde belirli bir kesitte (beden konisinde) bir araya gelmiş ve bir gaye uğruna birleşmiş toplumsal bir evrim hali içinde bulunan bir organizasyonu meydana getirmişlerdir. Ve bu organizasyonun genel hâkimiyeti, genel düzeni, **ana tesir transformasyon merkezi** diye adlandırabileceğimiz sinir sistemi ve beyin kanalı ile olmaktadır.

Zaten dikkat etmeniz lazım gelen nokta da, bu iki ana transformasyon merkezinin (yani sinir sisteminin ve beynin) mikroskobik yapısının yahut özel yapısının, diğer organ yapılarından çok değişik karakterde olmasıdır.

Burada organların, muhakkak ki, bağımsız olarak dahil oldukları bu organizasyonun daha üst yapısı olan, beden konisinin diğer vasatları ile temasları da söz konusudur. Elbette bu temaslar da onların (organların) kendi beden konileri ile tahakkuk etmektedir.

Bu düzeni, esasında sürdüren, belirli tesir prensipleri mevcuttur. Ancak bunların detayına girmek, konunun başka yönlere uzamasına neden olacak bir hususdur."

(Hücrelerin her biri farklı birer canlıdır; beden organlar federasyonu değil, hücreler federasyonudur. Diğer taraftan bir bedenin hücrelerinin, bünyesinde aynı genetik enformasyonu, aynı genetik yazıyı taşıdıkları halde, nasıl birbirlerinden farklı davranabildiklerinin açıklaması:)

"Muhakkak ki bir organın, belirli bir tesir konisinin belirli bir vasatına tekabül ettiğini (karşıladığını) söylemek, o organın kendi bünyesi dahilinde de aynı fizik bedende olduğu gibi, değişik kategoriden bir koordinasyonun, bir organizasyonun mevcut olduğunu söylemek demektir. Bu bakımdan hücreler diye belirtmiş olduğunuz daha alt yapıların meydana getirdiği bir koordinasyon muhakkak ki mevcuttur. Ve her birinin de gene bu organ gibi, değişik evrim ihtiyaçlarına sahip beden konilerinin, bu vasat üzerindeki uzantıları, bu vasat üzerindeki uçları olarak mütalaası gerekir.

Bedendeki tesir akışı

Belirtmiş olduğumuz görev dağıtımı, esasında **koordinatör şuur** tarafından veya organizatör diyebileceğimiz unsur tarafından çeşitli tesir prensipleri tahtında yapılmaktadır. Siz beden içinde, daima belirli kodları takip eden bir tesir akışını izlemek durumundasınız. Yani, fizik biliminizin elektriği keşfettiği zamanki seviyede (bir anlayışla) fizik bedeni düşünmektesiniz.

Esasında bu tesir akışının meydana getirdiği belirli alanların, belirli kuvvet sahalarının beden dahilinde mütalaasını henüz daha yapmış değilsiniz. Böyle bir mütalaa, gerçekte, bedenin çok değişik bir açıdan görünmesini temin edecektir size. Ve bu beden organizasyonundaki vazife dağılımının mekanizması hakkında, size aydınlatıcı bilgiler verecektir.

Böyle bir mütalaanın yapılabilmesi için de, ancak, her şeyden önce, bugün sahip olduğunuz fizik bilgilerinizin, madde hakkındaki bilgilerinizin geliştirilmesi, yenilenmesi gerekir. Bugün için bilebildiğiniz enerji çeşitleri veyahut *'tesir çeşitleri'* hakkında mevcut anlayışlarınızın yeniden düzenlenmesi gerekir ve bu düzenleme yolunda (bilimlerinizde) büyük hamleler yapmış durumdasınız."

(Dıştan içe ve içten dışa şeklinde iki tür çalıştığı görülen transformasyon zinciri veyahut tesir kanallarının bir tesiri ne şekilde bir transformasyon kademesinden geçirerek aktarmakta olduğu sorunu:)

"Bu konuda, esasında belirli bir misalin, belirli spesifik bir misalin seçilmesi, tesirlerin, bu misale ait tesirlerin tek olarak düşünülmesi zor bir husus olmasına rağmen, misal olarak atmosferik tesirlerin, dünyanızdaki atmosferik tesirlerin beden üzerindeki neticeleri göz önüne alınabilir, tabii ki misalin genişliği dikkate alınarak.

Burada söz konusu olan bir *fizik tesirdir*, dış kaynaktan gelen bir fizik tesirdir. Diyelim ki bir basınç değişmesidir. Bir basınç değişmesinin fizik bünyeyi etkileyecek ters yönde veya alışılagelmişin dışında bir yönde etkileyecek hususların izale edilmesi konusunda yeni bir dengeye ulaşılması gerekmektedir. Bu tesirin sadece fizik kademenizde, dünya kademenizde bünye içine aktarılışı, her şeyden önce doğrudan doğruya fizik bedenin duyu kanalları veyahut da bu basıncı yaratan çevre ile olan direkt temas noktalarıdır. Tabii ki burada, organizasyonun korunması hususunda gösterilen gayretlerin bir genişliliği vardır. Ve neticede bu limitlerin dışına taşıldığı takdirde bütün gayretlere rağmen, bedensel organizasyon bozulmaya mahkûmdur. Bu da fizik kanunlarıyla yani dünyanızın kanunlarıyla veya başka bir deyişle, evrim ihtiyaçlarınızın ortaya koyduğu vasatın kanunlarıyla belirlenmiş bir kabiliyet halidir."

Gizemli heykel: Milo Venüs'ü

Gizemli insanlar, olaylar ve kuramlar olduğu gibi, gizemli sanat eserleri de vardır. Bunların en tanınmışlarından biri de ünlü Milo Venüs'ü (Afrodit)heykelidir. Mustafa Sırmagil, bu ilginç heykelin bilinmeyen ilk halini ve öyküsünü anlatıyor.

DENİZ KÖPÜKLERİNDEN DOĞAN **Afrodit**'in teni, seher vakti açılmış, incecik, şeffaf yapraklarında su damlacıkları parıldayan pembe bir gül rengindeydi. Yeni açılmış pembe bir gül gibi kokardı. Dağınık kumral saçları, ışık saçan bir tacı andırırdı.

Belinde, erkekleri daima büyüleyecek olan işve ve zarafetle sihirlenmiş bir altın kemer bulunurdu. Tanrıça Afrodit, âşıklarının kalplerinde yapılmış bir tahtta otururdu. Güzelleri, sevdalara sürüklerdi. Kuşlar içinde sevişmesini bilen kumrularla güvercinler, onun adına takdis edilmişlerdi.

Güzellik Tanrıçası'nın ilk tutkusu **Adonis** olmuştu. Adonis, Lübnan dağlarının Sedir ormanlarında doğmuş, orada büyümüş bahar kadar taze, ceylan gibi zarif bir delikanlıydı. Afrodit, ışıkların damla damla süzüldüğü bu ormanlarda, güzel Adonis'le çok tatlı zamanlar geçirmişti. Fakat bir gün, Adonis'e bir yaban domuzu saldırdı ve zavallı delikanlıyı parçaladı. Afrodit, onun cesedini bir şakayık çiçeğine döndürdü.

Truva'da **Analis** adında bir çoban çocuğu vardı. Güzellikte eşsizdi. Dağlardaki kaynakların duru sularında öküzlerini sularken Afrodit'in gözüne çarptı. Dudağı alevin ışığından daha parlak ve göğsü ay gibi ışıldaklı olan Afrodit, onunla da pek tatlı zamanlar geçirdi.

Fakat Afrodit'in yaşamında en güzel anı, **'Sihirli Elma'** olmuştu. Genç ve güzel delikanlı olan **Pele** adında bir çoban, bir peri kızıyla evleniyordu. Bu münasebetle bütün Tanrılar büyük bir düğün yapmışlardı. Bu düğüne, bir uygunsuzluk olmasın diye yalnız *Nifak ve Bozgunluk Tanrısı* çağrılmamıştı. Düğün halkı, Şarap Tanrısı'nın sunduğu lezzetli, kokulu, eşsiz şaraplarla sarhoş olmuşlardı.

Naz, letafet, işve, cana yakınlık ve munislik içinde, mermerler üzerinde kırılan billur kadehler gibi kahkahalar savruluyordu. Tam bu sırada, hiç kimseye görünmeden içeriye giren Nifak Tanrısı, ziyafet sofrasının ortasına altın bir elma yuvarlayıp kaçtı. Elmanın üzerinde *'En güzel Tanrıça'ya!..'* yazılıydı.

Bu güzel Tanrıça kimdi? Anaların ve aile ocağının hamisi **Hera** mı? Akıl, zekâ Tanrıçası Afrodit mi?.. Yoksa atlet vücutlu güzel **Artemis** mi? Bunu tayin edecek bir hakem arandı. Tanrıların hiçbiri bu nazik kadın davasında hakem olmak istemediler. Hemen, Truva Kralı'nın oğlu güzel **Paris**'i alıp getirdiler. Paris, altın elmayı, on dört günlük bir ay parçasının üstündeki şeffaf bulutlara benzeyen Afrodit'e verdi. O günden sonra Afrodit, güzellik ilahesi Venüs adını aldı.

Uyanan ilahe

Ege Denizi'nin güneyinde sıralanan **Kiklat** adalarının batısında, heybe şeklinde küçük ve volkanik bir ada vardır: **Milo** Adası.

İşte mitlojinin, Akdeniz'in beyaz köpükleri arasında doğduğunu rivayet ettiği güzel aşk ilahesi, on asırlık bir uykudan sonra bu adanın karanlık bir köşesinden yeryüzüne çıktı.

Eğer o sırada Osmanlı Devleti ağır yükler altında olmasaydı, bu çıkış hayli gürültülü olacaktı. Çünkü Avrupa müzelerini süsleyen birçok değerli eserler gibi Venüs heykeli de bu devletin sınırları dahilinde bulunmuş ve yabancı ülkelere kaçırılmıştır.

Nasıl oldu bu iş?.. 1820 yılında soğuk bir kış sabahı!.. **'Yorgos Botonis'** adında **Kastro**lu bir köylü, oğlu ve yeğeni ile beraber bir dağın yamacında sahip olduğu toprakları kazıyordu. Genç Botonis'in bir türküye tempo tuttuğu zamanı, birden bir boşluğa saplandı. İkinci bir darbe ile toprak çöktü, yerde gizemli bir karanlığa doğru giden bir çukur açıldı. Meraka düşen genç adam hemen babasını ve yeğenini çağırdı. Bu gizemli tünelin başında toplanan üç kişi arasında, hararetli bir münakaşa başlamıştı: *"Bu bir bostan kuyusudur. Hayır, bir mağara olmalı... Bana kalırsa bu bir mezara benziyor! Kim bilir, belki içinde bir define gizlidir?"*

Bu son düşünce, üç kişinin gözlerinde canlı parıltılar yaratmıştı. Baba Botonis ümitle haykırdı: *"Haydi yapışın kazmalara. Bu çukuru açmalıyız."* Büyük bir para hırsı ile kazmalara sarılan üç adam, yarım saat içinde bir insan geçebilecek kadar bir çukur açmışlardı.

Bu delikten giren ışık altında çukurun zemini görünüyor ve burasının nihayet 3-3,5 metre derinliğinde, lahit şeklinde bir mağara olduğu anlaşılıyordu. Büyük bir merak içinde kıvranan genç Botonis, hemen kendini açılan delikten aşağı bıraktı. İki adam onu takip ettiler. Birden üç kişi mağaranın alacakaranlığında gördükleri manzara karşısında titrediler.

Karşılarında yarı çıplak ve çok beyaz bir kadın vardı. Asırlardan beri karanlıkta gizlenen bu beyaz vücut, şimdi günün hafif ışıkları altında, saf ve parlak görünüyordu. Yarı

korku, yarı merak duyguları arasında kalan Botonis, elini kadının çıplak göğsüne doğru dokundurdu ve birden geri çekilerek haykırdı: *"Bir heykel!.."* Evet, bir heykeldi bu!.. Normal insan cesametinden daha büyük bir heykel!.. Göğsü ve memeleri çıplak, belinden ayaklarına kadar inen bir örtü, kalçalarının hizasında sağ eli tarafından tutuluyor, yarı kalkık duran sol elinde elma büyüklüğünde bir yuvarlak tutuyordu. Eğer Paleo-Kastro köylüleri biraz tarih okumuş ve hele o asırda eğitimi moda halini alan eski Yunan sanatını gözden geçirmiş olsalardı, Botonis'le arkadaşları, bu heykelin bir Yunan ilahesi, nihayet, bir Venüs olduğunu anlamakta güçlük çekmeyeceklerdi.

Üç haydutun esiri

İhtiyar Botonis, tarihten anlamamakla beraber sık sık adaya gelen ve araştırmalar yapan yabancıların bu eski eserlere büyük bir değer verdiklerini pekâlâ biliyordu. Oğlum dedi: *"Umarım ki, bu heykel bize çok para kazandıracak, şimdi onu gizlice eve taşır ve adaya gelen Avrupalılara göstererek, yüksek fiyatla satarız."* Oğlu elini alnına götürdü: *"Fakat bu koca heykeli eve kadar götürmek hiç de kolay değil!.. Korkarım hükümet haber alırsa başımız belaya girer!"*

Botonis, onu da kim düşünür der gibi omuzlarını silkti. Heykeli biraz gözden geçirince, üst üste oturtulmuş iki parçadan ibaret olduğunu ve sol kolunda demir bir çengel ile bağlandığını gördüler.

Artık kaideyi mağarada bırakarak güzel ilaheyi evlerine götürmeye karar vermişlerdi. Çok ağır olan heykel, büyük güçlüklerle dışarı çıkarıldı ve güzel vücudu taşlara çarpa çarpa kulübeye taşındı. Üç kişinin kan ter içinde kor-karak, küfür ederek bu muhteşem eseri yerde sürüklemeleri gerçekten görülecek şeydi.

İlahe satılıyor

Tahmininde aldanmayan Botonis, çok beklemedi. Nisanın ilk haftalarında İstanbul'a giden **Chevrette** adlı bir Fransız gemisi, Milo Körfezi'nde demirledi. Gemide eski eserlere karşı büyük bir hayranlık gösteren iki arkadaş vardı: Teğmen **Matterer** ve yedek teğmen **Dumont D' Urville** (I).Karaya çıkan bu iki sanat meraklısının adada eski bir eser bulunduğunu haber almaları ve nihayet Botonis'le tanışmaları uzun sürmedi. Heykeli methede ede nefes tüketen Botonis, onları mağaraya kadar götürdü, orada heykelin kaidesini göstererek en güzel parçaların kulübede olduğunu haber verdi. İki arkadaş kulübeye girdikleri vakit gördükleri

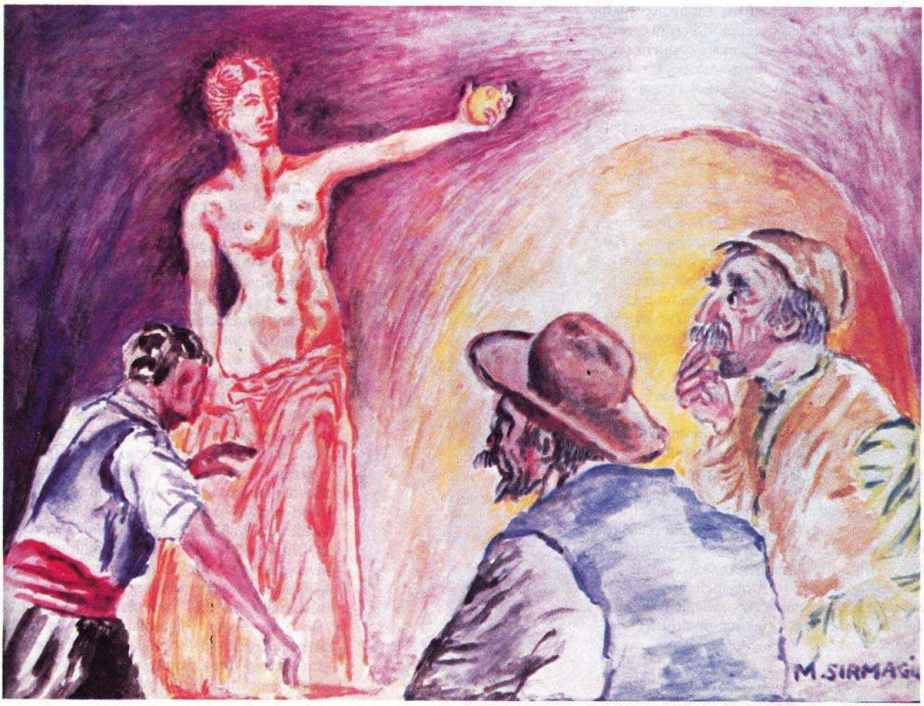

manzara karşısında hayran olmuşlardı. Pis, dumanlı ve gübre dolu bir oda, köşede yün eğiren bir kocakarı ve gübrelerin ortasında sağ eli pisliklere dokunurken, sol eli letafetle havaya kalkan o aşk ve gönül ilahesi!..

Fransız gemisi ertesi gün İstanbul'a doğru yelken açtı. Hâlâ Venüs de Milo'nun tesiri altında olan iki arkadaş, karaya çıkar çıkmaz Fransız sefiri **Marki dö Rivière**'ye başvurarak, gördükleri eseri bütün kudretleri ile anlattılar ve o kadar methettiler ki sefir nihayet sefaret başkâtibi **Marcellus**'u Milo Adası'na göndererek, her ne pahasına olursa olsun bu heykeli satın almaya memur etti.

Başkâtibin bindiği gemi, 23 Mayıs'ta Milo koyuna giriyordu. Eğer bu gemi limana girmekte birkaç saat gecikseydi belki Venüs heykelini bugün İstanbul müzelerinde görecektik. Güvertede adayı seyreden Marcellus, sahilde dört - beş gemicinin beyaz bir cismi, Türk bayrağı taşıyan bir gemiye doğru sürüklediklerini gördü. Venüs'tü o beyaz cisim! Ve kaçırıyorlardı işte!..

Venüs için dövüşüyorlar

Marcellus, hemen kaptana koşup vaziyeti anlattı. Derhal geminin bütün tayfaları şakupelere atlayarak karaya çıktılar ve ellerindeki sopalarla, kılıçlarla Venüs'ü taşıyan o dört - beş gemiciye hücum ettiler. Bu ani ve silahlı hücum karşısında neye uğradıklarını şaşıran gemiciler, birkaç dakika içinde kendilerini toplayarak mukabeleye hazırlandılar, bir kısmı dövüşürken, bir kısmı heykeli kaçırmaya çalışıyor, zavallı Venüs kendi için dövüşenlerin elinde, âşıkları arasında kanlı bir mücadeleye sebep olan bir kadını hatırlatıyordu.

Sakatlanan aşk ilahesi

Bu çekişme esnasında ipleri kopan heykel sırtüstü düşmüş ve kolları kırılmıştı. Kavga böyle uzun sürerse heykelin parça parça olacağını anlayan gemiciler, gemilerine koşarak arkadaşlarını yardıma çağırdılar. İşte bu fırsattan istifade eden Fransızlar, güzel kadının çıplak vücudunu taşlara çarparak, zedeleye zedeleye sürükleyip gemilerine kaçırdılar. Anbara atıldığı zaman, artık toz toprak içinde kolsuz kalmış bir zavallı kadındı o!..

Venüs kaçırılıyor

Marcellus, gece gizlice karaya adam çıkartarak heykelin kırık parçalarını toplattırdı. Ve ertesi sabah, Fransız gemisi Marsilya ufuklarına doğru dümen kırdı.

Bir ay sonra, esir ve kollarından mahrum aşk ilahesi, Louvre Müzesi'nde halkın coşkun ve hayran bakışları karşısında beyaz örtüsünden sıyrılıyordu.

Asırlardan beri türlü efsaneleri söylenen bu esatir perisini seyrederken, hemen herkesin düşüncesinde aynı soru canlanıyordu:

"Kolları nerede?.."

Fakat kimse bu işin içyüzünü bilmediğinden bilenler de herhangi siyasal bir hadiseye meydan vermemek için sustuklarından, bu sorgunun cevabı verilmiyor. Ve Venüs'ün kollarının şekli halk arasında çözülmez bir gizem halini alıyordu.

Aradan uzun bir zaman geçti. Halk arasında bu meselenin izleri silinmekle beraber, aydınlar ve bu işle ilgili kimseler indinde eski ilgisini kaybetmemişti.

Bu merak tesiri ile 1872 yılında Fransa'nın Atina elçisi bulunan meşhur **Jules Ferry** Milo Adası'na kadar giderek, henüz sağ olan Botonis'in oğlu ve yeğeni ile görüştü ve meselenin bütün geçmişini inceledi.

Jules Ferry, yaptığı araştırmalar sonunda heykelin Fransızlar tarafından zorla kaçırıldığını anlamış, aynı zamanda sanatkârlar arasında bir münakaşa mevzuu olan o kırık kolların şeklini de tespit ederek **TEMP** gazetesine bildirmişti.

darkmalt - www.cizgilikitap.com

Artık aradan hayli zaman geçtiğinden, bu meselenin meydana çıkarılmasında bir engel görülmüyordu. Daha sonra Fransız Akademisi üyelerinden **Jean Aicard**, enstitünün arşivlerine geçirmek istediği ve bizzat 'Dumont D'Urville 'den dinlediği bu hadisenin bütün tafsilatını yazdı ve ortaya koydu. Böylece, Milo Venüsü'nün gizemli öyküsü anlaşılmış oldu. Ama ne yazık ki, gizemli heykel artık Türk topraklarının dışına çıkmıştı.

(I). Dumont D'Urville, bu tarihten sonra keşifleri ve seyahatleri ile meşhur olan bir Fransız bahriyelisidir. Paris'te bir tren kazasında ölmüştür. (1790-1842)